STAR WARS™

EPISODUL IV

RĂZBOIUL STELELOR

O NOUĂ SPERANŢĂ

GEORGE LUCAS

RĂZBOIUL STELELOR

O NOUĂ SPERANŢĂ

www.amaltea.ro/starwars

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LUCAS, GEORGE
Războiul stelelor: o nouă speranţă / George Lucas;
trad.: George Stoian. - Bucureşti: Amaltea, 2006

ISBN (10) 973-7780-51-5;
ISBN (13) 978-973-7780-51-5

I. Stoian, George (trad.)

821.111(73)-31=135.1

A NEW HOPE
GEORGE LUCAS

®, TM, & copyright © 1976, 1995 by Lucasfilm Ltd.

This translation published by arrangement
with Ballantine Books, an imprint of
Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

RĂZBOIUL STELELOR
O NOUĂ SPERANŢĂ
GEORGE LUCAS

ISBN (10) 973-7780-51-5;
ISBN (13) 978-973-7780-51-5

© 2006 – EDITURA AMALTEA

STAR WARS™

RĂZBOIUL STELELOR

O NOUĂ SPERANŢĂ

GEORGE LUCAS

EDITURA AMALTEA

Introducere

În decembrie 1976, editura *Ballantine Books* publica un roman intitulat *Războiul Stelelor: From the Adventures of Luke Skywalker.* Cartea a fost scrisă în numele meu de Alan Dean Foster, după scenariul filmului pe care îl pregăteam. Coperta a fost realizată folosind conceptul grafic propus iniţial de Ralph McQuarrie. Pe spatele cărţii se putea citi, tipărită cu caractere mici, profeţia: *„Povestea va fi ecranizată în curând într-un spectaculos film artistic produs de Twentieth Century Fox".*

Primul contact al publicului cu *Războiul Stelelor* s-a produs fără prea multe surle şi trâmbiţe, această primă ediţie a romanului vânzându-se destul de modest. De abia la apariţia variantei oficiale a cărţii a început să se vândă în milioane de exemplare, bătând recordurile cam în acelaşi fel în care filmul câştiga încasări în cinematografe. Într-un fel, povestea originală s-a comportat întocmai cum m-am aşteptat s-o facă şi filmul – o prezenţă respectabilă, cu siguranţă nimic care să pună lumea pe jar, dar suficient cât să-mi dea speranţa să continui cu următoarele poveşti din saga. Din fericire, *Războiul Stelelor* mi-a depăşit aşteptările.

La apariţia ediţiei originale a romanului *Războiul Stelelor* eram din nou absorbit de scrierea noilor episoade din saga. Mă cuprindea un sentiment de deja vu, pentru că schiţa noii trilogii de început este conţinută în primele două pagini ale acestei cărţi, în prolog. Mă gândeam că am încheiat probabil un cerc complet, întorcându-mă la început doar pentru a porni din nou.

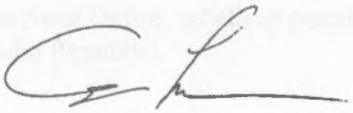

PROLOG

Într-o altă galaxie, în alte vremuri.

Vechea Republică era o Republică de legendă, a cărei măreţie se întindea dincolo de distanţă sau timp. Nu-i nevoie să notăm unde era sau de unde venise, ci doar că... era Republica.

Demult, sub conducerea înţeleaptă a Senatului şi sub protecţia Cavalerilor Jedi, Republica prospera şi se dezvolta. Cum se întâmplă însă de fiecare dată când bogăţia şi puterea depăşesc limita simplei admiraţii, atingând-o pe cea a grandorii, atunci apar diabolicii cu o lăcomie pe măsură.

Aşa s-a întâmplat, la apogeu, şi cu Republica. Precum copacii cei mai măreţi, capabili să înfrunte orice atac extern, Republica a putrezit dinăuntru, deşi pericolul nu era evident din afară.

Ajutat şi stârnit de indivizi fără astâmpăr, avizi de putere, din cadrul guvernului, precum şi de enormele organisme comerciale, ambiţiosul Senator Palpatine şi-a determinat propria alegere ca Preşedinte al Republicii. A promis să refacă interesul poporului nemulţumit şi să readucă gloria trecută a Republicii.

Odată instaurat în funcţie s-a autodeclarat Împărat, izolându-se treptat de populaţie. În scurt timp ajunse să fie controlat chiar de propriii asistenţi şi lingăi pe care el îi numise în funcţii înalte, astfel că strigătele celor care cereau dreptate nu-i mai ajungeau la urechi.

După ce-i exterminară prin trădări şi înşelăciuni pe Cavalerii Jedi, justiţiarii galaxiei, guvernatorii şi birocraţii Imperiali se pregăteau acum să instaureze un regim al terorii asupra lumilor descurajate din galaxie. Mulţi s-au folosit de puterile Imperiale şi de numele Împăratului pierdut din ce în ce mai mult în izolare pentru a-şi împlini ambiţiile lor personale.

Câteva sisteme solare s-au împotrivit totuşi acestor noi abuzuri. Declarându-şi pe faţă opoziţia faţă de Noua Ordine, rebelii au pornit marea bătălie pentru restaurarea Vechii Republici.

Încă de la început rebelii s-au văzut depăşiţi numeric de sistemele aservite Împăratului. În acele prime zile întunecate părea sigur că flamura strălucitoare a rezistenţei avea să fie stinsă înainte ca noul adevăr să lumineze de-a lungul galaxiei, asupra popoarelor opresate şi îngenuncheate...

Din Saga Întâi
Jurnalul neamului Whill

„S-au aflat în locul nepotrivit, la timpul nepotrivit. Fireşte că au devenit eroi."

Leia Organa, Senator de Alderaan

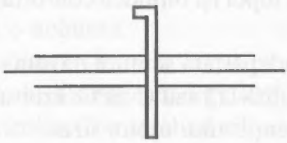

Imens şi strălucitor, globul radia în spaţiu lumină de un topaz aprins – fără a fi însă un soare. Astfel, planeta înşelase oamenii mult timp. Doar intrând pe orbită în apropierea ei îşi dădeau seama că descopereau o lume dintr-un sistem binar şi nu un al treilea soare.

La început părea că nimic nu putea trăi pe o astfel de planetă, cu atât mai puţin oameni. Cu toate acestea, cele două stele uriaşe G1 şi G2 orbitau în jurul unui centru comun cu o regularitate bizară, iar Tatooine se învârtea în jurul lor destul de departe pentru a permite dezvoltarea unui climat relativ stabil, dacă nu chiar excesiv de cald. În mare parte era o lume formată dintr-un deşert uscat, a cărei aură gălbuie neobişnuit de strălucitoare, ca a unei stele, se datora luminii celor doi sori care cădea asupra câmpiilor şi nisipurilor bogate în săruri. Lumina aceea dublă străluci dintr-odată pe învelişul subţire al unei forme metalice, prăbuşindu-se nebuneşte în atmosferă.

Cursul neregulat al navetei galactice era intenţionat, nu rezultatul vreunei defecţiuni, ci o încercare disperată de evitare. Raze lungi de o energie intensă lunecau în apropierea carenei, o ploaie multicoloră şi distructivă ca un banc de lipitori luptându-se să muşte din corpul masiv al gazdei neprimitoare.

Una dintre razele călătoare reuşi să ajungă naveta în zbor, lovindu-i fenderul solar principal. Cioburi de metal şi plastic explodară în spaţiu, rupte din coada care se dezintegra. Naveta păru să se cutremure din încheieturi.

Sursa razelor multiple de energie îşi făcu brutal apariţia – o navă de luptă Imperială, greoaie şi masivă, cu conturul accentuat de ţevile armamentului, dispuse ca acele unui cactus. Vertebrele tunurilor îşi opriră arcul electric pe măsură ce nava se apropia, urmărind exploziile

intermitente şi fulgerele de lumină din corpul navetei lovite. În spaţiul rece, absolut, nava de luptă îşi întindea confortabil umbra de-a lungul prăzii rănite.

Încă o explozie îndepărtată scuturã naveta – cu siguranţă nu atât de îndepărtată pentru R2-D2 sau C-3PO. Izbitura îi învârti prin coridorul strâmt ca rulmenţii unui motor uzat.

Uitându-te la ei doi, ai presupune că şi cel înalt, maşinăria umanoidă, 3PO, ar fi un şef, iar cel îndesat, robotul trepiedal, R2-D2, un inferior. Deşi 3PO ar fi pufnit cu dispreţ la o astfel de sugestie, cei doi erau de fapt egali în toate, mai puţin vorbăria. În asta 3PO era clar – şi necesar – superior.

Încă o explozie cutremură coridorul, făcându-l pe 3PO să-şi piardă echilibrul. Companionul său scund rezista mai bine în astfel de momente, corpul său cilindric şi îndesat având centrul de greutate coborât şi bine echilibrat pe picioarele groase, terminate cu tălpi ca nişte gheare.

R2 privi în sus spre 3PO cum îşi redobândea echilibrul sprijinindu-se de peretele coridorului. Luminiţe clipiră enigmatic în jurul singurului ochi electronic, în timp ce micul robot îi verifică prietenului său carcasa lovită. Un strat de metal oxidat şi praf de fibră acoperea învelişul de bronz altădată strălucitor, acum înfundat pe alocuri – rezultat al loviturilor încasate de naveta rebelă care-i transporta.

Un huruit adânc, persistent, acompaniase ultimul atac, pe care nici cea mai puternică explozie nu-l putuse acoperi. Apoi, fără vreun motiv aparent, zumzetul grav încetase abrupt şi singurele zgomote în coridorul pustiu le făceau releele scurtcircuitate şi cablurile electrice împuşcate. Exploziile îşi purtară ecoul de-a lungul navei, dar erau prea îndepărtate de coridorul pustiu.

3PO îşi răsuci într-o parte capul umanoid, perfect şlefuit. Urechile metalice ascultau intens. Imitarea posturii umane nu era deloc necesară – senzorii auditivi cu care fusese dotat 3PO erau complet omnidirecţionali – dar robotul fusiform fusese programat să se integreze perfect în compania oamenilor. Programarea fusese extinsă până la mimica gesturilor umane.

– Ai auzit asta? îşi întrebă retoric tovarăşul răbdător, făcând referire la sunetul înfundat de mai devreme.

– Au oprit reactorul principal şi motorul.

Vocea îi era plină de uimire şi îngrijorare, întocmai ca vocea oricărui om. Palma metalică atinse cu tristeţe o pată cenuşie de pe lateralul său, acolo unde o grindă ruptă îl lovise şi îi julise finisajul

de bronz. 3PO era o maşinărie pretenţioasă, iar astfel de întâmplări îl stresau teribil.

– Nebunie, totu-i o nebunie.

Dădu din cap gânditor.

– De data asta ne vor distruge cu siguranţă.

R2 nu comentă imediat. Cu trunchiul cilindric înclinat pe spate şi picioarele puternice înfipte bine în podea, roboţelul înalt doar de un metru studia atent plafonul de deasupra lor. Deşi nu avea un cap care să-i permită o postură de ascultare asemănătoare cu cea a prietenului său, R2 reuşi totuşi să dea impresia că îl imită. O serie de bipuri şi triluri se auziră în difuzorul său miniatură. Chiar şi o ureche umană sensibilă nu ar fi perceput decât nişte zgomote electronice, dar pentru 3PO ele formau cuvinte perfect clare şi distincte ca un curent electric.

– Da, presupun că trebuia să oprească motorul, admise 3PO, dar ce o să facem acum? Nu putem intra în atmosferă cu aripa stabilizatoare principală distrusă. Nu pot să cred că o să ne predăm pur şi simplu!

Un mic grup de oameni înarmaţi apărură, ţinându-şi armele în poziţie de tragere. Expresiile lor erau încruntate, cutele de îngrijorare de pe feţe semănând cu cele de pe uniformele şifonate, şi îşi purtau aura cu hotărârea celor pregătiţi să moară.

3PO îi privi în tăcere până când dispărură într-o curbură a culoarului, apoi se uită din nou spre R2. Roboţelul nu-şi schimbase poziţia de ascultare. 3PO îşi suci capul să vadă şi el în sus, deşi era conştient că simţurile lui R2 erau mai ascuţite decât ale sale.

– Ce este, R2?

Un scurt jet de bipuri fu răspunsul. Încă un pic şi nu mai era nevoie de senzori acustici foarte sensibili. Pentru un minut sau două coridorul rămase într-o tăcere mormântală. Apoi, un *zgâriat* imperceptibil, ca al unei pisici în faţa uşii, se auzi de undeva de deasupra. Zgomotul acela ciudat era făcut de paşi grei şi de echipamente masive, târâte pe una dintre podelele navetei.

Când răsunară şi câteva explozii înfundate, 3PO murmură:

– Au făcut o spărtură undeva deasupra noastră. Nu mai este nicio scăpare pentru Căpitan de data aceasta.

Se întoarse spre R2:

– Cred că am face bine să...

Ţipătul metalului sfâşiat umplu coridorul înainte să-şi poată termina fraza, iar capătul mai îndepărtat fu luminat de un fulger radioactiv orbitor. Undeva, de-a lungul coridorului, echipajul înarmat

care trecuse mai devreme pe lângă ei întâlnise inamicul care le atacase naveta.

3PO îşi feri faţa şi fotoreceptorii săi delicaţi – la timp pentru a evita fragmentele de metal care zburau în urma exploziei. O gaură sinistră se căscă în acoperiş, în capătul coridorului, prin care picături metalice uriaşe cădeau pe podea. Amândoi roboţii ştiau că nicio maşinărie nu putea face faţă mişcărilor fluide cu care formele acelea luau poziţia de luptă. Noile arătări erau oameni în armură, nu nişte mecanisme.

Unul dintre ei se uită direct la 3PO – nu, nu la el, se gândi robotul panicat, ci pe lângă el. Soldatul în armură manevră arma – prea târziu! O rază luminoasă intensă lovi capul, rupând bucăţi de armură, os şi carne şi aruncându-le în toate direcţiile.

Jumătate dintre soldaţii Imperiali se întoarseră şi deschiseră focul de-a lungul coridorului – ochind ţinte dincolo de cei doi roboţi.

– Repede, pe aici! ordonă 3PO, vrând să se retragă din calea trupelor Imperiale.

R2 se întoarse împreună cu el. Nu apucară să facă nici câţiva paşi că-i văzură pe rebeli în poziţii de tragere, trăgând cu armele prin coridor. În câteva secunde pasajul se umplu de fum şi de raze de energie încrucişate.

Fascicule roşii, verzi şi albastre ricoşau din pereţi şi podele sau ciupeau în suprafeţele metalice. Urletele oamenilor răniţi sau muribunzi – un sunet foarte nerobotic, gândi 3PO – răsunau ascuţit în mijlocul distrugerii anorganice.

O rază rătăcită lovi lângă piciorul robotului în acelaşi timp cu alta care atinse peretele chiar în spatele lui, dezvelind cablaje şi circuite în flăcări. Forţa focului încrucişat îl împinse pe 3PO în mormanul de cabluri scurtcircuitate, mai multe tipuri de curenţi electrici străbătându-l şi transformându-l într-o marionetă frântă.

Senzaţii ciudate îi gâdilau nervii metalici. Nu-i produceau durere, doar confuzie. Cum încerca să se mişte şi să se elibereze, se producea un nou scurtcircuit şi o altă componentă se defecta. Zgomotul şi fulgerele colorate produse de armele umane continuară cu aceeaşi constanţă pe tot parcursul luptei.

Fumul se îndesi pe coridor. R2 încercă acum să-şi ajute prietenul. Micul robot afişa o indiferenţă flegmatică în prezenţa laserelor pe care le scuipau armele. Fusese construit destul de scund, astfel că majoritatea trasoarelor treceau oricum pe deasupra lui.

– *Ajutor*! urlă 3PO dintr-odată, înspăimântat la primirea unui mesaj nou din partea senzorilor săi.

– Cred că începe să se topească ceva. Eliberează-mi piciorul stâng; problema este lângă servomotorul pelvisului.

Tipic pentru el, tonul vocii îi trecu de la rugăminte la iritare.

– Este numai vina ta! ţipă el înfuriat. Ar fi trebuit să mă gândesc de două ori înainte să am încredere în logica unui jumătate de asistent gospodăresc termocapsulat. Nu înţeleg de ce ai insistat să ne părăsim posturile ca să venim prin coridorul ăsta stupid. Nu că ar mai conta acum. Întreaga navetă trebuie să se fi...

R2-D2 îi întrerupse recitalul de reproşuri, boscorodindu-l şi el cu bipurile şi zumzăielile proprii, deşi continua să desfacă şi să taie cu precizie cablurile încurcate prin care treceau curenţi de înaltă tensiune.

– Chiar aşa?! pufni 3PO drept răspuns. La fel şi ţie, piticanie...

O puternică explozie scutură pasajul de acces, epuizându-l complet. Vapori denşi de componente carbonizate umplură aerul, obturându-i imaginea.

Doi metri înălţime. Biped. Roba neagră fluturând în urmă-i şi o faţă acoperită pe vecie cu o mască de respirat din metal negru, bizară, dar funcţională – un Lord Sith al Întunericului era o apariţie înspăimântătoare, păşind ţanţoş pe coridoarele navetei rebele.

Spaima umbla ca o umbră în urma fiecărui Lord al Întunericului. Norul diabolic din jurul acestuia era atât de dens, încât soldaţii Imperiali se retrăgeau în lături, şi atât de ameninţător încât şuşoteau nervos şi fără sens. Membrii echipajului rebel au încetat rezistenţa, rupând rândurile şi fugind care încotro la simpla apariţie a armurii negre – nici pe departe atât de neagră pe cât erau de întunecate gândurile din spatele măştii.

Un scop, un gând, o obsesie dominau acum mintea întunecată. Ardea în creierul lui Darth Vader pe măsură ce intra în coridoarele navetei cucerite. Fumul se mai risipise, deşi sunetul îndepărtat al luptei răzbătea încă prin pereţi. Aici însă totul se încheiase.

Doar un robot se mai vântura liber în calea Lordului Întunecat. C-3PO reuşi în sfârşit să se desfacă dintre cabluri. Undeva în spatele lui se auzeau ţipetele oamenilor, acolo unde soldaţii Imperiali curăţau ultima baricadă a rezistenţei rebele.

3PO nu văzu decât o imagine dezolantă a prăpădului. Vocea îi tremura de îngrijorare.

– R2-D2! Unde eşti?

Fumul părea să se răsfire doar un pic, dar 3PO rămase să se uite în gol de-a lungul pasarelei.

R2-D2 era prezent şi el. Dar nu se uita înspre 3PO. Robotul bondoc înţepenise într-o postură atentă. Aplecată deasupra-i stătea – nici chiar fotoreceptorii electronici ai lui 3PO nu puteau penetra fumul acid ca să desluşească cine era – o siluetă umană. Era tânără, subţire şi, conform standardelor umane ale unei estetici greu de înţeles pentru 3PO, de o frumuseţe calmă. O mână delicată părea să facă nişte mişcări deasupra părţii superioare a corpului lui R2.

3PO porni înspre ei odată ce ceaţa se mai limpezea. Dar când ajunse la capătul coridorului, doar R2 îl aştepta. 3PO se uită pe deasupra lui, un pic nesigur. Roboţii sufereau uneori de halucinaţii electronice – dar ce să caute în halucinaţiile sale oameni?

Dădu din umeri... Şi totuşi, de ce nu, ţinând cont mai ales de circumstanţele confuze ale ultimei ore şi de doza masivă de curent electric pe care tocmai o absorbise. N-ar trebui să-l surprindă trucurile pe care i le făceau circuitele lui molestate.

– Unde ai fost până acum? întrebă într-un final 3PO. Te-ai ascuns, bănuiesc.

Se hotărî să nu pomenească nimic de silueta poate-umană. Dacă a avut halucinaţii, nu avea de gând să-i ofere lui R2 satisfacţia de a afla cât de groaznic îi fuseseră afectate circuitele logice.

– O să se întoarcă pe aici, continuă el, arătând cu capul în direcţia coridorului şi nelăsându-i micului astromec timp de răspuns. În căutare de supravieţuitori umani. Ce să facem acum? N-o să creadă pe cuvânt nişte maşinării aflate în proprietatea rebelilor că nu posedăm nicio informaţie de valoare. O să ne trimită în minele de condimente din Kessel sau o să ne desfacă în bucăţi şi o să ne dea ca piese de rezervă pentru alţi roboţi mai puţin merituoşi. Asta dacă nu o să ne considere potenţiale capcane programabile şi o să ne prăjească pe loc. Dacă nu ne...

Dar R2 se îndepărta deja în lungul pasarelei.

– Aşteaptă, unde te duci? N-ai ascultat ce-am zis până acum?

Spurcând în diverse limbaje, unele pur mecanice, 3PO se grăbi să-şi ajungă prietenul. Unitatea R2, îşi spuse el, putea funcţiona în regim de circuit-închis oricând avea chef.

În faţa intrării în centrul de comandă al crucişătorului galactic, coridorul se aglomerase cu prizonieri resemnaţi, strânşi de soldaţii

Imperiali. Unii zăceau răniţi, câţiva îşi dădeau ultima suflare. Puţinii ofiţeri fuseseră separaţi de trupe, formând un grup din care priviri ucigaşe şi ameninţări răzbunătoare fulgerau înspre soldaţii care-i păzeau.

Ca la un ordin se făcu linişte, toată lumea – soldaţii Imperiali şi prizonierii rebeli în aceeaşi măsură – încetă orice activitate în clipa în care o siluetă, fluturându-şi mantaua, apăru în capătul culoarului. Doi dintre ofiţerii care până acum afişau ostilitate începură să tremure. Silueta înaltă se opri în faţa lor, fără vreo vorbă. Mâna grea se înfipse în gâtul unuia, ridicându-l de la podea; ochii ofiţerului se umflară, dar omul îşi păstră cumpătul.

Un ofiţer Imperial, cu vizorul căştii ridicat, dezvelindu-i o rană proaspătă acolo unde un fascicul de energie îi străpunsese scutul, ieşi în fugă din cabina de comandă a navetei dând din cap neajutorat:

– Nimic, domnule. Sistemul de stocare a informaţiilor a fost şters complet.

Darth Vader acceptă vestea cu o înclinare imperceptibilă a capului. Masca impenetrabilă îl ţintui pe bietul ofiţer rebel, degetele învelite în metal strângându-i grumazul. Prizonierul încercă cu disperare să se elibereze din strânsoarea de fier însă fără succes.

– Unde sunt informaţiile pe care le-aţi interceptat? mormăi Vader înfiorător. Unde aţi pus discurile cu informaţii?

– N-am... interceptat... nicio informaţie, răspunse prizonierul, înecându-se în propria-i respiraţie.

Reuşi să se adune şi să schelălăie cu toate puterile prin strânsoarea ucigaşă:

– Asta este... o navetă consulară... Nu ne-aţi văzut... însemnele exterioare?... Suntem... o misiune... diplomatică...

– Praful se alege de misiunea voastră! tună Vader. Unde sunt discurile!

Strânse mai puternic; ameninţarea morţii devenea tot mai evidentă.

Când reuşi să răspundă, vocea prizonierului nu mai era decât o şoaptă:

– Doar... Comandantul ştie.

– Naveta asta poartă însemnele sistemului Alderaan, mormăi Vader, tot mai aproape de faţa muribundului. Este cineva din familia regală la bord? Pe cine duceţi?

Degetele lui groase măriră strânsoarea, făcându-l pe ofiţerul rebel să se zbată frenetic. Cele câteva cuvinte fură înecate într-o ultimă suflare neinteligibilă.

Dar Vader nu era complet mulţumit. Deşi prizonierul se muiase ca o cârpă într-o finalitate dezagreabilă de necontestat, mâna îşi continuă strânsoarea până când osul pocni ca o bucăţică de plastic în gura unui dulău. Dezgustat, Vader aruncă în cele din urmă păpuşa inertă din care viaţa tocmai fusese alungată, zdrobind-o de un perete. Câţiva soldaţi Imperiali se feriră speriaţi, exact la timp pentru a evita proiectilul oribil.

Silueta întunecată se roti fulgerător, trimiţând un fior rece prin spinările ofiţerilor Imperiali.

– Desfaceţi naveta bucată cu bucată, componentă cu componentă, până când găsiţi discurile alea! Cât despre pasageri, dacă sunt, îi vreau vii.

Aşteptă un moment, apoi tună:

– *Mişcaţi-vă*!

Ofiţeri şi soldaţi se loviră unii pe alţii în graba lor de a părăsi zona – nu neapărat ca să îi îndeplinească ordinele lui Darth Vader, cât pur şi simplu să se retragă din prezenţa lui malefică.

R2-D2 se opri în mijlocul unui coridor gol, unde fumul şi lupta nu ajunseseră. Confuz şi îngrijorat, 3PO îl ajunse din urmă.

– Ne-ai târât prin toată naveta, ca să ce...?

Se opri, uitându-se uimit cum roboţelul apuca mânerul de activare a unei ieşiri de urgenţă şi-i rupea sigiliul. Imediat se aprinse o lumină roşie de avertizare şi o alarmă răsună în coridor.

3PO se uită speriat în toate părţile, dar coridorul rămase pustiu. Când se întoarse spre R2, îl văzu intrând greoi în capsula de salvare. Era suficient de largă cât să poată adăposti câţiva oameni, dar structura nu oferea prea mult confort aparatelor mecanizate. R2 avea ceva necazuri cu spaţiul înghesuit din compartiment.

– Hei! îl admonestă 3PO. N-ai voie acolo! Este destinat numai oamenilor. Am putea să-i convingem pe Imperiali că nu suntem programaţi pentru acte de rebeliune şi că suntem prea valoroşi ca să fim distruşi, dar dacă te prinde cineva înăuntru nu mai avem nicio şansă. Ieşi de-acolo!

Cum necum, R2 reuşi să se aşeze în faţa panoului miniaturizat de control. Se ridică pe tălpi şi scoase o serie de bipuri şi fluierături sonore spre tovarăşul lui care încă ezita.

3PO ascultă. Nu putea să se încrunte, dar măcar simulă gestul.

– Misiune!... Ce misiune? Ce tot spui acolo?! Vorbeşti de parcă nu ţi-ar mai fi rămas niciun integrat logic întreg în memorie. Nu... nu... Gata cu aventurile. Îmi încerc norocul cu Imperialii – nici gând să intru acolo!

Un hârjâit furios veni dinspre unitatea R2.

– Nu mă face *pe mine* filozof fără minte! se răsti 3PO. Ghem deformat şi supraponderal de unsoare!

3PO îşi mai formula încă o serie de apostrofări când peretele din spatele lui fu sfărâmat de explozie. Reziduuri de metal şi praf zburară în toate direcţiile, urmate de alte câteva explozii secundare. Flăcări înalte muşcau din peretele expus, reflectându-se în învelişul lustruit al lui 3PO.

Mormăind un echivalent electronic al unei rugăciuni, robotul speriat sări în capsula de salvare.

– O să regret asta! spuse 3PO pentru a fi auzit, ştiind că îşi lăsa sufletul de siliciu la voia întâmplării.

R2 activă închiderea de siguranţă. Bondocul învârti câteva comutatoare, ridică un ecran protector, apoi apăsă secvenţial trei butoane. Închizătorile se desfăcură brutal şi capsula de salvare se ejectă, îndepărtându-se în forţă de naveta dezafectată.

Când primi confirmarea prin interfon că ultimul nod de rezistenţă rebelă fusese înfrânt, Căpitanul crucişătorului Imperial răsuflă uşurat. Urmărea cu satisfacţie procedurile în desfăşurare pe naveta capturată când unul dintre ofiţerii săi îl apelă. Se duse la pupitrul de control şi urmări pe ecranul radarului un punct minuscul depărtându-se şi căzând spre lumea de foc de dedesubt.

– Încă o capsulă, domnule. Instrucţiuni?

Mâna ofiţerului se mişcase deasupra comenzilor computerizate ale bateriei de energie.

Lejer şi încrezător în puterea de foc pe care o controla, Căpitanul studie ecranele aparatelor care monitorizau căderea capsulei. Indicaţiile lor arătau valori nule.

– Nu trage, locotenent Hija. Instrumentele nu detectează nicio formă de viaţă la bord. Mecanismul de lansare al capsulei s-o fi defectat sau a primit vreo comandă eronată. Nu risipi energia.

Părăsi pupitrul trăgătorului, urmărind cu satisfacţie alte transmisiuni despre capturarea de personal şi echipament militar pe naveta rebelă.

Panourile explodau, circuitele ardeau, întreg coridorul reflecta nebunia luptei. Liderul trupei de atac scrută pasajul din faţa lor. Era cât pe aci să ordone înaintarea, când sesiză o mişcare discretă în lateral. Ceva se ghemuise într-o nişă, la adăpostul întunericului. Îşi pregăti pistolul pentru orice eventualitate şi înaintă cu prudenţă spre ascunzătoare.

O siluetă firavă, albă, se desprinse din fundul ascunzătorii tremurând speriată şi se îndreptă spre liderul trupei de atac. Silueta se evidenţia acum într-o femeie tânără, care corespundea perfect descrierii primite de la Lordul Întunericului. Soldatul rânji mulţumit sub cască. O întâlnire norocoasă pentru el. Va fi cu siguranţă promovat.

Îşi răsuci capul spre microfonul prins de umăr.

– Am găsit-o, îşi anunţă soldaţii. Activaţi pistoalele de imobili...

Nu-şi termină fraza niciodată, şi nici nu-l mai promovă nimeni. Imediat ce o scăpase din ochi, tânăra încetă să mai tremure speriată. Cu o rapiditate uluitoare, îndreptă pistolul cu laser pe care-l ţinuse ascuns la spate. Soldatul care o descoperise căzu primul, secerat, într-un morman de oase şi metal. Aceeaşi soartă o avu şi al doilea soldat care se repezi să o imobilizeze. Apoi, o rază de energie verde luminoasă o lovi din lateral, trântind-o la podea, cu pistolul strâns încă în palmă.

Forme de metal se închiseră în jurul fetei. Un soldat care purta pe braţ însemne de subofiţer se aplecă deasupra tinerei rebele, paralizată şi inconştientă. O studie pentru o clipă, apoi anunţă, privindu-şi subordonaţii:

– O să-şi revină. Mergeţi să-i raportaţi Lordului Vader.

3PO se zgâia hipnotizat prin hubloul capsulei cum ochiul galben înfierbântat al planetei Tatooine începea să îi înghită. Undeva în spatele lor, ştia, naveta înfrântă şi crucişătorul Imperial deveneau imperceptibile.

Asta-i convenea lui 3PO. Dacă aterizau în apropierea unei zone civilizate, putea să caute angajament select într-o atmosferă în care să domnească pacea, ceva mult mai potrivit pentru statutul şi pregătirea lui. Ultimele luni fuseseră entuziasmante şi imprevizibile, ceea ce era mult prea mult pentru o maşinărie.

Comenzile aleatorii pe care le dădea R2 aparatelor din capsula de salvare promiteau orice în afară de o aterizare lină, făcându-l pe 3PO să se foiască îngrijorat.

– Eşti sigur că ştii să pilotezi chestia asta?

R2 fluieră lung, a pagubă, ceea ce nu avu darul să îi transmită prea multă linişte sufletească tovarăşului său mai înalt.

O vorbă a primilor colonişti spune că ţi-ai putea arde ochii mai repede dacă te-ai uita fix spre câmpiile pârjolite de soare de pe Tatooine decât dacă ai privi de-a dreptul înspre sorii enormi, atât de puternică şi de penetrantă este strălucirea reflectată de întinderile pustii. În ciuda strălucirii, viaţa putea şi chiar exista în câmpiile formate de albiile secate ale vechilor râuri.

Pentru nevoile omului însă, apa pe Tatooine era doar pe alocuri accesibilă. Atmosfera şovăia în a forma umezeală, astfel că trebuia să fie cumva adusă din înaltul cerului albastru – înduplecată, forţată, smulsă până jos, pe suprafaţa uscată.

Două siluete a căror grijă era obţinerea umezelei şedeau pe o ridicătură în câmpiile neospitaliere. Una era rigidă, metalică – un vaporizator pestriţ, ciupit de vânt, scufundat şi ancorat prin nisip în roca de dedesubt. Cealaltă siluetă era mult mai animată, deşi suferea la fel de mult de expunerea prelungită la soare.

Luke Skywalker avea de două ori vârsta vaporizatorului, vechi de 10 ani, dar se simţea mult mai puţin în siguranţă. Acum drăcuia încetişor o supapă recalcitrantă care nu se prea lăsa reglată. Din când în când apela la câte un ghiont în locul unei scule potrivite. Niciuna dintre metode nu funcţiona foarte bine. Luke era sigur că lubrifianţii folosiţi în vaporizatoare se scurgeau în afară şi atrăgeau nisipul, parcă făcând cu ochiul particulelor abrazive. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se trase înapoi pentru o clipă. Ce era mai atrăgător la acest tânăr era numele pe care îl purta. O briză uşoară îi flutură pletele şi tunica şleampătă a salopetei în timp ce privea aparatul. Nu avea niciun rost să se enerveze pe el, îşi spuse. Este doar o maşinărie nătângă.

Cum îşi analiza el încurcătura, o a treia siluetă îşi făcu apariţia, agitându-se în spatele vaporizatorului şi bâjbâind stângaci acolo unde

se produsese stricăciunea. Doar trei dintre cele şase braţe ale robotului model Treadwell mai funcţionau, dar şi acestea avuseseră parte de mai multă uzură decât cizmele din picioarele lui Luke. Maşinăria icni de câteva ori, oprindu-se şi pornindu-se inconsecvent.

Luke privi aparatul cu tristeţe, apoi îşi ridică privirea spre cer. Tot nici urmă de nor, şi nici nu avea să fie dacă nu reuşea să repună vaporizatorul în funcţiune. Era gata să încerce din nou când un punct luminos minuscul îi atrase atenţia. Îşi scoase cu grijă macrobinoclul de la centură şi îi îndreptă lentilele spre cer.

Se uită lung, dorindu-şi dintr-odată să fi avut un telescop adevărat în loc de binoclu. Uitându-se aşa, Luke neglijă complet vaporizatoarele, căldura şi corvoada zilei. Îşi atârnă binoclul înapoi la centură, apoi se întoarse şi ţâşni spre autoglisor. La jumătatea distanţei îşi aduse aminte să strige în urmă.

– Hai mai repede, îndemnă el nerăbdător. Ce mai aştepţi? Bagă viteză!

Robotul Treadwell porni spre el, ezită, apoi începu să se învârtă pe loc, scoţând fum prin toate articulaţiile. Luke îi strigă alte comenzi, dar renunţă cu dezgust când îşi dădu seama că îi va trebui mai mult decât nişte simple cuvinte să motiveze din nou robotul.

Pentru o clipă Luke ezită să-şi lase maşinăria singură – dar componentele sale vitale, îşi argumentă el singur, erau cu siguranţă arse. Sări în autoglisor, forţându-i repulsorul antigravitaţional, de abia reparat, să se încline alarmant într-o parte înainte de a-i controla comenzile pentru a-l redresa. Levitând uşor deasupra nisipului, transportorul se comporta ca o barcă în mijlocul unei mări furioase. Luke porni motorul, care îi răspunse cu un muget de protest, şi vălătuci de nisip se formară în spatele repulsorului pe măsură ce îndrepta vehiculul înspre oraşul Anchorhead.

În urma lui, un fuior jalnic de fum ieşea din robotul ars, ridicându-se în aerul limpede al deşertului. Nu avea să-l mai găsească la întoarcere. Metalul şi carnea erau la mare preţ pentru gunoierii deşertului care cutreierau pustiurile vaste de pe Tatooine.

Structuri de metal şi piatră, albite sub căldura geamănă a sorilor Tatoo I şi II, se ridicau într-o învălmăşeală compactă, nu atât pentru comunitate, cât pentru protecţie. Prin ele se împletea viaţa fermierilor din Anchorhead.

Momentan străzile nepavate, acoperite de glod, erau părăsite, tăcute. Musculiţe de nisip bâzâiau leneşe sub streşinile crăpate ale caselor

rânduite de-a lungul. Un câine lătra în depărtare, singurul semn că aşezarea ar fi fost locuită până când o bătrână apăru de nicăieri şi vru să traverseze. Purta un şal metalic de soare, strâns bine de jur împrejur.

Ceva o făcu să ridice privirea, mijindu-şi ochii în depărtare. Sunetul spori brusc în intensitate şi o formă rectangulară coti de după un colţ. Ochii i se bulbucară văzând vehiculul îndreptându-se chiar spre ea, fără a da vreun semn că îşi va schimba traiectoria. Trebui să îşi iuţească paşii pentru a se feri din calea lui. Gâfâind şi agitând furioasă pumnul în urma autoglisorului, răcni din toţi răsunchii peste zgomotul motorului:

– Când o să-nvăţaţi, copii netrebnici, să conduceţi mai încet!?

Se poate ca Luke să o fi văzut, dar cu siguranţă că nu a auzit-o. Oricum ar fi fost, atenţia lui era îndreptată în altă parte. Poate înspre zona din spatele unei centrale lungi şi joase, din beton. Arcuri şi vergele ieşeau prin acoperiş şi pereţi. Dunele zbuciumate de pe Tatooine acoperiseră cu o spumă gălbuie de nisip betonul staţiei de alimentare, dar nimeni nu se sinchisise să o cureţe. Nu aveau de ce. A doua zi se depunea la loc.

Luke trânti portiera strigând:

– Hei!

Un tânăr necioplit, într-o salopetă de mecanic, stătea tolănit pe un scaun în spatele panoului de control al centralei. Se dăduse cu cremă să îşi protejeze pielea de arsuri. Pielea fetei pe care o ţinea în braţe era şi ea protejată. Într-un fel, chiar şi transpiraţia uscată strălucea frumos pe pielea din care se vedea mult mai mult decât ar fi trebuit.

– Hei, careva! strigă Luke iară, nereuşind să scoată un răspuns satisfăcător cu primul apel.

Alergă către camera de control din spatele centralei, neluându-l în seamă pe mecanicul care-şi şterse faţa cu dosul palmei şi mormăi pe jumătate adormit:

– Asta a fost cumva un zgomot de tânăr repezit?

Fata pe care o ţinea în poală se întinse senzual, veşmintele ei prea mult purtate lărgindu-se în toate direcţiile. Vocea îi suna gutural.

– O, căscă ea, e doar Viermişor într-un moment de turbare.

Deak şi Windy îşi întoarseră privirile de la biliardul computerizat când Luke dădu buzna în cameră. Erau îmbrăcaţi cam ca Luke, deşi hainele lor le erau mai potrivite pe măsură şi ceva mai bine întreţinute.

Cei trei tineri contrastau teribil cu jucătorul corpolent de la celălalt capăt al mesei de joc. Cu părul tuns îngrijit şi uniforma dichisită

ieşea în evidenţă ca un fir de mac într-un lan de ovăz. Din spatele celor trei venea un zumzet încetişor, produs de un robot care repara sârguincios un echipament defect.

– Fiţi atenţi, băieţi! strigă Luke agitat.

Atunci îl remarcă pe bărbatul în uniformă. Se recunoscură imediat.

– Biggs!

Un rânjet se formă pe figura bărbatului.

– Salut, Luke.

Se îmbrăţişară cu căldură.

Apoi, Luke se dădu un pas înapoi pentru a-i admira celuilalt uniforma.

– N-am ştiut că te-ai întors. Când ai venit?

Încrederea pe care bărbatul o afişa era la limita satisfacţiei, fără să o depăşească.

– De puţin timp. Am vrut să-ţi fac o surpriză, băi meserie.

Arătă înspre cameră.

– M-am gândit că o să te găsesc aici împreună cu noctambulii ăştia doi.

Deak şi Windy zâmbiră.

– Dar chiar nu m-am aşteptat să fii la muncă.

Râse cu uşurinţă, un râset căruia puţini îi rezistau.

– Academia nu prea te-a schimbat, comentă Luke. Dar te-ai întors mai devreme.

Luă o expresie de îngrijorare şi zise:

– Hei, ce-ai păţit? Nu ţi-au dat gradul?

Era ceva evaziv în vocea lui Biggs când răspunse, uitându-se într-o parte:

– Bineînţeles că mi l-au dat. M-au încorporat pe cargobotul *Rand Ecliptic* chiar săptămâna trecută. Matelot clasa întâi Biggs Darklighter, la ordinele dumneavoastră!

Execută un salut milităresc, jumătate serios jumătate glumeţ, apoi rânji din nou în acelaşi fel linguşitor.

– M-am întors să-mi iau rămas bun de la voi, prostovani fără noroc şi legaţi de glie.

Râseră cu toţii până când Luke îşi aminti de ce venise aici în aşa mare grabă.

– Era să uit, le zise, revenindu-i entuziasmul iniţial. Se duce o luptă chiar aici, în sistemul nostru solar. Veniţi să vedeţi!

Deak se arătă dezamăgit.

– Iar vreo epopee războinică de-a ta, Luke? Nu-ţi ajunge cât visezi la ele? Mai lasă-ne.

– Vă las la dracu'! E adevărat. O luptă în toată regula.

Mai îndemnându-i, mai trăgându-i, reuşi să-i păcălească şi să-i scoată afară, în soarele puternic. În special Camie era dezgustată de toată treaba.

– Ar fi bine să merite, Luke, îl avertiză fata, ducându-şi palma la frunte pentru a-şi feri ochii de soare.

Dar Luke scosese deja macrobinoclul şi scruta cerul. Nu-i trebui decât o clipă pentru a fixa un anumit punct.

– V-am zis! Uite-i!

Biggs i se alătură şi luă binoclul; ceilalţi îşi încordau privirile fără alt ajutor. Un scurt reglaj al focalizării şi Biggs văzu două pete argintii pe albastrul întunecat.

– Asta nu-i o luptă, băi meserie, decise el, lăsând binoclul la o parte şi privindu-şi prietenul cu blândeţe. Doar stau acolo. Două nave, corect. Probabil o barjă care încarcă un cargobot, din moment ce Tatooine nu are staţie orbitală.

– S-a tras foarte mult... mai devreme, adăugă Luke.

Entuziasmul lui iniţial se deteriora acum că prietenul lui îl asigura că greşise.

Camie smulse binoclul din mâna lui Biggs, lovindu-l din greşeală de un stâlp de susţinere. Luke şi-l recuperă rapid, verificând carcasa să nu aibă julituri.

– Mai uşor cu ăsta.

– Nu-ţi mai face atâtea griji, Viermişor, îi spuse fata ironic.

Luke făcu un pas înspre ea, dar se opri când mecanicul voinic se interpuse între ei, zâmbindu-i ameninţător. Luke se gândi, dar renunţă.

– Ţi-am mai zis, Luke! îl apostrofă mecanicul, cu aerul unuia obosit să tot repete aceeaşi poveste fără să fie auzit. Rebeliunea e hăt departe de noi. Mă îndoiesc că Împăratul s-ar bate şi pentru sistemul ăsta. Crede-mă, Tatooine e un mare bolovan de nimic.

Publicul începu să se retragă în interiorul centralei înainte ca Luke să dea vreun răspuns. Fixer îşi ţinea braţul în jurul fetei, chicotind amândoi pe seama inepţiei lui Luke. Chiar şi Deak şi Windy mormăiau unul spre altul – în mod sigur tot pe seama lui Luke.

Îi urmă înăuntru, nu înainte de a mai privi o dată în sus spre petele îndepărtate. De un lucru era sigur: fulgerele de lumină pe care le văzuse între cele două nave spaţiale. Nu fuseseră străluciri de metal de la sorii care luminau planeta Tatooine.

Legătura care-i strângea fetei mâinile la spate era primitivă şi eficientă. Atenţia constantă cu care o tratau soldaţii înarmaţi până în dinţi ar fi părut deplasată pentru o singură femeie, numai că viaţa lor depindea de predarea ei în siguranţă.

Încetini intenţionat pasul, dar se lămuri repede că soldaţii care o făcuseră captivă nu le păsa dacă o tratau mai puţin politicos. Unul dintre soldaţii îmbrăcaţi în armuri o împunse brutal în mijlocul spatelui, aproape trântind-o. Se întoarse şi îi aruncă brutei o privire duşmănoasă, fără să îşi poată da seama dacă a avut vreun efect, din moment ce feţele lor erau complet ascunse sub căştile de protecţie.

Holul în care ajunseră până la urmă era încă plin de fumul care ieşea din gaura făcută în coca navetei. O pasarelă portabilă fusese ataşată ermetic în spărtură, la capătul căreia se zărea o arcadă luminoasă care semnaliza trecerea dintre naveta rebelă şi crucişător. O umbră se apropie de femeie, surprinzând-o neplăcut în momentul în care îşi întorcea privirea, deşi în mod obişnuit avea un autocrontrol de nezdruncinat.

Deasupra-i se ridica ameninţător şi gros Darth Vader, lumini roşii arzând prin ochii teribilei măşti de respirat. Un rictus îi strânse pentru o clipă unul dintre obraji, în rest însă femeia nu avu nicio reacţie. Şi niciun tremur nu îi altera vocea.

– Darth Vader... trebuia să-mi dau seama. Doar tu puteai fi atât de îndrăzneţ... şi tâmpit. Ei bine, Senatul Imperial nu va sta cu mâinile în sân. Când o să audă că ai atacat o misiune diplo...

– Senatoarea Leia Organa! tună Vader calm, dar cu destulă putere pentru a-i întrerupe protestele.

Plăcerea de a o captura era evident savurată cu fiecare silabă.

– Nu vă jucaţi cu mine, Înălţimea Voastră! continuă el ameninţător. Nu sunteţi în nicio misiune de caritate de data aceasta. Aţi traversat conştient printr-un sistem restricţionat, ignorând numeroasele avertismente şi nesocotind complet ordinele de a vă întoarce – până când n-a mai contat nimic.

Tigva imensă de metal se aplecă mai aproape.

– Am aflat că anumite transmisiuni au fost direcţionate către naveta Voastră de spionii din acel sistem. Când am identificat persoanele care iniţiaseră transmisiunile, au avut sărmana graţie de a se sinucide înainte să fie interogaţi. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu informaţiile pe care vi le-au trimis.

Nici vorbele lui Vader, nici prezenţa-i ostilă nu îşi făcură efectul asupra fetei.

– Habar n-am despre ce prostii aiurezi, răspunse ea tăios, dar privind în altă parte. Sunt membră a Senatului într-o misiune diplomatică spre...

– Spre Alianţa Rebelă, declară Vader, întrerupând-o acuzator. Sunteţi, de asemenea, şi o trădătoare.

Îşi întoarse privirea spre un ofiţer de lângă el.

– Duceţi-o de aici!

Scuipatul ei îl nimeri în mască, sfârâind pe metalul fierbinte. Îl şterse în tăcere, urmărind-o cu interes cum era escortată prin pasarela de acces spre crucişător.

Un soldat înalt şi slăbănog, purtând însemne de comandant Imperial îi atrase atenţia lui Vader.

– E primejdios să o reţinem, se încumetă ofiţerul, privind şi el în urma escortei. Dacă se află vreun cuvânt despre toate astea, se va stârni mare scandal în Senat. Va genera simpatie pentru rebeli.

Comandantul se uită spre masca inertă de metal, apoi adăugă fără să accentueze prea mult:

– Ar trebui distrusă imediat.

. – Nu. Datoria mea principală este să localizez unde-şi ţin ascunsă fortăreaţa, răspunse Vader calm. Toţi spionii rebeli au fost eliminaţi; de mâna noastră sau de a lor. Ea rămâne deci singura cheie pentru a le descoperi locaţia. Intenţionez să mă folosesc de ea din plin. Dacă va fi necesar, o voi epuiza complet... dar *am să aflu* locaţia bazei rebele.

Comandantul îşi ţuguie buzele şi clătină din cap, poate cu un pic de simpatie, gândindu-se la soarta femeii.

– Va muri înainte să dezvăluie vreo informaţie.

Răspunsul indiferent al lui Vader avu darul să producă fiori reci.

– Las-o în seama mea.

Se gândi un moment, apoi continuă:

– Transmite un semnal de pericol pe toate frecvenţele. Transmite că naveta Senatoarei a suferit o coliziune neaşteptată cu o ploaie de meteoriţi pe care nu a mai putut-o evita. Informaţiile ne arată că scuturile de ghidare au fost depăşite, iar naveta izbită până la punctul în care 95% din atmosferă a fost pierdută. Informează Senatul şi pe tatăl ei că toţi pasagerii de la bord au pierit.

Un grup de soldaţi extenuaţi de efortul luptei se apropiară în marş, de comandant şi de Lordul Întunericului. Vader îi privi cu nerăbdare.

– Înregistrările cu informaţiile în cauză nu se află la bordul navetei. Nu există nicio informaţie valoroasă în compartimentele de

depozitare şi nici vreo dovadă că s-ar fi efectuat ştergeri în sisteme, recită comandantul grupului. Nu s-au efectuat nici transmisiuni dinspre navetă de la momentul abordajului. O capsulă de salvare defectă a fost ejectată în timpul luptelor, dar am primit confirmarea că nicio formă de viaţă nu se afla la bord.

Vader căzu pe gânduri.

– Ar fi *putut* fi o capsulă defectă, spuse el meditativ, care să fi conţinut înregistrările. Discurile magnetice nu sunt forme de viaţă. Aproape sigur că oricine le-ar găsi ar fi destul de ignorant de importanţa lor şi le-ar şterge pentru a le folosi în alte scopuri. Şi totuşi...

– Trimite un detaşament să le recupereze sau să se asigure că nu se află în capsulă, le ordonă el, într-un final, celor doi ofiţeri. Fiţi cât se poate de subtili, nu-i nevoie să atragem atenţia, nici măcar în acest mizerabil avanpost uitat de lume.

După ce ofiţerul şi soldaţii săi se retraseră, Vader se întoarse spre comandant.

– Vaporizează naveta asta; nu vrem să lăsăm nicio urmă. Cât despre capsulă, nu pot să-mi asum riscul că a fost doar o defecţiune. Informaţiile pe care le-ar putea conţine ne-ar produce daune importante. Ocupă-te de asta personal, comandante. Dacă găseşti discurile magnetice, recuperează-le sau distruge-le cu orice preţ.

Adăugă apoi satisfăcut:

– Cu asta, şi cu Senatoarea în mâinile noastre, vom desăvârşi anihilarea acestei rebeliuni absurde.

– Voi îndeplini întocmai ordinele, Lord Vader, confirmă comandantul.

Apoi, intrară amândoi prin pasarela de acces înapoi în crucişător.

– Ce loc dezolant!

3PO privi încă o dată înspre capsula pe jumătate îngropată în nisip. Giroscoapele lui interne erau încă dezechilibrate după aterizarea dură. Aterizare! Simpla folosire a termenului îl flata fără să fie necesar pe tovarăşul său monoton.

Pe de altă parte, trebuia să-i fie recunoscător că reuşiseră să ajungă jos întregi. Deşi, dacă stătea să se gândească bine, nu era deloc sigur că erau mai în siguranţă pe planetă decât în naveta capturată. Dealuri înalte de piatră dominau orizontul într-o parte. În rest, nisip cât vedeai cu ochii, dune ascuţite ca nişte colţi galbeni ieşind ameninţători kilometri întregi. Oceanul de nisip se topea în zare fără să îţi poţi da seama unde se termina pământul şi unde începea cerul.

Particule de praf săltau în urma celor doi roboţi pe măsură ce se îndepărtau de capsula de salvare. Vehiculul, odată ce-şi îndeplinise funcţia iniţială, devenise nefolositor. Niciunul dintre roboţi nu avea capacitatea locomotorie pentru un astfel de teren, astfel că îşi croiau drum cu greu pe suprafaţa instabilă a deşertului.

– Se pare că am fost făcuţi doar ca să suferim, îşi plânse de milă 3PO. Avem o existenţă descompusă.

Piciorul drept îi scârţâi şi el tresări.

– Trebuie să mă odihnesc până nu mă frâng de tot. Internele mele încă nu s-au refăcut deplin după prăbuşirea aia căreia tu i-ai spus aterizare.

Se opri, dar nu şi R2-D2. Micul astromec virase periculos şi se îndrepta încet, dar sigur către cea mai apropiată proeminenţă a platoului de piatră.

– Hei! strigă 3PO.

R2 ignoră chemarea şi continuă să avanseze.

– Unde crezi că te duci?!

Acum R2 se opri, emiţând un flux de explicaţii electronice, aşteptându-l pe 3PO să-l ajungă, deja extenuat de mers.

– Să ştii că eu n-am să merg încolo, declară 3PO, după ce R2 îşi încheie explicaţia. E mult prea stâncos.

Făcu câteva gesturi în direcţia opusă platoului.

– Pe acolo e mult mai uşor.

Apoi, arătă cu mâna spre zona stâncoasă.

– Şi apoi, ce te face să crezi că încolo am găsi aşezări?

Un fluierat lung şuieră din adâncul corpului lui R2.

– Nu mă lua pe mine cu tehnica, îl apostrofa 3PO. M-am săturat pân-aici de deciziile tale.

R2 scoase un singur bip.

– Bine, du-te unde vrei, anunţă 3PO mărinimos. O să te îngropi în nisip până la sfârşitul zilei, morman miop de fiare ce eşti.

Îl înghionti elegant pe R2, trimiţându-l de-a rostogolul la vale. Îl lăsă chinuindu-se să se repună pe picioare şi porni înspre orizontul tulbure, privindu-l peste umăr.

– Să nu te prind că vii după mine să-mi ceri ajutorul, îl avertiză 3PO, fiindcă n-ai să-l capeţi.

Sub creasta dunei, unitatea R2 se îndreptă, apoi îşi curăţă singurul ochi electronic cu un braţ auxiliar. Scoase un şuierat electronic asemănător, deşi nu identic, cu o expresie umană de furie. Zumzăind încet, porni cu greu înspre ridicăturile de nisip ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Câteva ore mai târziu, extenuat de efort şi cu termostatul intern supraîncărcat de atâta căldură, 3PO se lupta să urce în vârful a ceea ce credea el a fi ultima dună de nisip. În apropiere, o structură calcaroasă din oasele unei bestii enorme forma un monument deloc promiţător. Ajuns sus în vârful crestei, 3PO scrută nervos zările. În locul verdelui şi al civilizaţiei umane la care spera, nu se întindeau decât mai multe dune, identice şi la fel de neprimitoare, cea mai îndepărtată fiind chiar mai înaltă decât cea pe care urcase.

3PO se răsuci şi căută cu privirea platoul de piatră, neclar şi distorsionat din cauza distanţei şi a căldurii.

– Piticanie defectă şi nevrednică! mormăi el, neputând admite nici acum că poate, doar poate, unitatea R2 avusese dreptate. E numai vina ta! M-ai păcălit tu să plec în direcţia asta, dar nici ţie n-o să-ţi fie mai bine.

Nu avea să îi fie nici lui 3PO prea bine dacă stătea pe loc. Făcu un pas înainte, generând o hârâială într-o articulaţie a piciorului. Îl cuprinse o sperietură electronică şi se aşeză jos să îşi cojească nisipul din încheieturi.

Putea să meargă mai departe, îşi spuse. Sau putea foarte bine să recunoască eroarea în judecată de care dăduse dovadă şi să încerce să îl ajungă pe R2-D2. Nicio variantă nu îi surâdea prea mult.

Dar avea şi o a treia soluţie. Să zacă aici, în soare, până când i s-ar fi blocat articulaţiile şi i s-ar fi supraîncălzit circuitele interne, iar razele ultraviolete i-ar fi ars fotoreceptorii. Ar fi devenit încă un monument al puterii de distrugere binare, la fel ca organismul colosal al cărui schelet îl întâlnise mai devreme.

Receptorii i se obturau deja, reflectă el. Avea impresia că vede ceva mişcându-se în depărtare. Distorsie termică, probabil. Nu-nu, era sigur o reflexie metalică şi se apropia de el. Speranţa îi renăscu. Ignorând avertismentele piciorului avariat, se ridică şi începu să facă semne disperate cu mâinile.

Un vehicul, vedea limpede acum, dar un model cu care nu era familiarizat. Un vehicul însemna însă inteligenţă şi tehnologie.

Cu toată emoţia, neglijă să ia în considerare posibilitatea ca vehiculul să nu fie neapărat de origine umană.

– Aşa că am redus puterea, am oprit arzătoarele din eşapament şi am luat-o încet pe urma lui Deak, îşi sfârşi Luke povestirea, dând larg din mâini.

Mergea împreună cu Biggs la umbra staţiei de alimentare. Zgomotul metalului prelucrat răzbătea dinăuntru, acolo unde Fixer se alăturase în cele din urmă robotului asistent la lucrările de reparaţii.

– Eram aşa de aproape de el, continuă Luke însufleţit, că mă gândeam c-or să-mi ia foc instrumentele. E, şi uite-aşa mi-am izbit repulsorul destul de rău.

Amintirea îl făcu să se încrunte.

– Unchiul Owen s-a supărat foarte tare. M-a pedepsit pentru tot restul sezonului.

Depresia lui Luke ţinu puţin. Fapta memorabilă pe care o făcuse îi şterse supărarea.

– Trebuia să fii acolo, Biggs!

– Trebuie s-o iei mai încet, îl sfătui prietenul său. Poţi să fii tu cel mai meseriaş pilot de curse din Mos Eisley, dar repulsoarele astea mititele sunt ale naibii de periculoase. Aleargă aiurea de repede pentru un transportor troposferic – mai repede decât ar trebui. Joacă-te tu mult de-a jocheul cu motorul că-ntr-o zi, bang!

Izbi violent cu pumnul în palma deschisă.

– O să rămâi doar o pată întunecată pe peretele îmbâcsit al canionului.

– Tu vorbeşti!? i-o întoarse Luke prompt. De când te-ai urcat pe o navă spaţială mare, automatică, ai început să semeni cu unchiul meu. Te-ai muiat acolo la oraş.

Îi trase una în glumă, dar Biggs pară cu uşurinţă, apoi simulă un contraatac nefinalizat. Lejeritatea cu care îşi afişa Biggs satisfacţia se dizolvă în afecţiune.

– Mi-a fost dor de tine, puştiule.

Luke îşi feri privirea, stânjenit.

– Lucrurile n-au mai fost la fel nici pe aici de când ai plecat, Biggs. Am fost cam...

Luke îşi căută un cuvânt potrivit, dar negăsind unul încheie neajutorat.

–*...liniştit.*

Privirea îi fugi peste străzile pustii, nisipoase, din Anchorhead.

– De fapt, mereu am fost liniştit.

Biggs tăcu, gândindu-se. Se uită în jur. Erau singuri pe aici. Toată lumea se dusese înăuntru, la răcoare, în staţia de alimentare. Se apropie mai mult şi Luke percepu o solemnitate neobişnuită în tonul vocii.

– Luke, nu m-am întors doar ca să-mi iau rămas bun sau să mă laud la toţi că am absolvit Academia.

Încă o dată păru să ezite, nesigur pe el. Apoi rosti într-un suflet, înainte să aibă timp să se răzgândească.

– Dar vreau să spun cuiva. Părinţilor nu pot.

Luke se bâlbâi mirat:

– Să spui ce? Despre ce-i vorba?

– E vorba despre ce se vorbeşte în Academie; şi prin alte locuri, Luke. Vorbe grele. Mi-am făcut câţiva prieteni, prieteni din afara sistemului. Ne-am convins cum merg unele lucruri şi...

Îşi scăzu vocea conspirativ.

– ...Suntem hotărâţi ca odată ce am ajuns în vreun sistem de la periferie să dezertăm şi să trecem în rândurile Alianţei.

Luke se zgâi la prietenul său, încercând să şi-l imagineze pe Biggs – Biggs care iubea distracţia, veselia, viaţa de azi pe mâine – ca pe un patriot înflăcărat de cauza rebelă.

– Ai de gând să te alături rebeliunii? începu Luke. Glumeşti! Cum?

– Vorbeşte mai încet! îl avertiză bărbatul, uitându-se speriat înspre staţia de alimentare. Ai o gură cât un crater!

– Scuze, şopti Luke rapid. Vorbesc încet, ascultă cât de încet. De-abia mă aud...

Biggs îl opri, apoi continuă:

– Un prieten de la Academie are un prieten în Bestine care ne-ar putea pune în contact cu o unitate armată rebelă.

– Un prieten are un prieten... Eşti nebun! îl anunţă Luke cu convingerea că Biggs nu avea minte. O să umbli în neştire căutând un avanpost rebel autentic. Multe sunt doar mituri. Iar prietenul prietenului ar putea fi un agent Imperial. Te-ar ajunge sfârşitul pe Kessel, sau mai rău. Dacă avanposturile rebele erau aşa de uşor de găsit, Imperiul le-ar fi curăţat definitiv cu ani în urmă.

– Ştiu că e un risc imens, admise Biggs şovăind. Dacă nu reuşesc să intru în contact cu ei, atunci...

O luminiţă ciudată străluci în ochii lui, un conglomerat de maturitate şi... încă ceva.

– Atunci am să mă descurc cum pot, singur.

Îşi privi lung prietenul.

– Luke, n-am de gând să aştept ca Imperiul să mă încorporeze în serviciu. Contrar informaţiilor care vă parvin prin canalele oficiale,

rebeliunea creşte, se întinde. Iar eu vreau să fiu de partea dreaptă, cea în care cred.

Vocea i se alteră neplăcut, iar Luke se întrebă ce era în mintea lui Biggs.

– Ar fi trebuit să auzi şi tu poveştile pe care le-am auzit eu, Luke, să afli despre toate crimele aşa cum aflat eu. Imperiul o fi fost el măreţ şi minunat odată, dar oamenii aflaţi acum la putere...

Scutură capul intens.

– E putred, Luke, putred.

– Iar eu nu pot să fac nimic, mormăi Luke nemulţumit. Sunt legat aici.

Trase un şut nisipului atotstăpânitor din Anchorhead.

– Credeam că ai de gând să intri şi tu la Academie, zise Biggs. Dacă-i aşa, o să ai şansa să pleci din groapa asta cu nisip.

Luke pufni batjocoritor.

– Puţin probabil. A trebuit să-mi retrag formularul de înscriere.

Îşi feri privirea, neputând să îşi privească în ochi prietenul dezamăgit.

– A trebuit. S-au înmulţit necazurile cu oamenii-deşertului de când ai plecat, Biggs. Au atacat chiar şi periferiile din Anchorhead.

Biggs dădu din cap, neacceptând scuzele.

– Unchiul tău poate ţine piept unei întregi colonii de tâlhari doar cu un blaster cu laser.

– Din casă, da, fu Luke de acord. Dar unchiul Owen a montat destule vaporizatoare cât să facă ferma profitabilă. Nu poate să păzească tot pământul singur. Mi-a zis că mai are nevoie de mine încă un sezon. Nu pot să-l abandonez acum.

Biggs oftă întristat.

– Mă afectează, Luke. Într-o bună zi va trebui să înveţi să separi ceea ce pare important de ceea ce e cu adevărat important.

Arătă înspre clădirile din jur.

– La ce bun toată strădania unchiului tău dacă va ajunge în mâinile Imperiului? Am auzit că vor impune imperializarea comerţului în toate sistemele controlate. Nu va dura mult până când unchiul tău şi toţi cei de pe Tatooine vor deveni nişte arendaşi aserviţi pentru gloria măreaţă a Imperiului.

– Asta n-o să se întâmple aici, obiectă Luke cu o încredere pe care nu se prea baza. Ai spus-o chiar tu, Imperiul nu-şi bate capul cu bolovanul ăsta.

– Lucrurile se schimbă, Luke. Doar ameninţarea rebeliunii îi abţine pe mulţi de la putere să nu facă anumite lucruri care nici nu merită a fi menţionate. Dacă ameninţarea asta va fi eliminată complet, ei bine, gândeşte-te, două nevoi nu şi le-au putut satisface oamenii în întregime: curiozitatea şi lăcomia. Vezi tu, nu sunt prea multe care să le aţâţe curiozitatea înalţilor birocraţi Imperiali.

Tăcură amândoi. Un vârtej de nisip traversă strada într-o linişte maiestuoasă, spărgându-se de un zid şi trimiţând stropi de zefir în toate direcţiile.

– Aş vrea să merg şi eu cu tine, murmură Luke într-un final, ridicându-şi ochii. Mai stai pe aici?

– Nu prea mult. De fapt, plec dimineaţă ca să ajung pe *Ecliptic*.

– Atunci cred că... n-o să ne mai vedem.

– Poate într-o bună zi, hotărî Biggs, rânjind din nou cu acea mulţumire personală. O să mă uit după tine, băi meserie. Încearcă să nu te izbeşti de vreun perete prin canioanele alea până atunci.

– O să mă înscriu la Academie sezonul celălalt, insistă Luke, mai mult ca să se încurajeze pe el decât pe Biggs. Iar după aia, cine ştie unde am să mai ajung?

Vocea îi suna hotărâtă.

– N-o să mă înroleze nimeni în flota stelară, asta cu siguranţă. Ai grijă de tine. O să fii... întotdeauna cel mai bun prieten al meu.

Nu-şi strânseră mâinile. Trecuseră de mult de stadiul acesta.

– Rămâi cu bine, atunci, Luke, zise Biggs simplu.

Se răsuci pe călcâie şi intră înapoi în staţia de alimentare. Luke îl urmări cum dispare după uşă, cu gândurile la fel de haotice ca furtunile de nisip care se stârneau instantaneu pe Tatooine.

Fenomene extraordinare se produceau la suprafaţa planetei Tatooine. Cel mai remacabil era ceaţa misterioasă care se ridica în mod regulat acolo unde nisipurile deşertului se spărgeau în valuri de coastele stâncilor şi platourilor.

Ceaţa în deşertul fierbinte era la fel de nelalocul ei ca un cactus pe un gheţar; cu toate acestea, se forma. Meteorologii şi geologii îi argumentau originea fără să ajungă la o concluzie unanimă, propunând teorii greu de crezut despre vapori de apă suspendaţi în venele rocilor de sub nisip şi reacţii chimice care i-ar fi făcut să se ridice la suprafaţă odată cu răcirea pământului, doar pentru a cădea înapoi la dublul răsărit. Totul părea înapoiat şi foarte real.

Nici ceaţa şi nici gemetele extraterestre ale răpitorilor noctambuli din deşert nu îl deranjau pe R2-D2, care îşi urma drumul cu grijă printr-o albie secată spre vârful platoului stâncos. Tălpicile sale pătrăţoase loveau strident piatra dezvelită de vântul serii.

Se opri un moment. Păru să detecteze un zgomot în faţa lui – ca metalul pe piatră, în loc de piatră pe piatră. Zgomotul nu se repetă, astfel că îşi reluă ascensiunea.

Din vârful albiei, prea departe ca să poată fi zărită de jos, o pietricică se desprinse din peretele de piatră. Silueta măruntă care dislocase accidental pietricica se furişă înapoi în umbră. Două puncte luminoase clipiră sub faldurile unei mantale maronii, la doar un metru de peretele îngust al canionului.

Doar reacţia robotului surprins de şuierul razei care îl lovi îi trădă prezenţa. Pentru o clipă, R2-D2 străluci fosforescent în apus. Un singur scâncet electronic. Apoi, suporţii săi trepiedali cedară, şi astromecul dezechilibrat se prăbuşi pe spate, luminiţele de pe panoul frontal clipind dezordonat sub efectul razei paralizante.

Nişte parodii de omuleţi năvăliră din spatele bolovanilor care-i ascunseseră. Mişcările lor dădeau mai degrabă senzaţia unor rozătoare decât a unor oameni, doar cu puţin mai înalţi decât unitatea R2. Văzând că o singură rază de energie nervoiritantă fusese suficientă să imobilizeze robotul, şi-au pus armele înapoi în tocuri. Se apropiară însă circumspecţi de maşinăria paralizată, cu tremurul ereditar al laşilor.

Mantalele erau îmbâcsite de nisip şi praf. Pupilele roş-gălbui trădau ceva nesănătos, în lucirile lor de pisică, studiindu-şi captivul. Jawii conversau acum cu croncăneli guturale sau se certau într-un fel similar cu limbajul omenesc. Dacă o fi fost vreodată oameni, se aventurau antropologii în teorii, atunci degeneraseră demult într-o formă cu nimic asemănătoare rasei umane.

Mai mulţi jawa apărură, reuşind să domine robotul prin număr şi să îl târască înapoi prin canion. La capătul văii stătea, ca un monstru preistoric, un şenilat de nisip, enorm în comparaţie cu proprietarii lui mărunţi. Înalt de câţiva zeci de metri, vehiculul se ridica de la pământ cu nişte trepte multiple, mai înalte decât un om foarte înalt. Epiderma lor metalică era bătucită şi pătată de pe urma numeroaselor furtuni de nisip.

În apropierea şenilatului, jawii reîncepură croncăneala. R2-D2 îi auzea, dar nu înţelese nicio iotă. Nu avea de ce să fie jenat, pentru că dacă vroiau, doar jawii puteau înţelege ce vorbesc alţi jawa, cu limbajul lor aleator a cărui variabilitate îi înnebunea pe lingvişti.

Una dintre vietăţi scoase de la centură un disc minuscul pe care-l inseră într-un sertar lateral al lui R2. Un tub telescopic uriaş ieşi din vehiculul gargantuan. Jawii rostogoliră robotul înspre tub, apoi se dădură la o parte. Un geamăt scurt, apoi vâjâitul unui aspirator uriaş, şi micul robot fu tras în burta şenilatului, la fel de uşor cum ai sorbi o boabă printr-un pai. Treaba fu terminată şi jawii se furişară croncănind în interiorul vehiculului, intrând prin tuburi sau urcând pe scări, ca nişte rozătoare strecurându-se înapoi în găurile lor.

Deloc gentil, aspiratorul uriaş îşi depuse încărcătura pe un raft cubic. Grămezi variate de instrumente stricate şi fiare vechi umpleau depozitul ambulant, iar pe lângă ele câţiva roboţi de forme şi mărimi diferite populau închisoarea. Câţiva erau angajaţi în conversaţii electronice. Alţii se învârteau zăpăciţi încolo şi încoace. Dar când R2 fu descărcat în separeu, o voce izbucni cu uimire.

– R2-D2! Tu eşti, tu eşti! îl chemă entuziast 3PO din apropiere.

Îşi croi drum înspre unitatea de reparare care zăcea încă imobilizată şi o îmbrăţişă nemecanic. Văzând discul minuscul înfipt în lateralul lui R2, 3PO îşi coborî privirea gânditor spre piept, având şi el introdus acolo un disc similar.

Angrenajele masive, nelubrefiate corespunzător, începură să se mişte. Mugind şi frecând fier pe fier, vehiculul monstruos se urni, tăvălindu-şi şenilele răbdător şi neostenit prin deşertul peste care coborâse noaptea.

Masa de consiliu părea, în ciuda lustrului, hâdă şi nesupusă precum cei opt Senatori şi ofiţeri Imperiali adunaţi în jurul ei. Soldaţi Imperiali stăteau de gardă la intrarea în sala luminată din loc în loc de surse reci, ascunse în pereţi şi în masă. Cel mai tânăr dintre cei opt ţinea o cuvântare. Stătea ţanţoş, cu atitudinea celui care urcase prea sus şi prea repede ca să îndrăznească cineva să examineze metodele prin care o făcuse. Generalul Tagge chiar poseda un geniu bolnav, dar această abilitate îl ajutase doar parţial să urce în vârful ierarhiei. Alte talente scârboase contribuiseră la fel de eficient.

Deşi avea uniforma apretată şi corpul proaspăt îngrijit la fel ca toată lumea din sală, niciunul dintre ceilalţi şapte nu se gândea că l-ar putea atinge. Un soi de împuţiciune plutea în jurul lui, o senzaţie de scârbă mai degrabă sugerată decât prezentă. Cu toate acestea, mulţi îl respectau. Ba chiar se temeau de el.

– A întins coarda prea mult, vă zic, insista generalul vehement. Acest Lord Sith băgat cu de-a sila în rândul nostru de Împărat ne va aduce nenorocirea. Până când staţia de luptă nu va deveni operaţională, vom rămâne vulnerabili. Unii dintre voi nu-şi dau seama încă de buna organizare şi echipare a Alianţei. Navele lor sunt excelente, iar piloţii din ce în ce mai experimentaţi. În plus, sunt mânaţi de ceva mult mai puternic decât motoarele: un fanatism reacţionar, pervers. Au devenit mult mai periculoşi decât vă închipuiţi.

Un ofiţer mai bătrân, cu cicatrici brăzdându-i faţa atât de adânc, încât nici cea mai bună operaţie estetică nu le-a putut îndepărta, se foi nervos în scaun.

– Periculoşi pentru flota ta stelară, generale, nu şi pentru staţia noastră de luptă.

Cu ochii zbârciţi se uită pe rând la cei din jurul mesei.

– Întâmplător cred că Lord Vader ştie ce face. Rebeliunea va continua doar atât cât laşii ăştia mai au la dispoziţie un sanctuar, un loc unde piloţii lor se pot odihni în timp ce li se repară maşinile.

Tagge protestă:

– Îmi permit să nu fiu de acord cu tine, Romodi. Cred că motivul construcţiei acestei staţii se leagă mai mult de nevoia Guvernatorului Tarkin de putere şi recunoaştere personală decât de vreo strategie militară justificată. În cadrul Senatului rebelii vor continua să-şi câştige sprijin atâta vreme cât...

Zgomotul făcut de uşa glisantă şi de gărzile care luau poziţie de drepţi îl făcu să se oprească. Întoarse capul spre intrare, odată cu toţi ceilalţi.

Doi indivizi pe cât de diferiţi în înfăţişare, pe atât de uniţi în obiectivul pe care îl urmăreau intrară în sală. Primul era un bărbat slab, cu faţa tăioasă, cu părul ca o mătură şi expresia tăcută a unui pirania. Marele Moff Tarkin, Guvernator al multor teritorii periferice Imperiale, era dominat de armura masivă a Lordului Darth Vader.

Tagge, neintimidat, dar supus, îşi reluă locul încet înainte ca Tarkin să se aşeze în capul mesei de consiliu. Vader rămase în picioare lângă el, dominând cu prezenţa din spatele fotoliului Guvernatorului. Preţ de un minut Tarkin se uită direct spre Tagge, apoi renunţă, de parcă n-ar fi văzut nimic pe scaun. Tagge fumega de nervi, dar rămase tăcut.

Tarkin îşi roti privirea în jurul mesei de consiliu, cu un zâmbet tăios împietrit pe figură.

– Senatul Imperial nu va mai fi o piedică pentru noi, domnilor. Tocmai am fost informat că Împăratul a dizolvat permanent acest organism nejustificat.

Un val de stupoare străbătu membrii adunării.

– Ultimele rămăşiţe, continuă Tarkin, ale Vechii Republici au fost în sfârşit eliminate.

– E imposibil! răbufni Tagge. Cum va mai putea Împăratul să controleze birocraţia Imperială?

– Reprezentarea senatorială nu a fost abolită oficial, înţelegeţi, explică Tarkin. A fost doar scoasă din uz pe toată durata stării excepţionale de urgenţă.

Zâmbi mai mult şi continuă:

– Guvernatorii regionali vor avea de-acum control direct şi mână liberă în administrarea teritoriilor. Ceea ce înseamnă că prezenţa

Imperială va putea fi în sfârşit impusă cum se cuvine şi în lumile care mai şovăiau. De-acum înainte, frica îi va ţine din scurt pe potenţialii trădători din administraţiile locale. Frica de flota Imperială; şi frica de această staţie de luptă.

– Dar cu rebeliunea de acum? vru Tagge să ştie.

– Dacă rebelii au putut avea acces la schema tehnică a staţiei de luptă, e posibil să reuşească să descopere un punct nevralgic pe care să-l exploateze.

Zâmbetul lui Tarkin se transformă într-un rictus.

– Fireşte, ştim cu toţii cât de bine păzită, cât de bine protejată este o astfel de informaţie. N-ar putea cu niciun chip să ajungă pe mâna rebelilor.

– Informaţiile tehnice la care faceţi referire indirect, hurui Darth Vader înfuriat, vor reveni în posesia noastră. Dacă...

Tarkin îl expedie pe Lordul Întunericului, un gest pe care n-ar fi îndrăznit nimeni altcineva de la masă să-l facă.

– N-are importanţă. Orice atac rebel împotriva staţiei ar fi sinucidere curată, o sinucidere inutilă; indiferent de informaţiile pe care le-ar obţine.

Declară apoi cu deplină satisfacţie:

– După atâţia ani de construcţii în secret, staţia aceasta a devenit forţa decisivă în univers. Evenimentele din regiune nu vor mai fi determinate de soartă, decrete, sau de vreo altă agenţie. Vor fi dictate de această staţie!

O mână înmănuşată în gheare de oţel se mişcă discret, atrăgând în zbor una dintre cănile de pe masă. Lordul Întunericului mârâi a avertizare:

– Nu te mândri prea mult cu teroarea asta tehnologică pe care ai semănat-o, Tarkin. Abilitatea de a distruge un oraş, o lume, un sistem întreg e încă nesemnificativă în comparaţie cu Forţa.

– „Forţa"! pufni Tagge. Nu încerca să ne sperii pe noi cu vrăjitoriile tale, Lord Vader. Devotamentul tău patetic pentru mitologia antică nu te-a ajutat prea mult să recuperezi discurile magnetice pierdute, şi nici nu ţi-au dăruit clarviziunea să localizezi fortăreaţa ascunsă a rebelilor. Deci, e suficient să râdem doar o dată şi...

Ochii lui Tagge se bulbucară instantaneu, iar mâinile îşi apucară gâtul; faţa congestionată devenea din ce în ce mai albăstruie.

– Această lipsă de încredere, speculă Vader blând, mă tulbură.

– Ajunge! plesni Tarkin, supărat. Vader, dă-i drumul. Ciondăneala asta între noi n-are niciun sens.

Vader dădu din umeri fără prea mare importanţă. Tagge se lăsă moale în scaun, frecându-şi grumazul, dar nu-şi luă ochii de la gigantul întunecat.

– Lord Vader ne va oferi localizarea fortăreţei rebele până la momentul în care staţia de luptă va deveni operaţională, declară Tarkin. Odată aflată, vom purcede spre ea şi o vom distruge, strivind rebeliunea asta patetică dintr-o singură lovitură.

– Dorinţa Împăratului, adăugă Vader, va fi îndeplinită.

Dacă oricare dintre cei adunaţi în sala de consiliu ar fi avut ceva de obiectat, o singură privire spre generalul Tagge era suficientă să liniştească spiritele.

Puşcăria întunecoasă duhnea a ulei rânced şi lubrifiant stătut, un adevărat cavou metalic. 3PO îndura atmosfera deloc confortabilă cu stoicism. Trebuia să se lupte permanent să nu fie azvârlit la câte-o hurducătură în vreun perete sau în altă maşinărie.

Pentru a-şi conserva energia – şi pentru a evita fluxul de neoprit al plângerilor venite din partea tovarăşului său mai înalt – R2-D2 îşi oprise toate funcţiile externe. Zăcea inert în mijlocul unei grămezi de piese, sublim de neîngrijorat în acel moment pentru soarta lor.

– O să se oprească asta vreodată? gemea 3PO la fiecare zdruncinătură violentă care îi înghesuia pe ocupanţii închisorii.

Formulase deja şi la fel de repede ignorase peste 50 de finaluri oribile. Era sigur doar că starea lor urma să fie în cele din urmă mai rea decât orice şi-ar fi închipuit.

Apoi, fără niciun avertisment, se produse un eveniment chiar mai tulburător decât hurducăielile de până atunci. Huruitul şenilelor se stinse, iar vehiculul se opri – de parcă ar fi răspuns solicitărilor lui 3PO. Un bâzâit nervos izbucni din corpurile mecanice ale aparatelor care dădeau impresia că mai percep ceva, începând să speculeze fiecare unde ajunseseră şi care urma să le fie soarta.

Măcar 3PO nu mai putea să-i ignore pe cei care îl capturaseră şi nici motivele pentru care o făcuseră. Captivii mai vechi îi explicaseră natura migratorilor cvasi-umani, a rasei jawa. Călătoreau în fortăreţele lor enorme, bântuiau regiunile cele mai puţin ospitaliere de pe Tatooine în căutare de minerale valoroase – şi maşinării recuperabile. Nu îi văzuse nimeni fără mantalele şi fără măştile lor protectoare,

astfel că nimeni nu avea habar cum arată în realitate. Dar aveau reputaţia unor vietăţi extraordinar de urâte. 3PO nu trebuia să fie convins prea mult.

Se aplecă asupra tovarăşului său inert şi îi scutură zdravăn corpul ca un butoiaş. Senzorii epidermici rămăseseră activi pe unitatea R2; luminiţele de pe panoul frontal semnalau acum secvenţa trezirii.

– Trezeşte-te, trezeşte-te! îl îndemnă 3PO. Ne-am oprit undeva.

Ca şi ceilalţi roboţi mai cu imaginaţie, scruta pereţii metalici, aşteptând să se deschidă vreun capac pentru ca braţul mecanic gigant să scormonească după el.

– Nu-i nicio îndoială, suntem condamnaţi, îi recită el lui R2 care redevenea activ. Crezi că ne vor topi?

Tăcu pentru câteva minute, apoi adăugă:

– Aşteptarea asta mă doboară.

Peretele îndepărtat glisă într-o parte, lăsând lumina dimineţii să umple cala. Receptorii sensibili ai lui 3PO depuneau tot efortul să se adapteze schimbării bruşte, pentru a evita o defecţiune serioasă.

Câţiva jawa respingători se învălmăşiră cu agilitate în cală, acoperiţi cu aceleaşi mantale jegoase pe care 3PO le văzuse mai devreme. Cu ajutorul unor arme de dimensiuni mici, împungeau roboţii. Câteva aparate, observă 3PO înghiţind mental, nu mai mişcau. Ignorându-i pe cei imobili, jawii îi mânau afară pe cei capabili să se mişte, R2 şi 3PO numărându-se printre ei. Cei doi roboţi se treziră aliniaţi într-un rând de aparate mecanice.

Protejându-şi cu palma ochii, 3PO numără cinci astfel de aparate aranjate de-a lungul şenilelor enorme. Gândul evadării nu îi trecu prin minte. Un astfel de concept era grozav de străin unui mecanism. Cu cât un robot era mai inteligent, cu atât ideea era mai dezagreată şi de neconceput. Pe lângă asta, dacă ar fi încercat să evadeze, senzorii interni ar fi detectat decizia ca pe o eroare logică de funcţionare, moment critic în care circuitele din creierul său s-ar fi topit automat.

Se mulţumi să studieze micile domuri şi vaporizatoarele care indicau prezenţa unei largi aşezări omeneşti subterane. Deşi nefamiliarizat cu astfel de construcţii, semnele trădau un habitat modest, dacă nu chiar izolat. Gândul că urma să fie dezmembrat pentru piese sau transformat în sclav în vreo mină subterană se pierdu treptat. Moralul îi crescu corespunzător.

– Poate aici n-o fi atât de rău până la urmă, murmură el plin de speranţă. Dacă am putea convinge paraziţii ăştia bipezi să ne descarce

aici, am putea să obţinem un serviciu uman în loc să fim făcuţi scrum.

Singurul răspuns pe care îl primi de la R2 fu un ciripit electronic vag. Roboţii tăcură şi jawii se grăbiră să îndrepte un aparat mai amărât care avea o problemă la coloană, să le ascundă zgârieturile sau rupturile cu lichid şi praf.

Când doi jawa se ocupară de învelişul său prăfuit, 3PO se luptă din răsputeri să îşi reţină o expresie de dezgust. Una dintre multele sale funcţiuni uman-analoage era abilitatea de a reacţiona în mod natural la mirosuri neplăcute. Igiena era evident necunoscută printre jawa. Dar 3PO era sigur că nu ar fi obţinut nimic dacă le-ar atrage atenţia asupra acestui aspect.

Nori de insecte minuscule li se formaseră în preajma feţelor, dar jawii le ignorau. Păreau să le trateze ca pe o excrescenţă a propriului corp, ca pe un braţ sau un picior. Atât de concentrat era 3PO în observaţiile sale, încât nu sesiză cele două siluete care veneau spre ei dinspre domuri. Doar când R2 îl înghionti ridică privirea.

Primul om avea un aer sălbatic, o extenuare semi-perpetuă, întipărită pe figură de anii prea mulţi în care se împotrivise naturii ostile. Părul grizonat îngheţase în şomoioage încurcate, ca nişte stalagmite de ghips. Praful îi pudrase faţa, hainele, mâinile, gândurile. Dar trupul, măcar cât spiritul, era încă puternic.

Dominat de statura de luptător a unchiului său, Luke mergea în urma lui cu umerii căzuţi; părea mai degrabă deprimat decât obosit. Avea lucruri mari la care se gândea, dar niciunul legat de fermă. Era atras de ce urma să facă în viaţă, mai ales după angajamentul pe care prietenul său şi-l luase înainte să plece dincolo de înaltul cerului albastru pentru a-şi urma o carieră dură, dar care îi putea aduce mai multă răsplată.

Bărbatul mai corpolent se opri în faţa grupului şi se angajă într-un dialog guiţat cu jawa însărcinat cu negocierile. Când vroiau, jawii puteau să se facă înţeleşi.

Luke aşteptă deoparte, ascultând indiferent. Apoi merse în urma unchiului său în timp ce inspecta cele cinci maşinării, primind din când în când câte un cuvânt sau două. Era greu să fie atent, deşi ştia că trebuie să înveţe măcar să asculte.

– Luke!... Hei, Luke! îl chemă o voce.

Părăsi conversaţia în care jawa evidenţia virtuţile fără egal ale celor cinci maşinării în faţa unchiului său care îl asculta batjocoritor, şi se apropie de marginea curţii subterane.

O femeie voinică, cu privirea ca o vrabie rătăcită, deretica printre câteva plante decorative. Îl privi şi-i spuse:

– Vezi să-i spui lui Owen că dacă e să cumpere vreun translator, să se asigure că vorbeşte Bocce, Luke.

Luke se uită peste umăr înspre colecţia de maşini obosite.

– Nu cred că avem de unde alege prea mult, strigă apoi, dar am să-i spun.

Femeia încuviinţă, iar Luke se întoarse lângă unchiul său.

Owen Lars luase deja o decizie, hotărându-se asupra unui robot semi-agricol, cu o formă asemănătoare lui R2-D2, având în schimb ataşate pe braţe unelte corespunzătoare. Robotul primi ordinul să iasă din rând, clătinându-se în urma lui Owen şi a negociatorului jawa.

Ajungând la capătul rândului, privirea fermierului se opri asupra luciului de bronz, încă strălucitor, în ciuda petelor de nisip cu care fusese finisat umanoidul 3PO.

– Bănuiesc că funcţionezi, mormăi bărbatul înspre robot. Eşti familiarizat cu obiceiuri şi protocoale?

– Dacă sunt familiarizat cu protocolul? repetă ca un ecou 3PO sub privirea scrutătoare a fermierului.

3PO îşi pusese în gând să-i eclipseze talentul de negustor al lui jawa şi să-şi vândă singur abilităţile.

– Dacă sunt familiarizat cu protocolul!? Păi, asta e funcţia mea primordială. Sunt, de asemenea, foarte...

– N-am nevoie de un droid de protocol, se răsti fermierul.

– Nu vă acuz, domnule, fu 3PO repede de acord. N-aş putea să fiu mai puţin înţelegător. Ce risipă mai mare ar fi decât un obiect de lux într-un climat ca ăsta? Pentru cineva atât de interesat ca dumneavoastră, domnule, un droid de protocol nu ar însemna decât bani aruncaţi aiurea. Nu, domnule; versatilitate mă cheamă. See Vee 3PO, cu Vee de la versatilitate, la dispoziţia dvs. Am fost programat să îndeplinesc peste 30 de funcţii secundare care necesită doar...

– Am nevoie, interveni fermierul, arătându-şi dezinteresul pentru aşa-numitele, încă neenumerate, funcţii secundare ale lui 3PO, am nevoie de un droid care să ştie câte ceva despre limbajul binar al vaporizatorilor de umezeală, programabili independent.

– Vaporizatori! Avem noroc amândoi, contraatacă 3PO. Prima mea sarcină post-primară am primit-o în domeniul programării binare a lifturilor de marfă. Foarte asemănători în construcţie şi funcţii ale memoriei ca şi vaporizatorii dumneavoastră. Aţi putea chiar spune...

Luke îl bătu pe umăr pe unchiul său şi îi şopti ceva la ureche. Fermierul aprobă, apoi se uită din nou spre 3PO, care aştepta atent.

– Vorbeşti Bocce?

– Bineînţeles, domnule, răspunse 3PO, sigur pe sinceritatea lui. E ca o a doua limbă maternă pentru mine. Sunt fluent în Bocce ca şi...

Fermierul părea hotărât să nu îl lase deloc să îşi termine frazele.

– Taci!

Owen Lars îşi anunţă decizia, privind în jos spre jawa:

– Am să-l iau şi pe ăsta.

– Urmează să tac, domnule, anunţă 3PO rapid, neputându-şi ascunde bucuria de a fi fost ales.

– Du-i jos în garaj, Luke, îl instrui unchiul său. Vreau să-i cureţi bine până la cină.

Luke îi aruncă o privire plină de dispreţ.

– Dar trebuie să merg până la centrala Tosche să ridic nişte convertoare de putere şi...

– Nu mă minţi, Luke, îl avertiză unchiul său. Nu mă deranjează să umbli cu alţi pierde-vară, dar numai după ce ţi-ai terminat sarcinile. Acum dă-i bătaie!... Până la cină, dacă nu te superi.

Descurajat şi iritat, Luke se răsti la 3PO şi la micul robot agricol. Ştia că nu ar fi câştigat nimic dacă se certa cu unchiul său.

– Voi doi, urmaţi-mă!

Porniră înspre garaj, lăsându-l pe Owen să negocieze mai departe preţurile cu jawa.

Alţi jawa împingeau restul roboţilor înapoi în şenilat când se auzi un bip aproape patetic. Luke se întoarse şi zări unitatea R2 rupând formaţia şi venind în grabă spre el. Fu imediat stăpânit de un jawa care activă printr-o telecomandă discul de control inserat în coasta robotului. Luke studie curios droidul rebel. 3PO vru să spună ceva, apoi se gândi mai bine şi renunţă. Îşi continuă drumul tăcut.

Un minut mai târziu, un pocnet răsună în apropiere. Luke văzu o placă sărind din partea de sus a droidului agricol. Ceva se freca teribil înăuntru, iar o secundă mai târziu maşinăria îşi scuipa componentele interne în nisip.

Luke se aplecă asupra robotului explodat, apoi strigă:

– Unchiule Owen! Servomotorul central al unităţii cultivatoare este ars. Uite!...

Băgă mâna înăuntru, încercă să regleze dispozitivul, dar se retrase în grabă când aparatul începu să se rotească sălbatic. Mirosul izolaţiei

arse şi a circuitelor corodate umplu aerul, anunţând moartea dispozitivului mecanic.

Owen Lars se încruntă către jawa cu care negocia.

– Ce gunoi încerci să ne bagi pe gât?

Jawa răspunse cu ţipete de indignare, retrăgându-se câţiva paşi din calea omului puternic. Era supărat că omul se interpusese între el şi adăpostul sigur oferit de vehiculul pe şenile.

Între timp, R2-D2 se desprinsese din grupul de roboţi care erau mânaţi înapoi în fortăreaţa mobilă, nebăgat în seamă din moment ce toţi jawii erau atenţi la cearta care se iscase între liderul lor şi unchiul lui Luke. Lipsindu-i organele cu care să poată gesticula larg, unitatea R2 scoase un şuierat puternic, ascuţit, oprindu-se doar când reuşi să îi atragă atenţia lui 3PO. Bătându-l uşor pe umăr, droidul înalt îi şopti conspirativ câteva vorbe la ureche lui Luke.

– Dacă mi-aţi permite să vă spun, tinere domn, acea unitate R2 este o adevărată afacere. Stare excelentă. Sunt convins că acele creaturi nici n-au idee cât de bine se prezintă. Nu lăsaţi nisipul şi praful să vă păcălească.

Luke avea obiceiul să ia decizii instantanee – bune sau rele, în aceeaşi măsură.

– Unchiule Owen! strigă el.

Fără să îşi ia ochii de pe micul jawa, fermierul îi aruncă o privire scurtă. Luke gesticula în direcţia lui R2-D2.

– N-avem nevoie de necazuri. Ce-ar fi să-l dăm la schimb pe ăsta... (arătă droidul agricol ars)... pentru celălalt?

Bărbatul studie cu un ochi expert unitatea R2, apoi se gândi la gunoierii jawa. Deşi erau laşi genetic, rozătoarele deşertului *puteau* să creeze ceva probleme. Măgăoaia lor putea să le strivească sub şenile căminul – chiar cu riscul de a stârni apoi mânia comunităţii umane pregătită de răzbunare.

În faţa unei situaţii cu dus-întors, Owen reluă argumentul doar de dragul tocmelii, înainte de a încuviinţa morocănos. Liderul jawa acceptă ezitant târgul şi ambele părţi răsuflară mental uşurate că evitaseră ostilităţile. Owen plăti banii, sub privirile lacome şi nerăbdătoare ale vânzătorului.

Luke îi însoţise între timp pe cei doi roboţi spre o deschizătură în pământul arid. Coborau acum pe o rampă păstrată curată de ejectoare electrostatice care ţineau nisipul la distanţă.

– Să nu uiţi niciodată asta, mormăi 3PO către R2, aplecându-se spre robotul îndesat. De ce îmi pun eu capul la bătaie pentru tine,

când tu îmi aduci numai necazuri, îmi depăşeşte capacitatea de înţelegere.

Pasajul se lărgi într-un garaj, plin cu unelte şi maşinării agricole aruncate în dezordine. Multe arătau uzate, stând gata să se prăbuşească. Dar luminile avură darul de a linişti roboţii, iar căldura pe care o emana căminul uman trăda o linişte de care maşinile nu mai avuseseră de mult parte. În mijlocul garajului trona un tub gros, mirosul care venea dinspre el făcându-i senzorii olfactivi ai lui 3PO să smucească nervos.

Luke zâmbi, remarcându-i reacţia.

– Da, este o baie de lubrifiere.

Măsură cu privirea robotul de bronz.

– Doar uitându-mă la tine, pot spune că ai nevoie de cel puţin o săptămână de înmuiere. N-avem însă atâta timp la dispoziţie, aşa că va trebui să te mulţumeşti doar cu o după-amiază.

Îşi întoarse apoi privirea spre R2-D2. Se apropie de el şi deschise un căpăcel care proteja o mulţime de instrumente de măsură.

– Cât despre tine, fluieră el cu surprindere, nu-mi dau seama cum ai rezistat până acum. Nu-i de mirare, ţinând cont că jawii nu sunt prea încântaţi să facă vreo treabă dacă nu au nevoie. E timpul să te reîncarci!

Îi arătă un generator de curent, mare cât un dulap. R2-D2 se întoarse în direcţia arătată, apoi cu un singur bip se îndreptă hotărât către generator. Găsi racordul potrivit, deschise automat un capac şi-şi înfipse triplucleştele în faţă. În partea cealaltă, 3PO se cufunda cu un oftat aproape uman în baia plină cu ulei aromatic de curăţat.

– Să fiţi cuminţi amândoi, îi sfătui Luke încălecând un repulsor cu două locuri. Am şi eu nişte treabă.

Din nefericire, Luke îşi concentrase toată energia pe întâlnirea cu Biggs, astfel că peste câteva ore nu dusese la capăt prea multe sarcini gospodăreşti. Cu gândul la plecarea prietenului său, Luke îşi plimbă mâna peste fenderul distrus al repulsorului – cel pe care îl lovise imaginându-şi că zboară într-o navă TIE de vânătoare prin curbele şi cotloanele înguste ale unui canion. Atunci îl retezase tăpşanul, mai ceva ca o rază de energie.

Apoi, ceva în sufletul lui explodă brusc. Cu o violenţă atipică azvârli o cheie electrică peste un banc de lucru.

– Nu-i corect! declară el nimănui.

Vocea îi coborî fără să fie mai consolat.

– Biggs are dreptate. N-am să plec niciodată de aici. El plănuieşte să se răscoale împotriva Imperiului, iar eu sunt sugrumat într-o fermă janghinoasă.

– Pardon, domnule!

Luke se întoarse, dar nu era decât droidul înalt, 3PO. Contrastul celui de acum cu aspectul iniţial era imens. Aliajul de bronz strălucea frumos în lumina garajului, şters de pete şi praf prin puterea uleiurilor de curăţare.

– Pot să vă ajut cu ceva? solicită robotul.

Luke studie maşinăria, o parte din furie scăzându-i. Nu avea rost să îşi verse nervii pe un robot.

– Mă îndoiesc, îi răspunse. Doar dacă poţi cumva să modifici timpul şi să grăbeşti creşterea recoltei. Sau mai bine teleportează-mă de pe mormanul ăsta de nisip pe sub nasul unchiului Owen.

Sarcasmul era dificil de detectat chiar şi de un robot atât de sofisticat ca 3PO, care analiză cererea înainte de a răspunde.

– Nu cred, domnule. Sunt doar un droid din generaţia a treia fără prea multe cunoştinţe de fizică transatomică.

Şi dintr-odată, evenimentele din ultimele zile îl copleşiră.

– Să fiu cinstit, tinere domn, continuă 3PO privind în jur, nu sunt de fel sigur că ştiu pe ce planetă mă aflu.

Luke chicoti sarcastic şi luă o postură comică.

– Considerând că acest univers are un centru luminos, te afli în lumea cea mai îndepărtată de el.

– Da, domnule Luke.

Tânărul scutură din cap iritat.

– Lasă „domnule" la o parte. Spune-mi doar Luke. Iar lumea asta se numeşte Tatooine.

3PO aprobă înţelegător.

– Mulţumesc, do... Luke. Eu sunt C-3PO, specialist în relaţii umano-droide.

Arătă cu degetul mare înspre generator.

– El este tovarăşul meu, R2-D2.

– Încântat de cunoştinţă, răspunse Luke. Îmi pare bine, R2.

Traversă garajul pentru a verifica un indicator pe panoul micului robot; indicaţia îl mulţumi şi scoase cablul de încărcare. Atunci văzu ceva care îl făcu să se încrunte şi se aplecă asupra maşinăriei.

– S-a întâmplat ceva, Luke? întrebă 3PO.

Luke alese de pe un perete cu scule un dispozitiv cu multe capete.

– Nu ştiu încă, 3PO.

Se întoarse la generator şi începu să scobească cu lovituri repetate în carcasa micului droid. Din când în când se trăgea înapoi atunci când resturi corozive săreau din vârful uneltei. 3PO privea interesat.

– E plin de zgârieturi dintr-un carbon neobişnuit pe care nu l-am mai văzut până acum. Se pare că aţi avut parte de multă acţiune.

– Într-adevăr, domnule, admise 3PO uitând să renunţe la titlul de politeţe.

Luke era prea absorbit ca să îl corecteze.

– Uneori mă uimeşte cât de bine ne-am păstrat.

Adăugă apoi un ultim gând, pornit din întrebarea lui Luke.

– Cu toată rebeliunea asta.

În ciuda precauţiei sale, 3PO scăpase ceva în exprimare, stârnind o privire ca de jawa în ochii lui Luke.

– Ştii despre rebeliunea împotriva Imperiului? solicită el mai multe explicaţii.

– Într-un fel, se confesă ezitând 3PO. Rebeliunea este răspunzătoare de faptul că am ajuns în serviciul dumneavoastră. Vedeţi, suntem refugiaţi.

Nu adăugă de unde se refugiaseră, dar nu conta pentru Luke.

– *Refugiaţi*!? Deci *am văzut* o bătălie spaţială!

Porni apoi o avalanşă de întrebări:

– Spune-mi unde aţi fost! În câte confruntări? Cum merge rebeliunea? Imperiul o tratează serios? Aţi văzut multe nave distruse?

– Un pic mai rar, vă rog, domnule, se rugă 3PO. Aţi interpretat greşit statutul nostru. Am fost doar nişte spectatori inocenţi. Implicarea noastră în rebeliune a avut o natură extrem de marginală. Cât despre bătălii, am participat la câteva, cred. E greu de spus când nu mai ajunge cineva să fie în contact cu armamentul de luptă.

Dădu din umeri cu eleganţă.

– În afară de asta, nu prea am mult de povestit. Amintiţi-vă, domnule, nu sunt decât un interpret cosmetizat şi foarte puţin priceput la poveşti sau relatări, şi deloc expert în a le înfrumuseţa. Sunt, literal, doar o maşină.

Luke se retrase dezamăgit la curăţarea lui R2-D2. Scobind mai mult dădu peste ceva care îl intrigă şi îi captă atenţia. O bucăţică de metal era înfiptă fix între două conductoare care ar fi trebuit să vină normal în contact. Puse jos scula, înlocuind-o cu o unealtă mai mare.

– Ei bine, micule prieten, murmură el, ţi s-a blocat ceva aici înăuntru.

Împungând şi ridicând, ochii îi fugiră din nou spre 3PO.

– Aţi fost pe un cargou stelar sau...

Metalul cedă cu un *zgomot* puternic, reculul răsturnându-l pe Luke. Ridicându-se în picioare, vru să ocărască, dar înţepeni de uimire.

Din partea frontală a lui R2 creştea strălucitoare o imagine tridimensională nu mai largă de un sfert de metru pătrat, dar cu o rezoluţie foarte bună. Portretul care prinsese formă în ecranul virtual era atât de minunat, încât Luke descoperi în câteva minute că rămăsese fără suflare – uitase să respire.

În ciuda clarităţii, imaginea tremura şi îşi pierdea sincronizarea, ca şi cum înregistrarea se făcuse în pripă. Luke se zgâia la culorile străine proiectate în atmosfera prozaică a garajului şi în minte i se formă prima întrebare. Dar nu-i dădu glas. Buzele portretului se mişcau, iar fata vorbea – sau părea să vorbească. Luke înţelese că sonorul era generat undeva înăuntrul corpului îndesat al lui R2-D2.

„Obi-Wan Kenobi, implora vocea, ajută-mă! Ai rămas ultima mea speranţă ".

Zgomot static întrerupse imaginea, apoi portretul reveni şi vocea repetă:

„Obi-Wan Kenobi, ai rămas ultima mea speranţă ".

Cu un zumzet aspru, holograma continuă. Luke şezu nemişcat, încercând să priceapă ceea ce vedea, apoi se dezmetici şi se adresă unităţii R2:

– Poţi să-mi explici ce e cu asta, R2-D2?

Corpul bont al droidului se mişcă uşor, portretul cubic rotindu-se odată cu el, şi răspunse cu un bip care sună vag ca un behăit.

3PO era la fel de bulversat ca şi Luke.

– Ce-i asta? întrebă el, gesticulând înspre hologramă, apoi înspre Luke. Ţi s-a adresat o întrebare. Ce şi cine este asta, şi care este originea ei... şi de ce?

Unitatea R2 generă un bip de surpriză, ca şi cum atunci ar fi remarcat şi el holograma. Urmă un şir de fluierături pline de informaţie.

3PO digeră datele pe care le primea, încercă să se încrunte, dar nereuşind îşi exprimă confuzia prin tonul vocii.

– Insistă că nu-i nimic, domnule. Doar o defecţiune, informaţii vechi. O porţiune de disc care ar fi trebuit ştearsă, dar care a scăpat. Insistă să nu-i dăm atenţie.

Era ca şi cum i-ai fi spus lui Luke să ignore un depozit de giuvaeruri Durindfire dacă ar fi dat întâmplător peste el în deşert.

– Cine e ea? întreabă el, vrăjit de portretul holografic. E frumoasă.

– Chiar nu ştiu cine este, se confesă 3PO sincer. Cred că a fost unul dintre pasagerii din ultima noastră călătorie. Din ce îmi aduc aminte, era un personaj destul de important. Putea avea o legătură cu faptul că domnul căpitan primise rangul de ataşat al...

Luke îl opri, savurând modul în care buzele senzuale formulau şi reformulau fragmentul înregistrat.

– Mai e ceva din înregistrare? Pare a fi incompletă.

Luke se ridică în picioare şi încercă să umble la unitatea R2. Dar robotul se trase înapoi şi fluieră atât de îngrijorat, încât Luke renunţă să-i umble la componentele interne.

3PO era realmente şocat.

– Poartă-te frumos, R2, îl apostrofă el sever. Iar o să ne bagi în necaz.

Avea deja o viziune cu ei doi ambalaţi şi trimişi înapoi la jawa pe motiv că erau necooperanţi, imagine suficientă pentru a-i stârni un tremurat.

– E în regulă; e stăpânul nostru acum, îl arătă 3PO pe Luke. Poţi să ai încredere în el. Simt că ne vrea numai binele.

Detoo păru să ezite, nesigur încă. Apoi fluieră şi comunică tovarăşului său o serie complexă de bipuri.

– Ei? întrebă Luke nerăbdător.

3PO ezită şi el înainte de a răspunde.

– Spune că este proprietatea lui Obi-Wan Kenobi, un rezident al acestei lumi. Al acestei regiuni, de fapt. Fragmentul înregistrării pe care l-am văzut face parte dintr-un mesaj personal adresat acelei persoane.

3PO clătină încet din cap:

– Sincer, domnule, nu am idee despre ce vorbeşte. Ultimul nostru stăpân a fost căpitanul Colton. Nu l-am auzit niciodată pe R2 pomenind de vreun alt stăpân. Şi cu siguranţă nu am auzit niciodată de vreun Obi-Wan Kenobi. Dar, prin câte am trecut... mi-e teamă că circuitele lui logice sunt un pic deranjate. A devenit uşor excentric în ultima vreme.

Şi în timp ce Luke analiza această situaţie neaşteptată, 3PO îi aruncă o privire duşmănoasă lui R2.

– Obi-Wan Kenobi, repetă gânditor Luke.

Figura i se lumină brusc.

– Zi aşa... Mă întreb dacă nu cumva se referă la bătrânul Ben Kenobi.

– Îmi cer scuze, se bâlbâi 3PO, uimit peste măsură. Aveţi cunoştinţă despre o asemenea persoană?

– Nu chiar, admise Luke. Nu cunosc pe nimeni cu numele Obi-Wan, dar bătrânul Ben locuieşte undeva pe malul Mării Dunei de Vest. E un personaj local cam ciudat. Un pustnic. Unchiul Owen şi câţiva dintre fermieri spun despre el că e vrăjitor. Vine pe aici din când în când să facă negoţ. Nu ştiu dacă am vorbit cu el, pentru că unchiul îl alungă de obicei.

Se uită din nou la micul robot.

– Dar n-am auzit ca bătrânul Ben să fi avut vreun droid de orice fel. Cel puţin, vreunul despre care să se fi vorbit.

Privirea lui Luke era atrasă irezistibil către hologramă.

– Mă întreb ea cine o fi. E o persoană importantă; mai ales dacă ce mi-ai povestit 3PO e adevărat. Sună şi arată ca şi cum ar fi într-un mare necaz. Poate mesajul chiar este important. Ar trebui să vedem şi restul.

Încercă iar să umble la componentele interne ale lui R2, dar robotul se trase rapid înapoi, chiţăind şi aprinzând o lumină albastră.

– Zice că are montat un separator restrictiv care îi scurtcircuitează componentele de auto-activare, traduse 3PO. Sugerează că dacă aţi desface separatorul ar putea încerca să ruleze întregul mesaj.

Cum Luke se uita absorbit la figura holografică, 3PO adăugă, ridicând un pic vocea:

– *Domnule*!

Luke se scuturã:

– Ce...? A, da.

Se gândi la propunerea robotului. Apoi, se uită prin panoul frontal; de data aceasta R2 nu se mai retrase.

– Cred că-l văd. Ei bine, pari a fi destul de mic ca să nu fugi de mine dacă-ţi scot separatorul. Mă întreb pentru ce i-ar trimite cineva un mesaj bătrânului Ben.

Alese scula potrivită, o introduse prin panoul deschis şi smulse piesa care-i restricţiona robotului deciziile personale. Primul rezultat fu dispariţia holoramei. Luke se retrase.

– Ei, na!

Aşteptară, dar holograma nu dădea semne să revină.

– Unde a dispărut? întrebă în cele din urmă Luke. Fă-o să apară din nou. Rulează întregul mesaj, R2-D2.

Un bip inocent se auzi din carcasa robotului. 3PO tuşi stânjenit şi traduse uşor nervos:

– Zice: „Care mesaj?"

3PO se întoarse pe jumătate enervat către micul robot.

– Care mesaj?! Ştii foarte bine care mesaj! Cel din care tocmai ai rulat un fragment adineauri. Cel pe care îl ascunzi în interioarele tale ruginite şi recalcitrante, butoi încăpăţânat şi plin de gunoi!

R2 coborî şi zumzăi încetişor, ca pentru el.

– Îmi pare rău, domnule, dar dă semne că ar fi suferit o tulburare a modulului raţional care controlează supunerea. Poate dacă am...

O voce îl întrerupse din capătul unui coridor.

– Luke!... Hei, Luke, vino la masă!

Luke ezită, apoi se ridică de lângă micul droid secretos.

– Bine! răspunse vocii din coridor. Vin, mătuşă Beru!

Îşi coborî vocea şi-i ordonă lui 3PO.

– Vezi ce poţi să faci cu el. Mă întorc mai încolo.

Aruncând piesa pe care o demontase din corpul lui R2 undeva pe bancul de lucru, Luke ieşi în grabă din încăpere.

Imediat ce omul dispăru, 3PO se învârti în jurul tovarăşului său bondoc.

– Ar trebui să te hotărăşti să-i rulezi mesajul, mormăi şi-i arătă lădoiul cu piese dezmembrate. Altfel, s-ar putea să-şi ia iar scula şi să înceapă să scotocească cu ea prin tine. S-ar putea să nu fie foarte atent pe unde o înfige dacă dai impresia că-i ascunzi ceva.

Un bip plângăcios veni dinspre R2.

– Nu, răspunse 3PO. Nu cred că te place deloc.

Nici al doilea bip nu reuşi să modifice tonul neplăcut din vocea robotului mai înalt.

– Nu, nici eu nu te plac.

Mătuşa Beru turna într-o carafă un lichid albastru dintr-un vas termostatic. Din sufragerie răzbătea murmurul unei conversaţii până la ea în bucătărie.

Oftă tristă. Discuţiile de la masă dintre bărbatul ei şi Luke deveneau mai aprinse pe măsură ce neastâmpărul băiatului îl atrăgea în cu totul alte direcţii decât agricultura. Direcţii pentru care Owen, apatic şi legat de pământ, nu avea niciun fel de simpatie.

Puse vasul înapoi în congelator, apoi aşeză carafa pe o tavă şi se grăbi cu ea în sufragerie. Beru nu era o femeie prea deşteaptă, dar poseda un instinct gospodăresc care o ajuta să îşi înţeleagă rolul în cămin. Funcţiona precum un sistem de răcire într-un reactor nuclear. Câtă vreme era prezentă, Owen şi Luke continuau să genereze energie din plin, dar dacă nu ar fi lângă ei – *bum!*

Condensatoare termice montate pe fundul farfuriilor păstrau mâncarea caldă. Cum intră în sufragerie, cei doi bărbaţi din familie îşi coborâră vocile într-o discuţie oarecum civilizată şi schimbară subiectul. Beru se prefăcu că nu remarcă schimbarea.

– Cred că unitatea R2 a fost furată, unchiule Owen, zicea Luke, de parcă vorbiseră despre asta toată seara.

Unchiul Owen îşi mai puse lapte din carafă şi răspunse cu gura plină:

– Jawii au tendinţa să culeagă orice nu este bine ancorat, Luke, dar ţine minte că altfel le este frică până şi de umbra lor. Ca să înfăptuiască un furt în adevăratul sens al cuvântului, ar trebui să se gândească mai întâi că vor fi urmăriţi şi pedepsiţi. Teoretic, mintea lor nu este pregătită să conceapă astfel de acte. De ce crezi că droidul ar fi fost furat?

– În primul rând că este într-o stare prea bună pentru o vechitură. A rulat o hologramă în timp ce-l curăţam...

De abia putu să îşi ascundă groaza de a fi scăpat secretul. Adăugă grăbit:

– Dar nu asta-i important. Motivul pentru care cred că este furat este că pretinde că-i proprietatea unuia pe care-l cheamă Obi-Wan Kenobi.

Probabil, ceva din lapte sau din mâncare, îl făcu pe unchiul Owen să se înece. Sau poate era doar o expresie de dezgust, modul lui Owen de a-şi exprima părerea faţă de acel personaj ciudat. În orice caz, continuă să mănânce fără să mai ridice ochii spre nepotul său.

Luke pretinse că nu văzu gestul de evidentă neplăcere.

– Credeam, continuă el cu încăpăţânare, că este vorba de bătrânul Ben. Numele mic este diferit, dar cel de familie este identic.

Cum unchiul său păstra tăcerea, Luke îl confruntă direct:

– Ai idee despre cine ar putea fi vorba, unchiule Owen?

Surprinzător, unchiul său îl privi jenat şi nu supărat.

– Nu-i nimeni, mormăi el cu ochii în altă parte. Un nume din alte vremuri.

Se foi stânjenit în scaun, adăugând:

– Un nume care nu aduce decât necazuri.

Luke nu dădu atenţie avertismentului implicit şi îl presă cu întrebările:

– Este cineva neam cu bătrânul Ben? N-am ştiut să aibă vreo rudă.

– Să nu te apropii de vrăjitorul ăla bătrân, m-auzi? răbufni unchiul său, înlocuind sinceritatea cu ameninţarea.

– Owen...

Mătuşa Beru începu să-l dojenească blând, dar fermierul o opri dur.

– Lasă-mă, Beru, este important.

Îşi concentră atenţia spre nepotul său:

– Ţi-am mai spus despre Kenobi şi înainte. Este un bătrân nebun, periculos şi plin de răutate şi cel mai bine este să fie lăsat în pace.

Privirea rugătoare a mătuşii Beru îl calmă un pic.

– Droidul n-are nicio legătură cu el. N-are cum! mormăi în barbă Owen. Înregistrare holografică... ha! Prea bine, mâine o să duci unitatea în Anchorhead să-i şteargă memoria.

Pufnind, Owen se aplecă asupra farfuriei.

– Şi cu asta am încheiat toată prostia. Nu-mi pasă de unde zice maşina că vine. Am plătit o groază pe ea şi acum ne aparţine.

– Dar să zicem că aparţine altcuiva, propuse Luke. Dacă acest Obi-Wan începe să caute droidul?

Amărăciune amestecată cu dispreţ se vedea pe faţa unchiului său când răspunse:

– N-o s-o facă. Nu cred că persoana asta mai există. A murit cam în acelaşi timp cu tatăl tău. Uită de el, mai zise înfulecând din mâncarea fierbinte.

– Deci chiar *a existat,* murmură Luke, cu ochii în farfurie. L-a cunoscut pe tatăl meu?

– Am zis să uiţi de el! i-o tăie Owen. Singura ta grijă legată de cei doi droizi este să-i pregăteşti de muncă până mâine. Ţine minte că ultimii noştri bani sunt investiţi în ei. Nu i-aş fi cumpărat dacă vremea recoltei nu era atât de aproape.

Agită lingura înspre nepotul său.

– Dimineaţă vreau să-i instalezi la sistemul de irigaţii pe dealul de sud.

– Ştii, răspunse Luke distant, sunt convins că droizii or să muncească foarte bine. De fapt, chiar...

Ezită, privindu-şi unchiul pe furiş.

– Mă gândeam la acordul nostru să mai stau încă un sezon.

Cum unchiul său nu avu nicio reacţie, Luke se grăbi să-şi termine gândul înainte să-l lase nervii:

– Dacă droizii or să se descurce foarte bine cu munca, vreau să-mi trimit formularul de înscriere la Academie pentru anul următor.

Owen îşi ascunse nemulţumirea cu încă o lingură de mâncare.

– Adică vrei să trimiţi *formularul* la anul... după recoltat.

– Dar ai suficienţi droizi acum, şi toţi sunt în stare bună. Or să ţină.

– Droizi, da, fu de acord unchiul său. Dar droizii nu pot înlocui omul, Luke. Ştii foarte bine. La vremea recoltatului am cel mai mult nevoie de tine. Încă un sezon după ăsta.

Furia şi ameninţarea dispăruseră acum. Luke se jucă cu lingura în mâncare fără să spună nimic.

– Ascultă, îi spuse unchiul său, este prima oară când avem şansa unui profit real. O să câştigăm suficient ca să putem angaja mână de lucru pentru mai târziu. Nu droizi, oameni. Atunci o să poţi merge la Academie.

Îşi căuta cuvintele, nefiind obişnuit să formuleze rugăminţi.

– Am nevoie de tine aici, Luke. Mă înţelegi, nu?

– Asta înseamnă încă un an, obiectă băiatul. Un alt *an.*

De câte ori nu mai auzise asta înainte? De câte ori nu repetaseră aceeaşi şaradă cu acelaşi rezultat?

Convins că Luke ajunsese să gândească la fel ca el, Owen îi respinse obiecţia cu uşurinţă:

– Nici n-o să-ţi dai seama când a trecut timpul.

Brusc, Luke se ridică de la masă, împingând deoparte farfuria de care abia se atinsese.

– Aşa ai spus şi anul trecut când a plecat Biggs.

Ieşi aproape fugind din cameră.

– Unde te duci, Luke? strigă mătuşa după el.

Răspunsul veni cu o amărealâ deznădăjduită.

– Se pare că nu mă duc nicăieri.

Adăugă apoi, numai din consideraţie pentru sensibilitatea mătuşii lui:

– Trebuie să termin de curăţat droizii dacă vrem să fie gata de muncă mâine dimineaţă.

Tăcerea se aşternu în sufragerie după ieşirea lui Luke. Soţ şi soţie mâncară mecanic. În cele din urmă mătuşa Beru încetă să mai plimbe mâncarea prin farfurie, ridică privirea şi punctă cu un soi de promisiune:

– Owen, nu poţi să-l ţii aici pe vecie. Toţi prietenii lui au plecat, cei cu care a copilărit. Academia înseamnă aşa mult pentru el.

– Am să mă revanşez faţă de el la anul. Promit. O să avem bani.... sau chiar mai bine, anul celălalt.

– Luke nu este făcut să fie fermier, Owen, se opuse femeia. Nu va fi niciodată, indiferent cât de mult te-ai strădui tu să-l schimbi.

Clătină încet din cap.

– Seamănă prea mult cu tatăl lui.

Pentru prima oară în seara aceea, Owen Lars se uită lung spre pasajul prin care ieşise Luke, gânditor şi îngrijorat în acelaşi timp.

– De asta mi-e cel mai teamă, şopti el.

Luke ieşise la suprafaţă. Stătea pe nisip privind apusurile celor doi sori gemeni, întâi unul apoi celălalt, scufundându-se încet dincolo de orizontul dunelor. În lumina din ce în ce mai slabă, nisipurile deveneau aurii, apoi purpurii şi în cele din urmă roşii ca focul, înainte ca noaptea să trimită culorile la culcare până a doua zi. Curând, pentru prima oară, nisipurile vor înflori, se vor umple de plante comestibile. Aceste tărâmuri până acum pustii vor erupe de verdeaţă.

Gândul ar fi trebuit să-i stârnească fiori de nerăbdare lui Luke. Ar fi trebuit să fie la fel de entuziasmat ca şi unchiul său atunci când

aducea vorba de recoltat. Totuşi, Luke nu simţea decât un gol indiferent. Nici măcar ideea că urma să aibă bani, mai mulţi decât avusese până acum în toată viaţa, nu-l stârnea. Ce putea face cu banii în Anchorhead – sau oriunde altundeva pe Tatooine, dacă stătea bine să se gândească?

O parte din el, parte care creştea considerabil, devenea din ce în ce mai neliniştită la gândul că nu se putea împlini. Nu era un sentiment nelalocul său la un tânăr de vârsta lui, dar din cauze pe care Luke nu le putea înţelege, era un sentiment mult mai puternic decât la oricare dintre prietenii lui.

Aerul nopţii se răci treptat, briza deşertului ciupindu-l de picioare, şi Luke se scutură de nisip înainte de a coborî în garaj. Poate dacă se ocupa de droizi reuşea să îşi îngroape un pic din regret mai adânc în suflet. O privire de jur împrejurul încăperii nu trădă nicio mişcare. Nici una dintre cele două maşinării nu se vedea pe aproape. Se încruntă, îşi desfăcu un aparat de control de la centură şi activă câteva butoane de pe carcasa de plastic.

Cutia produse un zumzet încet. Apelul îl trezi pe cel mai înalt dintre roboţi, 3PO. De fapt, îi produse un strigăt de surpriză, smulgându-l din spatele repulsorului.

Luke se îndreptă spre el, puţin nedumerit:

– De ce te ascundeai acolo?

Robotul se împiedică ieşind din spatele vehiculului, într-o atitudine disperată. Atunci Luke înţelese că în ciuda apelului telecomenzii, unitatea R2 nu se vedea nicăieri.

Motivul absenţei lui – sau măcar legat de absenţa lui – fu explicat de 3PO.

– Nu este vina mea, imploră el sălbatic. Vă rog nu mă dezactivaţi! I-am spus să nu plece, dar este defect. Are o eroare ceva. Şi-a ars circuitele logice. Tot îndruga ceva despre o misiune, domnule. N-am mai pomenit robot să fie lovit de mania grandorii. Astfel de lucruri nici măcar nu ar trebui să facă parte din teoria cogitativă a unei unităţi atât de primare cum este unitatea R2, şi...

– Vrei să spui...? îl chestionă Luke.

– Da, domnule... a plecat.

– Iar eu i-am îndepărtat blocajul funcţional cu mâna mea, se felicită Luke.

Deja îi vedea faţa unchiului său. Ultimii lor bani investiţi în cei doi droizi fuseseră cuvintele lui. Ieşi ca o furtună din garaj, încercând

să găsească un motiv plauzibil pentru care R2 ar fi fugit. 3PO îl urmă, ţopăind pe călcâie.

Din vârful unei culmi care forma cel mai înalt punct al aşezării, Luke avea o vedere panoramică asupra deşertului. Îşi scoase macrobinoclul şi scană rapid orizontul întunecat în căutarea unei arătări mici, metalice, trepiedale şi complet ieşită din minţi.

3PO se luptă cu nisipul pentru a ajunge lângă Luke.

– Unitatea asta R2 ne-a produs numai necazuri, se plânse el. Droizii astromecanici devin din ce în ce mai iconoclastici chiar şi pentru puterea mea de înţelegere.

Luke lasă binoclul jos şi anunţă:

– Ei bine, nu se vede nicăieri.

Lovi cu piciorul în pământ.

– La naiba! Cum am putut fi atât de fraier încât să mă las păcălit să-i desfac limitatorul! O să mă omoare unchiul Owen.

– Îmi cer scuze, domnule, se aventură 3PO cu o propunere, în ciuda viziunilor cu jawa dansându-i în faţa fotoreceptorilor. N-am putea totuşi să plecăm în căutarea lui?

Luke căzu pe gânduri, studiind bezna care-i înconjura ca un perete.

– Nu pe timpul nopţii. Este prea periculos cu toţi tâlharii ăştia. Nu de jawa îmi fac griji, dar oamenii-deşertului... nu, nu pe întuneric. Va trebui să aşteptăm până-n zori să încercăm să-i luăm urma.

Un strigăt răzbătu de dedesubt:

– Luke! Luke, ai terminat cu droizii ăia? Opresc energia pentru noapte.

– Bine! răspunse Luke, sărind peste o parte a întrebării. Cobor în câteva minute, unchiule Owen!

Se uită încă o dată înspre orizontul nevăzut.

– Frate, cum mi-am făcut-o singur! se ocărî el. Droidul ăla mic o să mă bage în bucluc.

– O, este foarte priceput la asta, domnule, confirmă 3PO cu o veselie batjocoritoare.

Luke îi aruncă o privire acră, apoi coborâră amândoi în garajul de sub nisip.

– Luke!... Luke!

Încă frecându-şi ochii adormiţi, Owen se uită dintr-o parte în alta, cu gâtul amorţit.

– Pe unde o mai pierde timpul băiatul ăsta? se întrebă el, neprimind niciun răspuns.

Nu se vedea nici ţipenie în cămin, iar deasupra deja verificase.

– Luke! strigă din nou.

Luke, Luke, Luke... ecoul ricoşa provocator din pereţii aşezării. Se întoarse supărat în bucătărie, unde mătuşa Beru pregătea micul dejun.

– L-ai văzut pe Luke în dimineaţa asta? o întrebă el cât putea de calm.

Femeia îi aruncă o privire fugară, apoi se reîntoarse la treburile ei.

– Da. Zicea că mai are de rezolvat de dimineaţă câteva lucruri înainte să pornească spre dealul de sud aşa că a plecat devreme.

– Înainte de micul dejun? se încruntă Owen îngrijorat. Nu este stilul lui. A luat şi droizii cu el?

– Aşa cred. Pe unul l-am văzut sigur cu el.

– Păi, ar face bine să repare unităţile de pe deal până la prânz, sau o să aibă de furcă cu mine.

O figură nevăzută, ascunsă în spatele metalului alb al măştii, apăru din capsula de salvare, transformată deja într-o mică excrescenţă în deşert. Vocea avea un ton experimentat, dar obosit.

– Nimic, îşi anunţă soldatul tovarăşii. Nici discuri, nici vreo urmă de habitare.

Armele puternice fură coborâte la auzul veştii că descoperiseră o capsulă părăsită. Unul dintre soldaţii în armură se întoarse şi strigă spre un ofiţer care îi aştepta la distanţă:

– Asta este sigur capsula ejectată din naveta rebelă, domnule, dar nu se află nimic la bord.

– Şi cu toate astea a ajuns jos intactă, murmură ofiţerul pentru sine. Putea să o facă pe pilot automat, dar dacă s-a ejectat dintr-o eroare atunci nu avea cine să-l activeze.

Ceva nu avea sens.

– Iată de ce n-am găsit nimic la bord şi nici urmă de viaţă, domnule, explică o voce.

Ofiţerul se îndreptă spre locul unde un alt soldat îngenunchease în nisip. Acesta îi arătă un obiect pe care îl culesese de jos. Strălucea în lumina soarelui.

– Înveliş de droid, observă ofiţerul după ce studie rapid bucăţica de metal.

Superiorul şi subalternul schimbară priviri cu subînţeles. Apoi, capetele se întoarseră înspre platourile din nord.

Pietriş şi praf de nisip formau vălătuci sub autoglisorul care se deplasa prin pustiurile neregulate de pe Tatooine în huruitul repulsoarelor. Din când în când, vehiculul se înclina uşor atunci când trecea peste vreo ridicătură sau groapă, dar îşi revenea imediat sub comanda pilotului care compensa variaţiile de teren.

Luke îşi permise luxul să se relaxeze în scaun, lăsând vehiculul în grija lui 3PO care conducea cu precizie autoglisorul printre dune şi stânci. Îi adresă un compliment binemeritat:

– Manevrezi autoglisorul destul de bine pentru un robot.

– Mulţumesc, domnule, răspunse 3PO prompt, fără să îşi ia ochii de la drum. Nu l-am minţit pe unchiul dumneavoastră când am afirmat că versatilitate este numele meu. Să fiu sincer, au fost ocazii când m-au chemat să îndeplinesc funcţii neaşteptate în situaţii care i-ar fi uimit pe designerii mei.

Un rateu tuşi în spatele vehiculului, apoi încă unul. Luke se încruntă, apoi deschise capota. Câteva manevre la motor şi lătratul metalic dispăru.

– Cum merge acum?

3PO îi semnală că reglajul era perfect. Luke se întoarse în carlingă şi închise capota. Îşi trecu mâna prin părul ciufulit şi-şi lăsă privirea să colinde prin deşertul care se întindea înainte.

– Bătrânul Ben Kenobi ar trebui să locuiască undeva prin partea asta. Deşi nimeni nu ştie exact unde, nu înţeleg cum a putut R2 să ajungă atât de repede.

Părea deznădăjduit.

– Probabil am trecut deja de el, pe undeva printre dune. Ar putea fi oriunde în deşertul ăsta. Iar unchiul Owen s-o întreba deja de ce nu am luat până acum legătura cu el de la dealuri.

3PO se gândi o clipă, apoi se aventură cu o propunere:

– Ar ajuta, domnule, dacă i-aţi spune că a fost vina mea?

Luke păru să se lumineze la auzul sugestiei.

– Sigur... are nevoie de tine acum de două ori mai mult. Probabil că o să te dezactiveze o zi-două, sau o să-ţi şteargă parţial memoria.

Să-l dezactiveze? Să-i şteargă memoria? 3PO zise repede:

– Dacă mă gândesc mai bine, domnule, R2 ar fi încă acasă dacă nu i-aţi fi îndepărtat modulul de restricţionare.

Totuşi ceva mult mai important decât stabilirea responsablităţii pentru dispariţia micului robot îi umbla prin minte lui Luke.

– Ia stai aşa, îl sfătui pe 3PO urmărind indicatoarele instrumentelor. Se vede ceva inert pe scanerul de metale. Nu-mi pot da seama

de formă de la distanţa asta, dar după dimensiuni ar putea să fie droidul nostru hoinar. Calc-o!

Autoglisorul ţâşni înainte sub imboldul acceleraţiei, dar ocupanţii săi nu bănuiau că alţi ochi îi urmăreau pe măsură ce vehiculul prindea viteză.

Ochii nu era organici, dar nici în totalitate mecanici. Nimeni nu putea afirma cu precizie adevărul, pentru că nimeni nu realizase un studiu atât de intim asupra Tâlharilor Tuskeni – sau mai popular, cum îi numeau fermierii izolaţi de pe Tatooine, oamenii-deşertului.

Tuskenii nu permiteau să fie observaţi îndeaproape, descurajându-şi potenţialii inamici prin metode eficiente, dar complet necivilizate. Câţiva xenologi credeau că ar fi înrudiţi cu jawa. Din ce în ce mai puţini cercetători lansau ipoteza că jawii ar fi fost de fapt forma matură pe care ajungeau să o ia oamenii-deşertului; această teorie fusese neluată în seamă de majoritatea oamenilor de ştiinţă.

Ambele rase apelau la acelaşi fel de costumaţie, strânsă pe corp, pentru a se proteja de doza dublă de radiaţii solare, dar aici se opreau cele mai multe comparaţii. În locul pelerinelor din ţesătură groasă pe care le purtau jawii, oamenii-deşertului se înveleau ca mumiile în straturi peste straturi de bandaje şi bucăţi de pânză.

Dacă jawii se temeau de orice, Tâlharii Tuskeni nu se temeau de nimic. Oamenii-deşertului erau mai mari, mai puternici şi mult mai agresivi. Din fericire pentru coloniştii umani de pe Tatooine, nu erau prea numeroşi şi aleseseră să-şi ducă existenţa nomadă în câteva dintre cele mai dezolante regiuni ale planetei. Contactul dintre rasa umană şi Tuskeni se făcea, din această cauză, destul de puţin frecvent şi nu prea uşor, tâlharii omorând doar un număr redus de oameni pe an. Cum populaţia umană îşi luase şi ea partea de Tuskeni ucişi, nu întotdeauna cu motiv, un fel de armistiţiu se instaurase între ei – atâta timp cât nici unii nici alţii nu obţineau un avantaj.

Un reprezentant al grupului constată că echilibrul instabil se putea modifica uşor în favoarea lui şi era gata să obţină din asta toate avantajele, luând linia de ochire de-a lungul ţevii carabinei îndreptate spre autoglisor. Dar tovarăşul său îi apucă arma şi i-o smulse din mână înainte să poată trage vreun foc. Se iscă o ceartă violentă între cei doi; în timp ce ei schimbau ocări într-un limbaj format în mare parte din consoane, autoglisorul îşi continuă nestingherit drumul mai departe.

Fie din cauză că vehiculul ieşise din bătaia puştii, fie pentru că cel de-al doilea tâlhar Tusken reuşise să îşi convingă tovarăşul să nu tragă, cei doi opriră discuţia şi coborâră prin spatele culmii înalte. Fornăind şi schimbându-şi greutatea de pe un membru pe altul, cei doi Bantha tresăriră la apropierea stăpânilor. Fiecare era mare cât un dinozaur de talie mică, cu ochi limpezi şi blană deasă. Şuierară nerăbdători, aşteptându-i pe oamenii-deşertului să se caţere pe câte un genunchi, apoi să urce în şa.

Primind câte o lovitură de călcâi, cei doi Bantha se ridicară pe toate membrele. Porniră încet, dar cu paşi lungi; cele două creaturi masive lunecară apoi pe coasta abruptă, îndemnaţi de cei doi mahauţi, la fel de nerăbdători şi înspăimântători.

– El e, cu siguranţă, declară Luke cu un amestec de furie şi mulţumire când forma trepiedală apăru în raza vizuală.

Autoglisorul viră şi coborî în valea unui canion adânc. Luke scoase carabina din spatele scaunului şi o agăţă de umăr.

– Taie-i calea, 3PO, îl instrui el.

– Cu plăcere, domnule.

R2 îi observase apropiindu-se, dar nu încercă să scape; oricum nu ar fi putut să întreacă autoglisorul. Se opri în momentul în care-i zări şi aşteptă să îl ajungă. 3PO frână puternic, împroşcându-l cu nisip pe roboţelul fugar. Huruitul motorului reveni la nivel normal după ce şoferul scoase vehiculul din viteză; cu un oftat prelung, motorul se opri apoi de tot.

După ce cercetă cu atenţie canionul în care intraseră, Luke şi 3PO coborâră din autoglisor, îndreptându-se spre suprafaţa de piatră pe care aştepta R2-D2.

– Spune-mi doar, îl luă Luke la rost, unde aveai de gând să te duci?

Un fluierat total nepotrivit veni din partea robotului, dar 3PO şi nu fugarul conduse discuţia.

– Stăpânul Luke aici de faţă este de acum stăpânul tău de drept, R2. Cum ai putut să îl părăseşti? Acum că te-am găsit, să încheiem povestea asta cu „Obi-Wan Kenobi". Nu ştiu de unde ai cules-o... şi nici hologramă aia melodramatică.

R2 încercă să fluiere a protest, dar indignarea lui 3PO era prea mare ca să îi permită vreo scuză.

– Şi nu-mi spune mie că ai o misiune! Ce rugineală!... Ai noroc că stăpânul Luke nu te spulberă cu blasterul în mii de fragmente, chiar aici şi acum.

– Nicio şansă, admise Luke, un pic copleşit de şuvoiul acuzator al lui 3PO. Să mergem, s-a făcut târziu. Sper să ne întoarcem înainte ca unchiul Owen să se pornească împotriva noastră, adăugă el privind răsăritul celor doi sori.

– Dacă-mi permiteţi să vorbesc, sugeră 3PO evident nemulţumit că unitatea R2 avea să scape aşa uşor de pedeapsă. Cred că ar trebui să-l dezactivaţi pe micul fugar până o să-l vedeţi întreg înapoi în garaj.

– Nu. N-o să mai încerce nimic.

Luke studie droidul cu un ochi sever.

– Sper că şi-a învăţat lecţia. Nu-i nevoie de mai multă...

Fără nicio avertizare, unitatea R2 sări brusc în sus – în ciuda arcurilor destul de slabe din cele trei picioare ale sale. Corpul său cilindric începu să se rotească şi să se zbată, scoţând o simfonie întreagă de fluierături, şuierături şi exclamaţii electronice.

Luke obosise, dar nu era alarmat.

– Ce s-a întâmplat? Acum ce mai are?

Vedea şi cum răbdarea lui 3PO se eroda, obosit şi el de comportamentul ciudat al maşinăriei.

Fără îndoială că R2 obţinuse hologramа cu fata printr-un accident şi o folosise apoi pentru a-l păcăli pe Luke să îi scoată modulul restrictiv. 3PO avea desigur o atitudine corectă. Totuşi, de îndată ce Luke i-ar fi reglat circuitele şi i-ar fi curăţat cuplele logice pe de-a întregul, R2 ar fi putut deveni o unitate agricolă potrivită pentru serviciu. Numai că... dacă era aşa, de ce se uita 3PO în jur atât de îngrijorat?

– Vai mie, domnule! R2 pretinde că nişte creaturi dintr-o specie necunoscută se apropie dinspre sud-est.

Putea fi încă o încercare a lui R2 de a-l păcăli, dar Luke nu îşi asuma riscuri inutile. Îşi luă carabina de la umăr şi îi activă bateria energetică. Examină orizontul în direcţia indicată, dar nu detectă nimic. Luke ştia însă foarte bine că oamenii-deşertului erau experţi în a se apropia nevăzuţi.

Luke se dumiri atunci cât de departe ajunseseră în deşert, cât de mare era distanţa parcursă de autoglisor în acea dimineaţă.

– N-am mai venit în direcţia asta atât de departe de fermă niciodată, mărturisi Luke. Pe aici trăiesc nişte ciudăţenii teribile. Nu toate au fost clasificate. Este bine să le tratăm pe toate ca periculoase până la proba contrarie. Desigur, dacă acum este vorba de ceva nemaiîntâlnit...

Curiozitatea câştigă. În orice caz, putea fi vorba doar de o manevră a lui R2-D2.

– Hai să aruncăm o privire, decise el.

Mergând precaut înainte şi ţinându-şi carabina pregătită, Luke îl conduse pe 3PO către creasta unei dune apropiate. Nu uită că nu trebuia să îl mai scape pe R2 din ochi. Odată ajunşi în vârful movilei, se culcă la pământ şi scoase macrobinoclul. Peste creastă deşertul se tăia într-un alt canion, cu peretele de un galben ocru acolo unde furtunile loveau mereu. Scrutând cu binoclul valea noului canion, dădu brusc de două siluete cornute. Bantha – fără călăreţi!

– Aţi spus ceva, domnule? întrebă 3PO, ajungând şi el pe creastă.

Membrele sale locomotoare nu fuseseră proiectate pentru o deplasare ascensională atât de grea.

– Bantha, chiar ei, şopti Luke peste umăr, uitând că 3PO s-ar putea să nu recunoască un Bantha de un panda.

Se uită iar prin lentilele electronice ale macrobinoclului.

– Stai... sunt oamenii-deşertului. Îl văd pe unul dintre ei.

Ceva întunecă dintr-odată imaginea. Să fie o stâncă mai apropiată care-i intrase în câmpul vizual? Iritat, lăsă binoclul deoparte şi întinse mâna pentru a muta piatra din faţa lui. Mâna atinse însă ceva metalic. Un picior bandajat, gros cât doi Luke la un loc. Şocat, privi în sus... tot mai sus. Figura încruntată care-l urmărea nu era un jawa. Parcă ieşise din nisip.

3PO se retrase un pas înapoi, dar piciorul rămase fără sprijin. Giroscoapele huruiră a protest şi robotul se rostogoli pe spate, în josul pantei. Totul îngheţase pentru el. Lui Luke îi ajunseră la urechi zgomote de fiare tăvălite şi izbite de pietrişul canionului.

Momentul confruntării odată depăşit, tâlharul Tusken scoase un gâlgâit de furie şi plăcere şi coborî masivul gaderffii. Toporul cu lamă dublă i-ar fi crăpat lui Luke căpăţâna în două dacă nu ar fi ridicat carabina la timp într-un gest reflex de apărare şi mai puţin calculat. Arma respinse lovitura tăioasă, dar reuşita nu s-ar mai fi repetat. Acoperit cu o porţiune din platoşa unui cargou, toporul gigantic străpunse ţeava şi fărâmă în cioburi de confetti structura delicată a carabinei.

Luke se retrase, împiedicându-se până la marginea unei virogi adânci. Tâlharul îl urmă încet, cu toporul ridicat deasupra capului înfăşurat în cârpe. Râse grotesc, sunetul deja inuman fiind distorsionat şi mai mult de filtrul de nisip ca un grătar.

Luke analiză obiectiv situaţia în care se găsea, aşa cum învăţase la şcoala de supravieţuire. Necazul era că i se uscase gura, mâinile îi tremurau şi era paralizat de frică.

Cu tâlharul în faţa lui şi cu o prăpastie în spate, lui Luke îi veni o idee, optând astfel pentru o variantă mai puţin dureroasă. Leşină.

Niciunul dintre tâlhari nu-l observă pe R2-D2 ascunzându-se într-o firidă în stâncile de lângă autoglisor. Unul dintre ei căra forma inertă a tânărului, pe care o trânti lângă vehicul, apoi se alătură celorlalţi în cercetarea repulsorului. Provizii şi piese de rezervă zburau care încotro. Din când în când se opreau din scotocit ca să se certe pe o anumită piesă.

Brusc, se opriră din răvăşit, privind speriaţi în toate părţile. O briză sufla uşor peste canion, iar înspre vest ceva urla nedefinit. Sunetul se lovi de pereţii canionului, se amplifică, ricoşă şi prinse puteri urcând şi coborând pe o întreagă scală de frecvenţe.

Oamenii-deşertului rămaseră încă o clipă nemişcaţi, apoi se risipiră, în acompaniament de gemete şi ţipete de spaimă. Urletul sinistru răsună iarăşi, mult mai apropiat, ajungându-i parcă din urmă pe Tâlharii care alergau spre Bantha, la fel de înspăimântaţi ca şi stăpânii lor.

Deşi pentru R2-D2 sunetul nu avea nicio semnificaţie, micul droid se înghesui şi mai bine în firida unde-şi găsise adăpost. Urletul tună încă o dată, foarte aproape. Judecând după viteza cu care îşi luaseră tălpăşiţa oamenii-deşertului, ceva monstruos dincolo de puterea logică de imaginaţie trebuia să stea în spatele acelui urlet. Ceva monstruos şi criminal care era de presupus să nu poată face o distincţie clară între organisme comestibile şi maşini necomestibile.

Nici praful nu mai rămase acolo unde cu câteva clipe înainte se înghesuiau Tâlharii Tuskeni să dezmembreze interiorul autoglisorului. R2-D2 îşi închise toate funcţiunile, mai puţin cele vitale, încercând să minimizeze zgomotul şi lumina pe care le genera. Un fâşâit se auzi foarte aproape. Deplasându-se către autoglisor, creatura îşi făcu apariţia în vârful unei dune din apropiere....

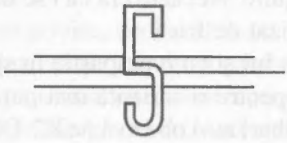

Era înalt, dar deloc monstruos. R2 se încruntă înăuntrul său, verificându-şi circuitul ocular şi reactivându-şi sistemele interne.

Monstrul semăna foarte mult cu un bătrân. Era îmbrăcat cu o manta ponosită, pachete şi câteva instrumente necunoscute atârnau şleampăt de bretele. R2 scană aura omului, dar nu detectă nicio urmă de intenţie duşmănoasă. Omul nu părea deloc ameninţător. De fapt, se gândi R2, arăta chiar încântat.

Era imposibil de zis unde se termina îmbrăcămintea noului personaj şi unde îi începea pielea. Aspectul bătrânesc se contopea cu ţesătura zdrenţuroasă, iar barba părea doar o extensie a laţelor care-i acopereau pieptul. Urmele climatelor extreme, altele decât deşertul, cu frig şi umiditate, săpaseră pe faţa plină de cute. Vârful nasului, gros ca o piatră, creştea protuberant din mijlocul zbârciturilor şi cicatricilor. Ochii aveau culoarea cristalului azur. Omul zâmbi printre nisip, praf şi barbă, uitându-se chiorâş la vederea formei prăbuşite lângă autoglisor.

Convins că oamenii-deşertului fuseseră victimele unei iluzii auditive – ignorând convenabil faptul că acelaşi fenomen îl experimentase şi el – şi asigurându-se că străinul nu îi dorea răul lui Luke, R2 îşi modifică postura să vadă mai bine. Sunetul produs de o piatră dislocată de talpa lui de abia fu înregistrat de senzorii săi electronici, dar omul se răsuci ca la auzul unei împuşcături. Se uită fix înspre ascunzătoarea lui R2, încă zâmbind prietenos.

– Salut, îl chemă el cu o voce caldă şi veselă. Apropie-te, micul meu prieten. N-are de ce să-ţi fie frică.

Era ceva sincer şi liniştitor în acea voce. În orice caz, asocierea cu un om necunoscut era de preferat decât să rămână izolat în pustietate. Mişcându-se mecanic, R2 ieşi la lumină şi se apropie de locul unde

zăcea Luke. Corpul de butoiaş al robotului se înclină, analizând forma inertă. Fluierături şi bipuri îngrijorate se auziră din interiorul lui.

Bătrânul se apropie şi se aplecă şi el deasupra lui Luke, atingându-i fruntea, apoi tâmpla. În scurt timp, tânărul îşi reveni din inconştienţă mormăind ca un somnambul.

– Nu-ţi face griji, îi spuse omul lui R2, o să-şi revină.

Confirmându-i opinia, Luke clipi, se zgâi în sus fără să înţeleagă, apoi murmură:

– Ce s-a întâmplat?

– Odihneşte-te, copile, îl sfătui bătrânul aşezându-se pe călcâie. Ai avut o zi plină.

Şi din nou zâmbetul tineresc.

– Ai mare noroc să ai capul încă ataşat de restul trupului.

Luke se uită în jur, privirea oprindu-se apoi pe figura bătrână de deasupra lui. Îl recunoscu imediat, ceea ce avu darul să îi ajute starea.

– Ben... tu trebuie să fii!

Apoi, amintirea celor petrecute îl facură să se uite cu teamă în jur. Dar nici urmă de oamenii-deşertului. Se ridică încet în şezut.

– Ben Kenobi... ce bine îmi pare să te văd!

Ridicându-se, bătrânul scrută canionul şi peretele înalt de deasupra. Un picior se jucă cu nisipul.

– Pustiurile Jundland nu trebuie traversate la întâmplare. Drumeţul necălăuzit tentează ospitalitatea Tuskenilor.

Îşi reîntoarse privirea către tânărul pacient.

– Spune-mi, tinere, ce te aduce atât de departe spre nicăieri?

Luke îl arătă pe R2-D2.

– Droidul ăsta mic. Pentru un timp am crezut că a înnebunit, pretinzând că-şi caută fostul stăpân. Acum nu mai cred asta. Nu am mai văzut nicicând un aşa devotament la un droid, călăuzit sau nu. Nimic nu pare să-l oprească; într-adevăr a reuşit să mă păcălească.

Luke îşi ridică ochii.

– Pretinde a fi proprietatea unui anume Obi-Wan Kenobi.

Luke îl urmări cu atenţie, dar bătrânul nu avu nicio reacţie.

– E cumva vreo rudă de-a ta? Unchiul meu susţine că a fost o persoană reală. Sau e doar o cantitate neînsemnată de informaţie care s-a blocat în procesorul lui primar?

Figura bătută de vânt şi nisip se încruntă introspectiv. Kenobi părea să judece întrebarea, scărpinându-se absent în barbă.

– Obi-Wan Kenobi! repetă el. Obi-Wan... acuma, ăsta-i un nume pe care nu l-am mai auzit de ceva vreme. Multă vreme. Foarte curios.

– Unchiul meu zice că a murit, îi oferi Luke detalii.

– Ei, nu a murit, îl corectă Kenobi. Nu încă, nu încă.

Luke sări în picioare entuziasmat, toată povestea cu Tâlharii Tuskeni fiind complet uitată.

– Îl cunoşti, deci?

Un zâmbet de tinereţe perversă rupse ghemotocul de barbă şi piele.

– Fireşte că-l cunosc. Sunt eu. Aşa cum ai bănuit probabil, Luke. Nu mi-am mai spus *Obi-Wan* însă, cu mult înainte de a te fi născut tu.

– Atunci, încercă Luke arătându-l pe R2-D2, droidul ăsta chiar îţi aparţine, aşa cum pretinde.

– Tocmai asta-i partea cea mai curioasă, mărturisi Kenobi, evident bulversat, cu ochii la robotul tăcut. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată un robot, cu atât mai puţin o unitate R2 modernă. Foarte interesant, foarte interesant.

Ceva îi atrase brusc atenţia bătrânului înspre culmile din apropiere.

– Cred că ar fi bine dacă ne-am folosi de autoglisorul tău cumva. Oamenii-deşertului sunt uşor de speriat, dar se vor întoarce curând în număr mai mare. Un autoglisor nu e un premiu de lepădat, plus că ei nu sunt jawa.

Punându-şi palmele la gură într-un fel anume, inspiră adânc, apoi scoase un urlet nepământean care îl făcu pe Luke să tresară.

– Asta ar trebui să-i facă pe tâlhari să fugă pentru o vreme, spuse bătrânul cu satisfacţie.

– Ăsta a fost strigătul dragonului krayt! rămase Luke fără respiraţie. Cum ai făcut asta?

– O să-ţi arăt altă dată, copile. Nu e deloc greu. Îşi trebuie atitudinea corectă, un set de corzi vocale foarte bine folosite şi mult vânt. Ce să zic, dacă ai fi fost un birocrat Imperial, te-aş fi învăţat imediat, dar nu eşti.

Scană din nou culmea canionului.

– Şi nici nu cred că e momentul sau locul pentru aşa ceva.

– Nu te contrazic.

Luke îşi frecă ceafa şi zise:

– Să plecăm!

Atunci R2 scoase un bip patetic şi se răsuci. Luke nu putea traduce ţipătul electronic, dar înţelese imediat motivul acestuia.

– 3PO! exclamă Luke îngrijorat.

R2 se îndepărta deja în viteză de autoglisor.

– Haide, Ben.

Micul robot îi conduse spre marginea unei gropi de nisip. Se opri acolo, arătând în jos şi chiţăind îndurerat. Luke văzu încotro arăta R2 şi începu să coboare atent pe panta nu foarte abruptă; Kenobi îl urmă fără efort.

3PO zăcea trântit în nisip la baza pantei pe care alunecase şi se rostogolise. Carcasa îi era buşită destul de serios. Un braţ îi fusese smuls, îndoit şi aruncat la câţiva metri.

– *3PO!* chemă Luke.

Niciun răspuns. Scuturăturile nu-l activară. Luke deschise un capac în spatele robotului, apoi manevră un comutator în sus şi în jos de câteva ori, succesiv. Un huruit discret se auzi, se opri, apoi porni din nou, continuându-se într-un tors normal. Folosindu-şi braţul rămas, 3PO se rostogoli şi se ridică în picioare.

– Unde sunt? murmură el, pe măsură ce fotoreceptoarele se activau. Îl recunoscu pe Luke.

– Vai, îmi pare rău, domnule. Cred că am păşit greşit.

– Ai mare noroc că toate circuitele principale sunt încă funcţionale, îl anunţă Luke. Poţi să stai pe picioare? Trebuie să plecăm de aici înainte să se întoarcă oamenii-deşertului.

Servomotoarele scânciră a protest şi 3PO renunţă să le forţeze.

– Nu cred că am să reuşesc. Mergeţi, stăpâne Luke. Nu are sens să riscaţi pentru mine. Sunt terminat.

– Nu eşti deloc, răspunse Luke, afectat de maşinăria pe care nu o cunoscuse decât recent.

Dar 3PO nu era deloc instrumentul agricol necomunicativ cu care se obişnuise Luke.

– Ce vorbă-i asta? îl admonestă el.

– Logică, îl informă 3PO.

Luke scutură din cap:

– Defetistă.

Cu ajutorul lui Luke şi al lui Ben Kenobi, droidul accidentat reuşi să stea drept. Micul R2 îi privea de la marginea gropii.

Ezitând la urcuş, Kenobi adulmecă aerul suspicios:

– Repede, copile. S-au pus iar în mişcare.

Încercând să fie atent şi la stâncile dimprejur şi la paşii pe care îi făcea pe pantă, Luke se luptă să îl care pe 3PO afară din groapă.

Decorul peşterii bine ascunse a lui Ben Kenobi era spartan, dar fără să pară inconfortabil. Nu ar fi fost pe placul multora, după cum arătau gusturile inconsecvente ale proprietarului. Zona de locuit radia

o aură de confort sărac, cu importanţă mai mare arătată mentalului decât necesităţilor penibilului corp uman.

Reuşiseră să plece din canion înainte ca Tâlharii Tuskeni să revină în forţă. Sub îndrumarea lui Kenobi, Luke lăsase în spate o dâră atât de confuză, încât nici hipermirosul unui jawa nu ar fi putut-o urma.

Luke petrecu destule ore ignorând tentaţia de a umbla prin peştera lui Kenobi. Rămase în colţul echipat complet ca un atelier, muncindu-se să repare braţul desprins al lui 3PO. Din fericire, conectorii automaţi de suprasarcină cedaseră sub luxaţia puternică, sigilând nervii şi ganglionii electronici fără a produce o avarie serioasă. Reparaţia consta doar în reataşarea braţului de umăr, apoi activarea autosigilării. Dacă braţul s-ar fi rupt la jumătatea „osului" şi nu în articulaţie, reparaţiile nu ar fi putut fi făcute decât în atelierul fabricii constructoare.

Cât îşi vedea Luke de treabă, Kenobi se ocupă de R2-D2. Droidul îndesat şedea cuminte pe podeaua rece a peşterii, lăsându-l pe om să umble la circuitele de metal. Într-un final, bătrânul se dădu la o parte cu o exclamaţie de satisfacţie şi închise capacele şi panourile din capul robotului.

– Ia să vedem dacă putem să ne dăm seama ce eşti tu, micul meu prieten, şi de unde vii.

Luke aproape terminase şi el, cuvintele lui Kenobi fiind suficiente să îl atragă din colţul lui.

– Am văzut o parte din mesaj, începu el, şi am...

Încă o dată, portretul izbitor fu proiectat în spaţiu din partea frontală a robotului. Luke tăcu, la fel de vrăjit de frumuseţea enigmatică a hologramei.

– Mda, cred că acum e-n regulă, murmură Kenobi contemplativ.

Imaginea continua să tremure, indicând o înregistrare pregătită în pripă. Dar era mai clară, mai bine definită, remarcă Luke cu admiraţie. Un lucru era evident: Kenobi era priceput în lucruri mai interesante decât căutatul prin gunoaie în deşert.

„Generale Obi-Wan Kenobi", spunea vocea dulce, „mă prezint în numele familiei lumii Alderaan şi al Alianţei Pentru Restaurarea Republicii. Îţi stric solitudinea la porunca tatălui meu, Bail Organa, viceregе şi prim-secretar de stat al sistemului Alderaan".

Kenobi absorbea extraordinara declaraţie în timp ce ochii lui Luke ieşiră atât de mult, încât urmau să-i cadă din orbite.

„Cu ani în urmă, generale", continuă vocea, „ai servit Vechea Republică în Războiul Clonelor. Acum tatăl meu te imploră să ne

ajuţi din nou la ceas de mare cumpănă. Te cheamă să i te alături pe Alderaan. *Trebuie* să mergi la el.

Regret că nu pot prezenta personal rugămintea tatălui meu. Misiunea mea de a te întâlni a eşuat. Din acest motiv am fost obligată să apelez la o metodă secundară de comunicare.

Informaţii vitale pentru supravieţuirea Alianţei au fost sigilate în memoria acestui droid D2. Tatăl meu va şti cum să le extragă. Am rugămintea să transporţi robotul în deplină siguranţă pe Alderaan."

Holograma făcu o pauză, dar când continuă vorbele îi erau mai grăbite şi mai puţin formale.

„*Trebuie* să mă ajuţi, Obi-Wan Kenobi. Eşti ultima mea speranţă. Voi fi capturată de agenţi ai Imperiului. Nu vor afla nimic de la mine. Ce este de aflat se află închis în celulele de memorie ale acestui droid. Nu ne lăsa, Obi-Wan Kenobi. Nu *mă* lăsa."

Un nor static luă locul delicatului portret, apoi holograma dispăru complet. R2-D2 aştepta decizia lui Kenobi.

Mintea lui Luke era foarte învălmăşită. Neancorate, gândurile lui căutară sprijin în forma care şedea gânditoare lângă el.

Bătrânul. Vrăjitorul nebun. Vagabondul din deşert şi personajul merituos pe care unchiul său şi toţi ceilalţi îl ştiau dinainte ca Luke să îşi amintească ceva. Dacă mesajul neaşteptat, plin de nelinişte, pe care îl transmisese în peştera rece tânăra necunoscută îl afectase sau nu pe Kenobi, bătrânul nu lăsa niciun semn. Se sprijini de peretele de stâncă şi se scărpină gânditor în barbă, pufăind rar dintr-o pipă de apă frumos cromată.

Luke vizualiză portretul acela simplu, dar încântător.

– E atât de... de...

Educaţia primită la fermă nu îi oferea prea multe cuvinte alese. Dintr-odată, o parte din mesajul pe care tocmai îl urmărise îl făcu să se întoarcă uimit către bătrân.

– Generale Kenobi, ai luptat în Războiul Clonelor?! Dar... asta a fost hăt, demult!

– Mm-mda, recunoscu Kenobi, la fel de uşor ca şi cum ar fi discutat reţeta unei tocăniţe. Cred că a trecut ceva timp de atunci. Am fost Cavaler Jedi cândva. Întocmai ca şi... tatăl tău! adăugă el cântărindu-l pe tânăr din priviri.

– Cavaler Jedi! repetă ca un ecou Luke.

Apoi se uită perplex.

– Dar tatăl meu nu a luptat în Războiul Clonelor. Nu a fost deloc cavaler; doar navigator pe o navă spaţială de marfă.

Zâmbetul lui Kenobi învălui muştiucul pipei.

– Sau aşa ţi-a spus unchiul tău.

Atenţia îi era îndreptată în altă parte.

– Owen Lars nu era de acord cu ideile, opiniile sau filozofia de viaţă a tatălui tău. Era de părere că tatăl tău ar fi trebuit să rămână aici pe Tatooine şi nu să se implice în...

Dădu indiferent din umeri.

– Adică, era de părere că trebuia să rămână aici şi să-şi vadă de fermă.

Luke nu zise nimic, dar simţea o tensiune ascultând acum fragmente dintr-o istorie personală pe care Luke o cunoştea doar prin intermediul perspectivei distorsionate a unchiului său.

– Lui Owen îi era întotdeauna teamă că viaţa aventuroasă a tatălui tău te-ar fi influenţat şi pe tine, te-ar fi scos din Anchorhead.

Clătină din cap amintindu-şi cu regret.

– Mi-e teamă că nu era nici sămânţă de fermier în firea tatălui tău.

Luke îşi feri privirea. Se reîntoarse să cureţe nisipul de pe armătura lovită a lui 3PO.

– Mi-aş dori să-l fi cunoscut, se auzi el în cele din urmă şoptind.

– Era cel mai bun pilot pe care l-am văzut, continuă Kenobi. Şi un luptător iscusit. Forţa... Instinctul era puternic în el.

Pentru o secundă Kenobi părea foarte bătrân.

– Era şi un bun prieten.

Strălucirea copilărească reveni brusc în ochii bătrânului, împreună cu umorul său firesc.

– Înţeleg că şi tu eşti un oareşice pilot. Pilotatul şi navigarea nu sunt ereditare, dar câteva lucruri care se pot combina într-un pilot bun de aparate mici se pot moşteni. Totuşi, şi o raţă trebuie să înveţe să înoate.

– Ce este o raţă? întrebă Luke curios.

– Nu contează. În multe feluri, ştii, semeni foarte bine cu tatăl tău.

Privirea bătrânului îl evalua din nou şi Luke se simţi stânjenit.

– Ai mai crescut ceva de când te-am văzut ultima oară.

Neavând niciun răspuns, Luke aşteptă în tăcere, lăsându-l pe bătrân să se adâncească în propriile gânduri. După un timp, bătrânul se mişcă hotărât – luase evident o decizie importantă.

– Bine că mi-am amintit, declară el cu o lejeritate prefăcută. Am ceva aici pentru tine.

Se ridică şi merse până la un cufăr vechi, butucănos, şi începu să răscolească prin el. Tot felul de obiecte ciudate fură scoase şi puse alături, apoi vârâte înapoi. Pe unele, Luke le cunoştea. Cum Kenobi căuta ceva anume, se abţinu să îl întrebe de provenienţa obiectelor.

– Când ai fi crescut suficient, zise Kenobi, tatăl tău ar fi vrut să-ţi dea asta... numai să găsesc dispozitivul. Am vrut să ţi-l dau odată, mai demult, dar unchiul tău s-a împotrivit. Credea că ţi-ar fi venit cine ştie ce idei nebuneşti şi ai fi luat-o pe urma bătrânului Obi-Wan în cruciada lui idealistă.... Vezi tu, Luke, ăsta-i punctul unde tatăl tău şi unchiul Owen erau în dezacord. Lars nu e omul care să lase idealismul să interfereze cu afacerile, pe când tatăl tău nici nu considera că merită să discute problema. Decizia lui în astfel de situaţii era la fel cum pilota... din instinct.

Luke aprobă în tăcere. Terminase de curăţat şi căuta acum ultima componentă pe care s-o reintroducă la loc în pieptul lui 3PO. Găsi separatorul de restricţionare şi se pregătea să îl monteze la loc. Urmărind procesul, 3PO păru să scâncească încetişor. Luke se uită pentru câteva momente în fotoreceptorii de metal şi plastic. Apoi, aşeză modulul restrictiv pe bancul de lucru şi închise droidul. 3PO nu spuse nimic.

Un mormăit se auzi în spatele lor. Kenobi venea spre ei, mulţumit că reuşise să găsească un dispozitiv aparent inofensiv, pe care tânărul îl studie cu interes.

Dispozitivul era format în principal dintr-un mâner scurt, solid, cu câteva butoane încastrate în el. Deasupra acestuia se afla un disc de metal, un pic mai larg în diametru decât palma lui deschisă. O serie de componente ca nişte giuvaeruri erau construite în mâner şi în disc, inclusiv ceva care semăna cu cel mai mic generator pe care îl văzuse Luke vreodată. Spatele discului era lustruit ca oglinda. Dar bateria îl intriga cel mai mult. Orice ar fi fost, după formă implica o cantitate mare de energie.

În ciuda afirmaţiei că dispozitivul ar fi aparţinut tatălui său, arăta ca nou-nouţ. Kenobi îl păstrase evident cu sfinţenie. Doar câteva zgârieturi minuscule arătau că mai fusese folosit.

– Domnule? se auzi o voce familiară lui Luke.

– Ce? tresări Luke, examinând atent dispozitivul primit.

– Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, solicită 3PO, mă voi închide un pic. Ajută armătura nervilor să se sutureze; plus că trebuie să-mi fac şi o auto-curăţare.

– Sigur, dă-i drumul, aprobă Luke absent şi reveni la studiul obiectului fascinant.

3PO tăcu, lumina din ochi scăzând temporar. Luke se simţi privit cu interes de bătrân.

– Ce-i ăsta? îl întrebă, neputând să identifice dispozitivul.

– Sabia de lumină a tatălui tău, îi spuse Kenobi. Odată erau foarte răspândite. Sunt încă folosite în anumite centre galactice.

Luke examină butoanele de control de pe mâner, apoi atinse unul colorat puternic, aşezat lângă garda sabiei. Instantaneu, discul generă o rază alb-albăstruie, groasă cât degetul mare. Era densă, aproape opacă şi lungă de peste un metru. Nu se pierdu, ci rămase la fel de strălucitoare şi intensă la vârf aşa cum era la bază. Curios, Luke nu simţea iradiind căldură, dar se feri să o atingă. Ştia ce poate face o sabie de lumină, deşi nu văzuse niciodată una. Putea să sape o gaură prin roca peşterii – sau prin corpul oricărei fiinţe.

– Era arma principală a unui cavaler Jedi, explică bătrânul Kenobi. Deloc greoaie sau aleatoare ca un blaster. Foarte multă pricepere era necesară în mânuirea ei. O armă elegantă. De asemenea, un simbol. Oricine putea să tragă cu un blaster sau să taie cu un fierăstrău cu laser, dar ca să foloseşti *BINE* o sabie de lumină era semnul distinctiv al cuiva mai presus de obişnuit.

Păşea în lungul peşterii în timp ce îşi rostea cuvântarea.

– Timp de o mie de generaţii, Luke, cavalerii Jedi au fost cei mai puternici, forţa cea mai respectată în galaxie. Au servit drept gardienii şi garanţii păcii şi ai dreptăţii în Vechea Republică.

Cum Luke nu îl întrebă ce se întâmplase cu aceştia, Kenobi se întoarse spre el; tânărul se uita în gol, părând să nu fi reţinut nimic din vorbele bătrânului. Profesorii l-ar fi admonestat pe Luke pentru că nu le dă atenţie. Dar nu şi Kenobi. Mai sensibil decât alţii, el aşteptă până când tăcerea îl apăsă suficient de mult pe Luke încât să vorbească singur.

– Cum, întrebă el rar, a murit tatăl meu?

Kenobi ezită şi Luke sesiză că bătrânul nu e dispus să vorbească despre acest subiect. Faţă de Owen Lars însă, Kenobi nu se putea ascunde confortabil în spatele unei minciuni.

– A fost trădat şi ucis, declară solemn Kenobi, de un foarte tânăr Jedi pe nume Darth Vader.

Nu-l privi pe Luke, dar explică mai departe.

– Un băiat pe care-l antrenam eu. Unul dintre cei mai strălucitori discipoli pe care i-am avut... şi una dintre cele mai mari nereuşite.

Kenobi reluă măsuratul încăperii.

– Vader s-a folosit de pregătirea pe care i-am dat-o şi de Forţa din el să facă rău, să-l ajute pe Împăratul corupt. Ceilalţi cavaleri Jedi fiind dezorganizaţi, negrupaţi sau ucişi, puţini au mai rămas să i se poată opune lui Vader. Astăzi aproape toţi au dispărut.

O expresie indescifrabilă se formă pe faţa lui Kenobi.

– În multe feluri au fost prea buni, prea încrezători pentru propria lor bunăstare. Au crezut prea mult în stabilitatea Republicii, neputând să-şi dea seama că în timp ce corpul părea sănătos, capul se îmbolnăvea şi rămânea la discreţia unui manipulator precum Împăratul. Aş fi vrut să-mi dau seama după ce umbla Vader. Uneori am sentimentul că marchează timpul pregătindu-se pentru o faptă abominabilă şi de neînţeles. Ăsta-i destinul celui care stăpâneşte Forţa şi se lasă măcinat de partea ei întunecată.

Luke era confuz.

– O Forţă?! E a doua oară când ai menţionat o „Forţă".

Kenobi aprobă.

– Uit de multe ori în prezenţa cui bat câmpii. Să spunem doar că Forţa este ceva căreia Jedi trebuie să-i facă faţă. Deşi nu a fost explicată niciodată cum trebuie, oamenii de ştiinţă au propus teoria că ar fi un câmp de energie generat de organismele vii. Oamenii timpurii i-au bănuit existenţa, dar au rămas ignoranţi asupra potenţialului ei timp de milenii. Doar anumiţi indivizi au putut recunoaşte Forţa pentru ceea ce era. Au fost etichetaţi imediat: şarlatani, prefacuţi, mistici; chiar mai rău. Şi doar foarte puţini au putut să o folosească. Cum era mai presus de controlul lor primitiv, de cele mai multe ori se dovedea prea puternică pentru ei. Au fost înţeleşi greşit de ceilalţi; şi chiar mai rău.

Kenobi făcu un gest amplu, cu amândouă braţele.

– Forţa ne înconjoară pe fiecare şi pe toţi. Unii oameni cred că ea ne conduce acţiunile, şi nu invers. Cunoaşterea Forţei şi modul de a o manevra îi dădeau unui Jedi puteri speciale.

Kenobi lăsă braţele jos şi îl privi pe Luke până când acesta se foi stânjenit. Când vorbi din nou, folosi un ton atât de proaspăt şi de tânăr, încât Luke tresări.

– Şi tu va trebui să înveţi căile Forţei, Luke; dacă e să vii cu mine spre Alderaan.

– Alderaan! sări Luke de pe scaun. Nu merg pe Alderaan. Nici măcar nu ştiu unde este Alderaan.

Vaporizatori, droizi, recolte – toate păreau să se închidă în jurul lui, iar lucrurile extraterestre şi tentante începeau să îl sperie. Se uită în jurul lui sălbatic, încercând să îi evite privirea cercetătoare a lui Ben Kenobi... bătrânul Ben... nebunul Ben... generalul Obi-Wan....

– Trebuie să mă întorc acasă, mormăi el. S-a făcut târziu. Şi aşa o să mi-o iau.

Îşi aduse aminte de ceva şi arătă înspre R2-D2.

– Poţi să păstrezi droidul. Se pare că asta vrea şi el. O să inventez ceva să-i spun unchiului; sper să reuşesc.

– Am nevoie de ajutorul tău, Luke, explică Kenobi cu tărie, dar şi tristeţe. Mă simt prea bătrân pentru astfel de sarcini. Nu mă pot încrede pe deplin în mine s-o duc singur la bun sfârşit. Misiunea asta e mult prea importantă.

Dădu din cap înspre R2-D2.

– Ai văzut şi ai auzit mesajul.

– Dar... nu pot să mă implic în aşa ceva, protestă Luke. Am de lucru; avem o recoltă de strâns; chiar dacă Unchiul Owen ar putea oricând să angajeze nişte ajutoare. Adică, unul, cred. Dar nu pot să fac nimic în sensul ăsta. Nu acum. Şi apoi, e un drum foarte lung până acolo. Chestia asta nu-i deloc treaba mea.

– Parcă vorbeşte unchiul tău, observă Kenobi fără ranchiună.

– A! Unchiul meu Owen... Cum am să-i explic lui aşa ceva?

Bătrânul îşi reţinu un zâmbet, conştient că destinul fusese deja pregătit pentru Luke. Fusese hotărât cu cinci minute înainte de a afla maniera în care murise tatăl lui. Fusese orânduit înainte de asta, când urmărise mesajul în întregime. Fusese stabilit în natura lucrurilor când văzuse pentru prima oară portretul rugător al frumoasei Senatoare Organa în proiecţia micului droid. Kenobi dădu din umeri. Fusese finalizat cu mult înainte de naşterea băiatului. Nu pentru că Ben credea în predestinare, dar credea în moştenirea ereditară – şi în Forţă.

– Ţine minte, Luke, suferinţa unui singur om înseamnă suferinţa tuturor. Distanţa este irelevantă pentru nedreptate. Dacă nu e oprit curând, răul va ajunge să-i cuprindă pe toţi oamenii, fie că i s-au opus sau doar l-au ignorat.

– Cred, se confesă Luke uşor nervos, că te-aş *putea* duce până în Anchorhead. Ai putea găsi acolo transport spre Mos Eisley, sau unde o fi trebuind să ajungi.

– Foarte bine, acceptă Kenobi. E suficient pentru început. Apoi vei face ce crezi tu că este *drept.*

Luke se întoarse, confuz de-a binelea.

– În regulă. Acum nu mă simt prea bine....

Celula era întunecată ca un cavou. De abia se puteau zări pereţii negri de metal şi tavanul înalt de deasupra. Fusese gândită să maximizeze senzaţia de neajutorare, iar lumina slabă îşi făcea din plin efectul. Cu atât mai mult acum; singurul prizonier tresări la auzul unui zgomot venind dintr-un colţ al încăperii. Uşa metalică se

deschise încet, groasă cât corpul femeii – de parcă le-ar fi fost frică, gândi ea, că ar fi putut să răzbească prin metal cu mâinile goale.

Forţându-se să vadă în afară, femeia zări câţiva soldaţi Imperiali luând poziţie de drepţi în faţa intrării. Sfidându-i, Leia Organa se rezemă de peretele opus al celulei.

Atitudinea ei sigură se destrămă imediat ce o siluetă întunecată şi monstruoasă intră în încăpere, deplasându-se liniar ca pe rotile. Prezenţa lui Vader îi zdrobi spiritul la fel cum un elefant ar strivi o coajă de ou. Ticălosul era urmat de un sfrijit de om, doar cu puţin mai înspăimântător, în ciuda apariţiei sale minuscule lângă Lordul Întunericului.

Darth Vader gesticulă spre cineva de afară. Un obiect ciudat, bâzâind ca o albină uriaşă, se apropie de uşă şi intră în celulă. Leia se înecă în propria-i respiraţie la vederea uriaşului glob metalic întunecat. Stătea ridicat pe repulsoare independente, un amalgam de braţe metalice ieşindu-i din părţile laterale. Braţele se terminau cu o mulţime de instrumente delicate.

Leia studie cu teamă apariţia. Auzise zvonuri despre astfel de maşinării, dar nu crezuse niciodată că tehnicienii Imperiali puteau să construiască o astfel de monstruozitate. Fuseseră încorporate în memoria fără suflet toate barbariile, toate grozăviile cunoscute de omenire – şi de alte rase extraterestre.

Vader şi Tarkin aşteptară în linişte, lăsându-i timp suficient să se acomodeze cu apariţia de coşmar. Guvernatorul, în special, nu se amăgea deloc în a crede că simpla prezenţă a aparatului ar fi şocat-o într-atât încât să destăinuie informaţiile de care aveau nevoie. Nu că şedinţa de întrebări, reflectă Guvernatorul, ar fi fost cumva neplăcută. Întotdeauna se puteau trage învăţăminte din astfel de întâlniri, iar Senatoarea promitea să fie un subiect foarte interesant.

După ce se scurse ceva timp, Guvernatorul arătă înspre maşinărie:

– Acum, Senatoare Organa, Prinţesă Organa, vom discuta despre localizarea principalei baze rebele.

Maşinăria se apropie, bâzâind mai abitir. Silueta-i sferiformă îl acoperi pe Vader, pe Guvernator, apoi restul celulei şi... încet... toată lumina.

Zgomote înfundate penetrau pereţii celulei, până dincolo, în hol. De abia dacă deranjau liniştea şi pacea pe culoarele penitenciarului. Chiar şi aşa, gărzile din apropierea intrării găsiră scuze pentru a se îndepărta la o distanţă suficientă, acolo unde gemetele modulate nu se mai auzeau deloc.

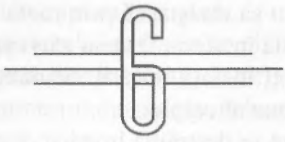

– Priveşte acolo, Luke! ordonă Kenobi, arătând înspre sud-vest.

Autoglisorul îşi continuă cursa peste deşertul pietruit.

– Pare a fi fum.

Luke se uită fugar în direcţia arătată.

– Nu văd nimic, domnule.

– Hai să ne abatem într-acolo. Cineva ar putea avea necazuri.

Luke schimbă ruta. În scurt timp, fuioare înalte de fum, pe care Kenobi le detectase mai devreme, deveneau vizibile şi pentru el. Sărind peste un dâmb, autoglisorul coborî o vale lină până în vadul unui canion plin cu forme contorsionate, arse, unele anorganice, altele nu. Mort în mijlocul carnagiului şi arătând ca o balenă de metal eşuată pe uscat zăcea mătăhăloasă carcasa distrusă a unui şenilat jawa.

Luke opri autoglisorul. Kenobi coborî pe nisip şi amândoi cercetară resturile distrugerii.

Câteva gropi făcute în nisip îi atraseră atenţia lui Luke. Se grăbi înspre ele şi le analiză cu atenţie înainte să-l strige pe Kenobi.

– Pare a fi opera oamenilor-deşertului. Uite urme de Bantha...

Luke descoperi o bucată de metal strălucitor pe jumătate îngropată în nisip.

– Aia-i o bucată dintr-o axă dublă.

Dădu din cap, zăpăcit.

– Dar n-am auzit până acum ca Tâlharii să atace ceva atât de mare.

Se uită la silueta înaltă, la turnul ars al monstrului pe şenile. Kenobi îl depăşi, examinând urmele largi din nisip.

– Nici acum n-au făcut-o, declară el, doar ne-au lăsat impresia asta, ca noi sau oricine ar găsi resturile, să credem că aşa s-a întâmplat.

Luke veni lângă bătrân.

– Nu înţeleg, domnule.

– Priveşte urmele astea cu atenţie, i le arătă bătrânul pe cele din apropiere, apoi restul care urcau panta. Nu ţi se pare nimic ciudat la ele?

Luke scutură din cap.

– Oricine ar fi fost aici, au plecat călărind Bantha unul lângă altul. Oamenii-deşertului călăresc întotdeauna în şir, pentru a-şi ascunde numărul şi deci forţa de eventualii observatori îndepărtaţi.

Îl lăsă pe Luke să caşte gura cu mirare la setul de urme şi se întoarse spre fortăreaţa pe şenile. Îi arătă arsurile produse de arme, în portaluri, scări şi ancorele de suport.

– Uite cât de precis a fost tirul atacatorilor. Oamenii-deşertului nu sunt trăgători de elită. De fapt, nimeni de pe Tatooine nu atacă şi nu distruge cu atâta eficienţă.

Examină apoi linia orizontului. Undeva, în urmele distrugerii, se ascundea o cacealma – şi un secret ameninţător.

– Doar trupele Imperiale ar iniţia un atac atât de precis asupra unui şenilat şi cu atât de mult sânge rece.

Luke se apropie de un cadavru chircit şi îl rostogoli cu piciorul. Faţa i se strâmbă cu dezgust când văzu ce mai rămăsese din biata creatură.

– Sunt aceiaşi jawa care ni i-au vândut Unchiului Owen şi mie pe R2 şi 3PO. Îi recunosc modelul mantalei ăstuia. De ce ar veni trupele Imperiale să măcelărească jawa şi pe oamenii-deşertului? Au ucis câţiva ca să le ia Bantha.

Mintea lui judeca plină de furie faptele, înţelegând încet-încet şi devenind nefiresc de încordat.

– Dar... dacă au luat urma droizilor până la jawa, ar fi trebuit să afle cui i-au vândut. Iar aşa trebuie să fi ajuns deja şi la...

Luke ţâşni înnebunit spre autoglisor.

– Luke, aşteaptă... Aşteaptă, Luke! îl strigă Kenobi. E prea periculos! N-ai să reuşeşti...!

Dar Luke nu auzea acum decât ţiuitul din urechi, nu simţea decât inima care-i luase foc. Sări în autoglisor şi împinse acceleraţia până la capăt aproape instantaneu. Într-o explozie de nisip şi pietriş îi lăsă pe Kenobi cu cei doi roboţi, singuri în mijlocul corpurilor carbonizate, încadraţi de epava pe şenile care încă ardea mocnit.

Fumul pe care Luke îl văzu ridicându-se din aşezarea familiei sale era de o consistenţă diferită faţă de cel care fierbea în fortăreaţa jawa. Nici nu opri motorul autoglisorului; izbi cu furie portiera şi

sări din vehicul. Fum negru plutea deasupra deschizăturilor de aerisire din pământ.

Deschizăturile acelea fuseseră căminul lui, singurul pe care îl cunoscuse de când se ştia. Putea foarte bine să fie craterele unor mici vulcani. Încercă zadarnic să treacă dincolo de perdeaua de fum către adâncul complexului. De fiecare dată căldura intensă a flăcărilor îl împinse înapoi afară, tuşind înecat.

Cu puterile pierdute, se împleticea încolo şi-ncoace; ochii i se înlăcrimaseră, dar nu numai de la fum. Pe jumătate orbit, se repezi spre intrarea în garaj. Şi aici ardea. Dar poate că reuşiseră să scape, să fugă cu celălalt repulsor.

– Mătuşă Beru!... Unchiule Owen!

Era dificil să vadă ceva prin perdeaua densă care-i înţepa ochii. Două siluete carbonizate se zăreau cu greu jos în tunel. Semănau aproape cu – îşi forţă ochii necooperanţi, ştergându-i nervos.

Nu!

Se răsuci şi căzu la pământ, îngropându-şi faţa în nisip ca să nu mai poată vedea deloc.

Ecranul solid, tridimensional, umplea un întreg perete din tavan până în podea. Pe el se proiecta un milion de sisteme solare. O mică porţiune din galaxie, e drept, dar altfel o etalare impresionantă în maniera în care era prezentată.

Dedesubt, mult mai jos, statura masivă a lui Darth Vader era flancată dintr-o parte de Guvernatorul Tarkin, iar din cealaltă de Amiralul Motti şi Generalul Tagge, antagonismul de mai devreme dintre ei fiind uitat în acest moment grandios.

– Verificarea finală este completă, îi informă Motti. Toate sistemele sunt operaţionale.

Se întoarse spre ceilalţi:

– Care să fie primul curs pe care să-l stabilim?

Vader păru să nu remarce întrebarea şi mormăi ca pentru el:

– Are o putere surprinzătoare de control. Rezistenţa ei la interogatoriu este considerabilă.

Se uită înspre Tarkin.

– O să dureze ceva până vom putea scoate vreo informaţie de valoare de la ea.

– Metodele pe care mi le recomanzi mi s-au părut întotdeauna nostime, Vader.

– Sunt eficiente, argumentă calm Lordul Întunericului. În interesul accelerării procedurii însă, sunt deschis propunerii dumneavoastră.

Tarkin îl privi gânditor.

– O asemenea încăpăţânare poate fi adesea dărâmată prin aplicarea unor ameninţări asupra altor persoane decât cel interogat.

– La ce vă referiţi?

– Doar la faptul că a venit momentul să demonstrăm întreaga putere a acestei staţii de luptă. Am putea să o facem într-o manieră de două ori convenabilă.

Il instrui pe Motti:

– Anunţă-i pe programatorii tăi să stabilească primul curs spre sistemul Alderaan.

Mândria uşor rănită a lui Kenobi nu-l împiedică să-şi acopere nasul şi gura cu o eşarfă veche, pentru a filtra putoarea descompusă care plutea deasupra rugului. Deşi posedau senzori olfactivi, R2-D2 şi 3PO nu aveau nevoie de un astfel de ecran protector. Chiar şi 3PO, care fusese programat să discearnă între o multitudine de arome estetice, putea să fie artificial selectiv atunci când trebuia.

Lucrând împreună, cei doi droizi îl ajutaseră pe Kenobi să arunce cadavrele deasupra flăcărilor; acum, traşi îndărăt, priveau pălălaia rugului înghiţind fiecare corp. Gunoierii deşertului ar fi fost poate la fel de eficienţi în a curăţa resturile şenilatului de fiecare bucată de carne, dar Kenobi respecta anumite valori pe care omul modern le-ar fi considerat ca învechite. Nu ar fi lăsat pe nimeni la cheremul ronţăitorilor de oase şi a viermilor de piatră; nici măcar pe un jawa janghinos.

Auzind un duduit care creştea în intensitate, Kenobi se întoarse şi văzu autoglisorul apropiindu-se cu o viteză normală, mult mai încet decât atunci când plecase în trombă. Încetini şi rămase plutind pe repulsoare, dar nicio formă de viaţă nu se zărea în cabina vehiculului.

Gesticulând spre cei doi roboţi, Kenobi porni înspre autoglisor. Portiera se deschise şi îl văzură pe Luke stând nemişcat în scaunul pilotului. Nu se mişcă atunci când Kenobi îl întrebă doar din priviri. Era de ajuns ca să îi dea de înţeles bătrânului ce se întâmplase.

– Îţi împărtăşesc durerea, Luke, spuse Kenobi într-un târziu. N-ai fi putut face nimic. Dacă ai fi fost acolo, erai mort şi tu, iar droizii încăpeau pe mâna Imperialilor. Nici chiar Forţa...

– La naiba cu Forţa ta! izbucni Luke cu violenţă.

Îl privi pe Kenobi în ochi şi bătrânul văzu o figură maturizată.

– Am să te duc până la portul spaţial Mos Eisley, Ben. Vreau să merg cu tine; spre Alderaan. Nu mi-a mai rămas nimic aici.

Îşi întoarse privirile înspre deşert, dincolo de nisip, de stânci şi canioane.

– Vreau să învăţ să devin Jedi, ca tatăl meu. Vreau...

Vorbele i se blocară în gât.

Kenobi se urcă în cabină, îi puse mâna gentil pe umăr, apoi le făcu loc şi celor doi roboţi.

– Mă voi strădui să obţii ceea ce vrei, Luke. Deocamdată, să mergem la Mos Eisley.

Luke aprobă şi închise portiera. Autoglisorul porni înspre sud-est, lăsând în urmă fortăreaţa pe şenile, distrusă, rugul funeral jawa şi singura viaţă pe care o trăise Luke.

Lăsară autoglisorul parcat lângă marginea unei cruste abrupte de piatră, apoi Luke şi Ben priviră în josul câmpiei bătute de sori, spre gazele care erupeau regulat, într-un colaj hazardat de beton ieftin, piatră şi structuri plastoide care plecau dinspre centrala de distribuţie a apei şi energiei ca spiţele unei roţi.

Actualmente, oraşul era considerabil mai întins decât se vedea, din moment ce o parte însemnată a sa era construită sub pământ. Arătând de la distanţă ca nişte cratere lăsate de explozii, peroanele circulare ale staţiilor de lansare înţepau văzduhul.

O pală furioasă mătură pământul obosit. Luke îşi potrivi vizorul protector la ochi.

– Uite-l, murmură Kenobi arătând spre colecţia neimpresionantă de construcţii. Portul spaţial Mos Eisley, locul ideal în care să ne pierdem până căutăm scăpare de pe planetă. O adunătură mai mare de ticăloşi şi personaje puţin celebre n-ai afla niciunde în altă parte pe Tatooine. Imperiul a fost alertat despre noi, aşa că va trebui să fim foarte atenţi, Luke. Populaţia din Mos Eisley ar trebui să ne ofere o deghizare bună.

Luke îl privi cu hotărâre:

– Sunt pregătit pentru orice, Obi-Wan.

„Mă întreb dacă înţelegi într-adevăr ce presupune asta", gândi Kenobi. Aprobă doar din cap şi se întoarseră la autoglisor.

Faţă de Anchorhead, multă lume era nevoită să umble pe afară în căldura zilei. Luând în calcul comerţul chiar de la începutul construc-

ţiei, până şi cele mai vechi clădiri din oraş fuseseră dotate cu o protecţie bună împotriva celor doi sori. Arătau destul de primitiv din afară, iar unele chiar erau. Dar, de multe ori, pereţii şi arcadele de piatră mascau pereţi dubli din duroţel, printre care circula liber gazul de răcire.

Luke conducea autoglisorul pe la periferiile oraşului când fu surprins de câteva siluete strălucitoare care formau un cerc în jurul vehiculului. Pentru o clipă se panică, gândindu-se să forţeze motorul la maxim şi să încerce să dispară printre pietoni şi alte vehicule. O mână îl strânse puternic de braţ, relaxându-l. Kenobi îi zâmbea, avertizându-l.

Continuă să se deplaseze cu viteza legală de croazieră, sperând ca soldaţii Imperiali să se îndrepte la ordin în altă parte. Nu aveau atâta noroc. Unul dintre soldaţi ridică braţul învelit în armură. Luke nu avea ce face decât să respecte ordinul de oprire. Încetinind, remarcă imediat curiozitatea cu care îl priveau pietonii din apropiere. Mai rău, atenţia soldaţilor fusese atrasă nu de Kenobi sau de Luke, ci de cei doi roboţi care stăteau în spatele lor.

– De cât timp aveţi aceşti droizi? lătră soldatul care îi oprise.

Se renunţase la formalităţile politicoase. Luke lăsă impresia că se gândeşte, apoi răspunse:

– De vreo trei-patru sezoane, cred.

– Sunt de vânzare, dacă-i vreţi; iar preţul lor e corect, interveni Kenobi, lăsând impresia unui şmecher din deşert pornit să tragă pe sfoară nişte Imperiali ignoranţi.

Soldatul nu luă în seamă propunerea. Cerceta absorbit autoglisorul pe dedesubt.

– Veniţi din sud? întrebă.

– Nu-nu, răspunse Luke rapid. Locuim în vest, lângă Bestine.

– Bestine? repetă soldatul, ocolind vehiculul să îl cerceteze şi în partea din faţă.

Luke se forţă să privească drept înainte. În cele din urmă figura în armură îşi încheie examinarea. Se apropie şi se aşeză ameninţător în dreptul lui Luke, lătrând din nou:

– Să vă văd actele!

Cu siguranţă soldatul percepuse deja teroarea şi nervozitatea care îl cuprinseseră, gândi Luke complet pierdut. Hotărârea cu care declarase mai devreme că e pregătit pentru orice se dezintegrase sub privirea fixă a acestui soldat profesionist. Ştia ce urma să se întâmple

doar dacă îşi arunca ochii pe actul lui de identitate, cu adresa şi numele rudelor apropiate înscrise foarte clar. Mintea îi bâzâia şi simţi cum îl cuprinde leşinul.

Kenobi se aplecase în partea lui şi vorbea lejer cu soldatul.

– Nu trebuie să-i vezi actele, îl informă bătrânul pe Imperial cu o voce extrem de ciudată.

Zgâindu-se la bătrân, soldatul răspunse de parcă era foarte evident:

– Nu trebuie să-ţi văd actele.

Reacţia lui era opusă celei a bătrânului – vocea îi era normală, dar expresia extrem de ciudată.

– Nu sunt droizii pe care îi căutaţi, îi spuse Kenobi la fel de plăcut.

– Nu sunt droizii pe care îi căutăm.

– Îşi poate vedea de treabă.

– Poţi să-ţi vezi de treabă, îl anunţă soldatul în armură pe Luke.

Uşurarea care îl cuprinse pe Luke ar fi trebuit să fie la fel de evidentă ca şi nervozitatea de dinainte, dar Imperialul o ignoră.

– Dă-i drumul, şopti Kenobi.

– Dă-i drumul, îl instrui soldatul pe Luke.

Neştiind dacă să salute, să dea din cap sau să îi mulţumească, Luke acţionă acceleratorul şi manevră vehiculul înainte, plecând din raza soldaţilor. Cotiră după un colţ şi atunci Luke se aventură să se uite înapoi. Soldatul care îi inspectase părea să se certe acum cu ceilalţi, deşi de la distanţă nu putea fi sigur. Se uită circumspect la tovarăşul său de drum şi dădu să întrebe ceva, dar Kenobi clătină încet din cap şi zâmbi. Înghiţindu-şi curiozitatea, Luke se concentră doar asupra manevrării autoglisorului pe străduţele înguste.

Kenobi părea să ştie foarte bine încotro se îndreptau. Luke studia structurile sărăcăcioase şi indivizii la fel de dubioşi pe lângă care treceau. Intraseră în cea mai veche secţiune din Mos Eisley unde, ca urmare, viciile cele mai vechi înfloreau şi cel mai puternic. Kenobi arătă un loc în faţa căruia Luke opri; semăna cu unul dintre blocurile primului port spaţial. Fusese transformat într-un local a cărui clientelă era sugerată de diversele mijloace de transport parcate în faţă. Pe unele Luke le recunoscu, despre altele doar auzise zvonuri. Barul în sine, după cum arăta modul de construcţie, era amplasat în subsol.

Imediat ce vehiculul prăfuit, dar încă lucios se opri într-un spaţiu liber, un jawa se materializă de nicăieri şi începu să îşi plimbe mâinile lacome peste marginile de metal. Luke se întinse şi lătră cuvinte aspre înspre subuman, îndepărtându-l rapid.

– Nu pot să-i suport deloc pe jawa, murmură 3PO dispreţuitor. Nişte creaturi dezgustătoare.

În mintea lui Luke încă nu se lămuriseră nişte lucruri, astfel că nu luă în seamă sentimentele lui 3PO.

– Tot nu-mi dau seama cum am scăpat de soldaţii ăia. Credeam că suntem ca şi morţi.

– Forţa stă în minte, Luke, şi poate fi folosită uneori pentru a-i influenţa pe ceilalţi. E un aliat puternic. Dar pe măsură ce vei ajunge să cunoşti Forţa, vei descoperi că poate fi în acelaşi timp şi un pericol.

Aprobând, deşi nu înţelegea foarte bine explicaţia, arătă înspre localul dărăpănat, dar evident foarte la modă în cartier.

– Chiar crezi că vom găsi aici un pilot capabil să ne ducă tot drumul până pe Alderaan?

Kenobi ieşea din autoglisor.

– Cei mai mulţi dintre piloţii buni, independenţi, ai navelor de marfă frecventează locul ăsta, deşi mulţi şi-ar permite ceva mai bun. Aici pot vorbi în voie. Ar fi trebuit să înveţi până acum, Luke, să nu pui pe acelaşi taler abilitatea cu aparenţa.

Luke îi văzu din nou hainele vechi şi uzate ale bătrânului şi se simţi ruşinat.

– Ai grijă însă, îl avertiză bătrânul. Locul ăsta poate deveni foarte inuman.

Luke trebui să mijească ochii când intră în bar. Era mult mai beznă înăuntru decât i-ar fi convenit. Probabil, obişnuiţii casei nu erau deprinşi cu lumina zilei sau nu doreau să fie văzuţi prea clar. Luke nu se gândi că, de fapt, contrastul dintre interiorul întunecat şi intrarea puternic luminată le permitea celor dinăuntru să îi vadă imediat pe cei nou-veniţi. Uitându-se în jur, Luke fu uimit să descopere varietatea fiinţelor care populau barul. Ciclopi sau creaturi cu mii de ochi, crustacee sau creaturi cu blană, şi chiar unii care se mişcau în valuri şi îşi schimbau înfăţişarea în funcţie de starea lor de moment.

Sprijinit de bar stătea un insectoid lungan pe care Luke îl percepu imediat ca pe o umbră periculoasă. Contrasta cu două dintre femeile cele mai înalte pe care le văzuse vreodată. Erau înconjuraţi de un ansamblu de oameni normali care se învârteau cu lejeritate printre corespondenţii lor extratereştri. Tentacule, gheare şi mâini se înfăşurau în jurul ustensilelor de băut de diverse forme şi mărimi. Conversaţia era o bolboroseală amestecată de limbaje umane şi extraterestre.

Kenobi se aplecă spre el şi îi arătă un separeu în colţul cel mai îndepărtat al localului. Un grup mic de oameni aspri şedeau la mese, bând, râzând şi împărtăşind poveşti cu origini dubioase.

– Corellieni. Piraţi, cel mai probabil.

– Credeam că am venit să angajăm un căpitan independent cu propria lui navă, şopti Luke.

– Aşa şi este, tinere Luke, aşa şi este, aprobă Kenobi. Mai mult ca sigur că se va găsi unul sau doi potriviţi scopului nostru în grupul acela. Doar că în terminologia Corelliană distincţia dintre cine ce navă deţine nu se face întotdeauna foarte clar. Aşteaptă aici.

Luke aprobă şi îl urmări pe Kenobi cum îşi făcea loc prin mulţime. Suspiciunile Corellienilor se risipiră imediat ce bătrânul se angajă cu ei în discuţie.

Cineva îl apucă pe Luke de umăr şi îl întoarse cu putere.

– Hei!

Încercând să îşi recâştige echilibrul, se trezi în faţa unui om enorm, deşălat de propria greutate. Luke înţelese din costumaţia omului că trebuie să fie barmanul, dacă nu chiar proprietarul speluncii.

– Nu servim genul ăla aici, mormăi matahala.

– Ce? întrebă Luke stupefiat.

Încă nu îşi revenise din uimirea produsă de întâlnirea atâtor culturi la un loc. Complet diferit faţă de sala de biliard din spatele centralei din Anchorhead.

– Droizii tăi, explică nu prea răbdător barmanul, arătând cu degetul peste umăr.

Luke se uită în direcţia arătată, unde R2 şi 3PO aşteptau în tăcere.

– Trebuie să aştepte afară. Pe ei nu-i servim aici. Nu avem decât marfa pentru organici, nu... mecanici, concluzionă el cu o notă de dezgust.

Luke nu agrea ideea de a-i da afară pe 3PO şi R2, dar nu ştia cum altfel putea să rezolve situaţia. Barmanul nu lăsa impresia unuia care ar fi răspuns cuviincios unei explicaţii, iar bătrânul Ben era absorbit în conversaţie cu unul dintre Corellieni. Discuţia atrăsese deja atenţia celor din jur, care îi priveau pe Luke şi pe cei doi droizi într-o manieră neprietenoasă.

– Da, desigur, zise Luke, înţelegând că nu era momentul sau locul să discute despre drepturile droizilor. Îmi cer scuze.

Se adresă apoi lui 3PO:

– Aşteptaţi mai bine afară, lângă autoglisor. Nu vrem să creăm probleme pe aici.

– Sunt foarte de acord cu dumneavoastră, domnule, aprobă 3PO, remarcând privirile neprietenoase de la bar. Oricum nu simt nevoia unei lubrefieri.

Ieşiră din bar, R2 tropăind repejor în urma lui 3PO.

Problema fu rezolvată din punctul de vedere al barmanului, dar Luke se trezi subiectul nedorit al atenţiei altcuiva. Deveni conştient că rămăsese izolat şi din când în când fiecare ochi din local se oprea asupra lui, fiinţele acelea umane sau mai ştiu eu cum zâmbeau ciudat şi comentau în spatele lui.

Încercând să îşi păstreze aerul unuia sigur pe el, îl urmări din nou pe bătrânul Ben, dar tresări când văzu cu cine vorbea acum. Corellianul dispăruse între timp. În locul lui, Kenobi discuta cu un antropoid înalt, ai cărui dinţi numeroşi ieşeau din gură atunci când zâmbea.

Luke auzise despre wookiee, dar nu se aştepta să vadă vreunul, darămite să îl şi întâlnească. În ciuda unei figuri comice de maimuţă, wookiee nu era altfel nici pe departe blând. Doar ochii gălbui, lucitori, înmuiau apariţia înspăimântătoare. Trupul masiv era acoperit în întregime cu o blană roşiatică, moale şi deasă. De-a curmezişul pieptului era înconjurat cu o pereche de banduliere cromate, în care stăteau înfipte proiectile mortale de un tip necunoscut lui Luke. În afară de acestea, wookiee nu purta mare lucru.

Luke ştia foarte bine că nimeni nu ar fi îndrăznit să râdă de modul în care se îmbrăcase creatura. Văzuse deja că rezidenţii barului se foiau în jurul siluetei uriaşe fără a se apropia prea mult. Toţi în afară de Ben – Ben care îi vorbea lui wookiee pe limba lui, sporovăind încet ca un nativ.

În timpul conversaţiei bătrânul avu ocazia să arate în direcţia tânărului. O singură dată antropoidul imens îl privi fix, scoţând un urlet îngrozitor. Stânjenit de rolul evident pe care îl avea în discuţia celor doi, Luke se întoarse într-o parte, pretinzând că ignoră întreaga conversaţie. Poate că se comporta un pic incorect faţă de creatură, dar se îndoia că rânjetul care îl furnicase pe şira spinării îi fusese adresat în semn de prietenie.

Nu înţelegea ce treburi avea Ben cu monstrul şi de ce îşi pierdea timpul vorbind gutural în loc să negocieze cu celălalt, Corellianul. Rămase la bar să îşi soarbă băutura în liniştе, privind în jur în căutarea măcar a unei priviri prietenoase.

Brusc, ceva îl izbi în spate atât de puternic, încât aproape se prăbuşi. Se răsuci furios, dar se pierdu cu totul în faţa noii apariţii, care îl confrunta agresiv cu o mulţime de ochi de origine necunoscută.

– *Negola dewaghi wooldugger?* mormăi monstrul provocator.

Luke nu mai văzuse niciodată o astfel de arătare; nu ştia nici din ce specie facea parte şi nici ce limbă vorbea. Putea să fi adresat o invitaţie la bătaie, o solicitare de a împărţi băutura sau o cerere în căsătorie. În ciuda ignoranţei sale, Luke putea să spună cu certitudine, judecând după modul în care creatura se bălăbănea nesigur pe membre, că ingerase o cantitate prea mare dintr-un intoxicant plăcut.

Neştiind ce altceva să facă, Luke încercă să îşi vadă de băutura lui şi să ignore creatura.

Chiar atunci, o altă vietate – o încrucişare nereuşită între un capybara şi un babuin – sări lângă mulţi-ochi cel ameţit. Un om scurt, jegos, se apropie şi el, punând o mână tovărăşească pe umărul creaturii ţâfnoase.

– Nu te place, îl informă omul îndesat, cu o voce surprinzător de guturală.

– Îmi pare teribil de rău, admise Luke, dorindu-şi din tot sufletul să fi fost în cu totul altă parte.

– Şi nici eu nu te plac, adăugă omul cu o negativitate frăţească.

– Am spus că îmi pare rău.

Poate din cauza conversaţiei pe care o purta cu rozătoarea îndesată de lângă el sau poate din cauza supradozei de alcool, sacul cu mii de ochi devenea din ce în ce mai agitat. Se aplecă înainte, aproape sprijinindu-se de Luke, şi îi scuipă o serie de bâlbâieli de neînţeles. Luke simţi privirile celor din bar şi nervozitatea îi crescu.

– Pardon? mimă batjocoritor omul, evident beat şi el. Ne insulţi cumva? Ai grijă, suntem toţi infractori urmăriţi.

Îi arătă pe tovarăşii săi:

– Sunt condamnat la moarte în 12 sisteme diferite!

– O să am grijă, atunci, răspunse Luke.

– O să fii mort, rânji omul cu toţi dinţii.

Rozătoarea grohăi puternic. Ca la un semn sau percepându-l ca pe un avertisment, toţi cei care se sprijineau de bar se traseră iute îndărăt, lăsând un spaţiu larg în jurul lui Luke şi a duşmanilor săi.

Încercând să salveze situaţia, Luke schiţă un zâmbet palid. Îl pierdu rapid văzându-i pe cei trei pregătindu-şi armele. Nu numai că nu putea să le facă faţă, dar nici nu avea idee cât de mortale puteau fi.

– Copilul ăsta nu merită deranjul, declară o voce calmă.

Luke tresări. Nu-l simţise pe Kenobi venind lângă el.

– Haideţi mai bine să vă dau ceva de băut...

Drept răspuns, monstrul mătăhălos ciripi hidos şi îşi aruncă în faţă un membru masiv. Îl surprinse pe Luke nepregătit, izbindu-l în

tâmplă şi aruncându-l în mijlocul încăperii; căzu peste o masă şi sparse o halbă plină ochi cu un lichid împuţit.

Mulţimea se dădu mai înapoi, câţiva pufniră ameninţător la vederea pistolului pe care îl scoase de la cingătoare beţivul monstruos. Îl agita acum înspre Kenobi.

Gestul îl trezi la viaţă pe barman. Veni în faţa barului, dând agitat din mâini, dar ferindu-se din raza de acţiune a armei.

– Fără blastere, fără blastere! Nu în localul meu!

Rozătoarea se stropşi ameninţător înspre el, iar monstrul cu mulţi ochi îi aruncă un grohăit.

În fracţiunea de secundă în care arma şi posesorul ei îl pierdură din vedere, bătrânul îşi duse mâna spre discul care îi atârna la brâu. Omul cel scund începu să zbiere la apariţia razei de lumină alb-albăstruie, ca un foc puternic în întunericul barului.

Nu îşi mai încheie urletul. Se topi într-o clipită. Rămase atârnat de bar, gemând şi privindu-şi ciotul braţului tăiat. În acea clipită, creatura pitică fusese tăiată perfect pe mijloc, cele două jumătăţi prăbuşindu-se pe podea în direcţii opuse. Creatura multioculară se zgâia la bătrânul din faţa lui, aşteptând în poziţie de luptă şi cu sabia de lumină deasupra capului. Pistolul cromat scuipă un singur foc, găurind uşa. Apoi, trupul se scurse la fel de precis ca şi corpul rozătoarei, cele două jumătăţi cauterizate zăcând acum nemişcate pe podeaua rece.

Doar atunci Kenobi răsuflă pentru prima oară; doar atunci trupul i se relaxă. Coborî sabia de lumină, salută reflex cu vârful razei, apoi o dezactivă şi o agăţă inofensiv la şold.

Ultima mişcare rupse tăcerea din local. Conversaţiile se reluară, la fel şi mişcarea oamenilor pe scaune, a halbelor şi paharelor pline cu băuturi de pe mese spre guri. Barmanul împreună cu câteva ajutoare traseră corpurile hăcuite afară din încăpere, în timp ce omul mutilat se ascundea în mulţime, ţinându-şi braţul schilodit şi considerându-se extrem de norocos.

Între toate, localul revenise la starea de dinainte, cu o singură mică excepţie. Lui Ben Kenobi i se facuse respectuos de mult loc la bar.

Luke de abia dacă auzea discuţiile din bar. Era încă zguduit de viteza luptei şi uimit de abilităţile de neimaginat ale bătrânului. Limpezindu-şi mintea şi apropiindu-se de Kenobi, prinse frânturi de vorbe în jur. Cele mai multe se învârteau în jurul preciziei şi a finalităţii pe care o avusese bătaia.

– Eşti rănit, Luke, observă Kenobi grijuliu.

Luke îşi pipăi vânătaia produsă de lovitura defunctului monstru. Încercă să spună ceva, dar bătrânul Ben îl domoli. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îl arătă pe blănosul masiv care se apropia prin mulţime de ei.

– El e Chewbacca, explică bătrânul când antropoidul li se alătură la bar. E ofiţer principal pe o navă care pare a fi perfectă pentru nevoile noastre. Acum o să ni-l prezinte pe căpitanul-proprietar.

– Pe aici, grohăi wookiee, sau cel puţin aşa avu Luke impresia.

Oricum, gestul de „urmaţi-mă" al creaturii spunea totul. Porniră înspre separeurile ascunse din fundul localului, wookiee deschizând drumul în faţa lor ca un şuvoi spulberând pietrele prin albia unui canion.

În faţa localului, 3PO se învârtea nervos pe lângă autoglisor. Aparent deloc îngrijorat, R2-D2 se angajase într-o conversaţie electronică animată cu o altă unitate R-2, vopsită într-un roşu aprins, proprietatea unui client din bar.

– Ce le-o fi luând atât de mult? Au intrat să închirieze o navă, nu o flotă!

Brusc 3PO se opri, făcându-i semn lui R2 să tacă. Doi soldaţi Imperiali apărură în stradă. Îi întâmpină un om dezordonat care se strecurase afară din local.

– Nu-mi place deloc ce văd, murmură droidul înalt.

Luke îşi însuşi băutura cuiva, luând-o în treacăt de pe tava unui chelner. Bău lacom, ca un om care se descoperise sub protecţia divină. Chiar atât de sigur nu era, dar în compania lui Kenobi şi a uriaşului wookiee stăpânirea de sine îi reveni, ştiind că scăpase până şi de privirile duşmănoase din bar.

Într-un separeu discret întâlniră un bărbat tânăr, cu trăsături aspre, cu cinci ani mai în vârstă decât Luke, poate zece – era greu de apreciat. Afişa atitudinea generoasă a unui om sigur pe el – sau inconştient de pericolele din jur. Când se apropiară, bărbatul expedie tânăra prostituată umanoidă care se lăfăia în poala lui, şoptindu-i ceva la ureche şi făcând-o să rânjească larg, deşi inuman.

Wookiee Chewbacca îi mormăi ceva bărbatului, iar el aprobă, privindu-i pe cei nou-veniţi cu plăcere.

– Eşti destul de priceput cu sabia aia de lumină, bătrâne. Rar mai vezi genul ăsta de spadasini prin părţile astea ale Imperiului.

Goli conţinutul halbei, apoi se prezentă:

– Eu sunt Han Solo, căpitanul navei *Şoimul Mileniului.*

Deveni brusc preocupat de afaceri.

– Chewie mi-a spus că sunteţi în căutarea unui mijloc de transport spre sistemul Alderaan?

– Drept e, fiule. Dacă e o navă rapidă, îi spuse Kenobi.

Solo nu se supără la auzul apelativului „fiule".

– Navă rapidă!? Adică n-ai *auzit* niciodată de *Şoimul Mileniului?*

Kenobi păru amuzat şi surprins:

– Ar fi trebuit?

– E nava care a făcut ruta Kessel în mai puţin de 12 parseci! îi spuse Solo indignat. Le-am dat clasă navelor stelare Imperiale şi crucişătoarelor Corelliene. Cred că e destul de rapid pentru tine, bătrâne.

Se domoli pe dată.

– Care-i încărcătura?

– Doar pasageri. Eu, băiatul şi doi droizi. Fără alte întrebări.

– Ce întrebări? se uită Solo spre halba de pe masă. Ceva necazuri pe aici?

– Să spunem doar că am vrea să evităm orice încurcătură cu Imperialii, răspunse Kenobi.

– În zilele noastre lucrul ăsta poate fi chiar dificil. O să te coste un pic în plus.

Făcu nişte calcule mental.

– Una peste alta, cam zece mii. În avans.

Adăugă zâmbind:

– Fără alte întrebări.

Luke se oţărî spre pilot:

– Zece mii!? Am putea să ne cumpărăm o navă cu banii ăştia!

Solo dădu din umeri.

– Aţi putea, sau n-aţi putea. În orice caz, ştiţi s-o pilotaţi?

– Sigur că ştim! răspunse Luke, foarte indignat. Eu însumi nu sunt deloc un pilot rău. Ba chiar...

Şi din nou mâna fermă strângându-i braţul.

– Nu avem atâta cu noi, explică Kenobi. Dar îţi putem plăti două mii acum, plus încă cincisprezece mii când ajungem pe Alderaan.

Solo se aplecă peste masă, uşor sceptic.

– Cincisprezece... Chiar puteţi pune mâna pe atâta bănet?

– Promit; din partea guvernului Alderaan. În cel mai rău caz, ai câştiga un onorariu corect: două mii.

Dar Solo părea să nu fi auzit ultima replică.

– Şaptesprezece mii... Bine, fie, merg pe mâna voastră. Tocmai v-aţi închiriat o navă. Cât despre evitarea încurcăturilor cu Imperialii, aţi face bine s-o tăiaţi de aici, că altfel nici *Şoimul Mileniului* nu vă mai ajută.

Arătă cu capul înspre intrarea în bar şi adăugă în încheiere:

– Docul 94, mâine dimineaţă la prima oră.

Patru soldaţi Imperiali intrară în local, privirile scanând rapid mesele, separeurile şi tejgheaua. Bombăneli se auziră din mulţime, dar de fiecare dată când soldaţii îşi întorceau ochii spre clienţii nemulţumiţi, protestele conteneau subit.

Soldatul aflat la comandă se opri în faţa tejghelei şi-i adresă barmanului o întrebare. Bărbatul masiv ezită un moment, apoi arătă către un loc din fundul încăperii. Pupilele i se dilatară uşor, în schimb ochii soldatului rămâneau impenetrabili.

Separeul pe care-l indica barmanul era gol.

Luke şi Ben îl ancorau pe R2-D2 în spatele autoglisorului, în timp ce 3PO stătea de pază, atent să nu apară alţi soldaţi.

– Dacă nava lui Solo este atât de rapidă pe cât se laudă, ar trebui să nu avem probleme, remarcă bătrânul cu satisfacţie.

– Dar două mii! Şi încă cincisprezece când ajungem în Alderaan!

– Nu cele cincisprezece mii mă îngrijorează pe mine; ci primele două mii, explică Kenobi. Mă tem că va trebui să vinzi autoglisorul.

Luke îşi plimbă privirea de-a lungul vehiculului, dar nu mai simţi nimic din entuziasmul cu care se încărca înainte când îl conducea – dispăruse împreună cu alte emoţii pe care era mai bine să nu le mai stârnească.

– În regulă, îl asigură el pe Kenobi. Nu cred că o să-mi mai trebuiască.

De pe locurile în care se mutaseră într-un alt separeu, Solo şi Chewbacca urmăreau soldaţii care făceau turul barului. Doi dintre ei se opriră insistent asupra Corellianului. Chewbacca grohăi scurt şi soldaţii trecură oarecum în grabă mai departe.

Solo rânji sarcastic, întorcându-se spre partenerul său.

– Chewie, cursa asta ne poate salva pieile. Şaptesprezece mii!

Dădu din cap cu uimire.

– Ăia doi trebuie să fie foarte disperaţi. Mă întreb pentru ce sunt căutaţi. Dar am convenit „fără alte întrebări". Plătesc suficient cât să nu mai fiu curios. Hai să mergem; *Şoimul* nu se pregăteşte singur.

– Pleci undeva, Solo?

Corellianul nu recunoscu vocea, aşa cum se auzea printr-un translator electronic. Dar nu îi fu greu să recunoască vorbitorul şi mai ales arma cu care acesta îl împungea în coaste.

Creatura era de statura unui om şi la fel de bipedă, doar capul era ceva de delir, ca un stomac întors pe dos. Ochii mari şi tâmpi se bulbucau de-a stânga şi de-a dreapta unei feţe buhăite, verde ca mazărea. O creastă din oase ascuţite îi acoperea ţeasta ţuguiată, iar nările şi gura se împreunau într-un rât diform.

– Ca să fiu sincer, răspunse Solo rar, mergeam să-l văd pe şeful tău. Poţi să-i transmiţi lui Jabba că am făcut rost de banii pe care-i datorez.

– Asta ai spus ieri... şi săptămâna trecută... şi cu o săptămână înainte. Prea târziu, Solo. Nu mă întorc iar la Jabba cu una dintre poveştile tale.

– Dar chiar am banii de data asta! protestă Solo.

– Bun! Am să-i iau cu mine, atunci.

Solo se lăsă încet pe scaun. Slugile lui Jabba erau recunoscute pentru mâncărimea din degete, mai ales atunci când se jucau cu trăgaciul armelor. Extraterestrul ocupă locul din faţa lui, ţeava pistolului nescăpându-i pieptul din cătare.

– Nu-i am aici cu mine. Spune-i lui Jabba...

– Este prea târziu, cred. Jabba o să-ţi ia nava în contul datoriei.

– Numai peste cadavrul meu, ripostă Solo.

Creatura nu se arăta prea impresionată.

– Dacă insişti. Vii cu mine afară sau trebuie să încheiem aici?

– Nu cred că mai vor încă unul ucis înăuntru, sublinie Solo.

Un horcăit ca un râs porni din translatorul electronic al creaturii.

– N-ar băga nimeni de seamă. Ridică-te în picioare, Solo. Aştept momentul ăsta de foarte mult timp. M-ai făcut de ruşine în faţa lui Jabba ultima oară cu scuzele tale pioase.

– Cred că ai dreptate.

Un fulger luminos şi un tunet inundară separeul. Când ecoul lor se stinse, din extraterestrul unsuros nu mai rămase decât o pată fumurie pe podea.

Solo îşi scoase mâna cu arma fumegândă de sub masă, atrăgând priviri uimite, dar şi exclamaţii de compătimire din partea celor care-l cunoşteau mai bine. Şi-au dat seama de greşeala pe care o făcuse creatura atunci când îi oferise lui Solo şansa să îşi ascundă mâna.

– Este nevoie de ceva mai mult decât d-ăştia ca tine să mă termine pe mine. Jabba Hutul nu a depus niciodată prea mult efort când a trebuit să îşi angajeze nişte ajutoare ca lumea.

Părăsind separeul, Solo lăsă în treacăt barmanului un pumn de monezi şi îi spuse, înainte ca el şi Chewbacca să părăsească localul:

– Scuze pentru mizerie. Am fost întotdeauna un client jegos.

Soldaţi bine înarmaţi mărşăluiau grăbiţi pe aleile înguste, aruncând din când în când priviri piezişe spre fiinţele îmbrăcate în haine închise, care ofereau spre vânzare diverse bunuri înşirate pe tejghele. În regiunile centrale din Mos Eisley pereţii erau înalţi şi înghesuiţi, transformând pasajele în adevărate tuneluri. Nimeni nu se uita urât înspre soldaţi, nimeni nu înjura şi nici nu mârâia obscenităţi printre dinţi. Siluetele îmbrăcate în armuri aveau autoritatea Imperiului şi umblau ostentativ cu armele gata activate. Era şi cazul prin aceste fundături, unde oameni, ne-oameni, organici şi anorganici stăteau ghemuiţi în gurile câte unui gang. În mijlocul acumulărilor de gunoaie şi mizerie, plebea schimba informaţii şi încheia tranzacţii de o legalitate îndoielnică.

Un vânt fierbinte suflă de-a lungul pasajului, silindu-i pe soldaţi să strângă formaţia. Precizia şi ordinea mascau frica generată de astfel de spaţii claustrofobice. Unul dintre ei se opri în faţa unei uşi şi o încercă, dar era cu siguranţă încuiată. Un om plin de nisip se învârtea dezorientat şi vorbea singur, pe jumătate nebun. Dând din umeri, soldatul se feri acru din calea nebunului şi alergă să îşi reia locul în pluton.

După ce ameninţarea dispăru, uşa se crăpă şi o faţă metalică se uită pe furiş în afară. Sub piciorul lui 3PO, un butoiaş îndesat se zbătea să îşi facă loc prin uşă.

– Mai bine îl însoţeam pe stăpânul Luke decât să stau aici cu tine. Dar ordinele sunt ordine. Nu ştiu precis care o fi necazul, dar cu siguranţă este iar vina ta.

R2 îi dădu un răspuns aproape imposibil: un bip oţărât.

– Măsoară-ţi cuvintele! îl avertiză robotul mai înalt.

Cele câteva autoglisoare uzate şi alte transportoare motorizate care mai erau capabile să se mişte de pe loc din parcarea prăfuită puteau fi numărate pe degetele de la o mână. Dar asta nu era grija lui Luke sau a lui Ben, care negociau cu proprietarul înalt şi uşor insectoid. Veniseră aici nu să cumpere, ci să vândă. Trecătorii nu îi onorau nici măcar cu o privire curioasă. Astfel de tranzacţii aveau loc de sute de ori pe zi în Mos Eisley şi erau doar treaba celor care le negociau şi le încheiau.

Până la urmă, rugăminţile şi ameninţările încetară. De parcă ar fi donat din fluidele sale vitale, patronul parcului de vehicule încheie afacerea cu bucăţelele de metal pe care le trecu în posesia lui Luke. Apoi, amândoi se despărţiră, convinşi fiind că reuşiseră să scoată cel mai bun preţ.

– Spune că asta-i tot ce poate să ne dea pe el, oftă Luke. De când au scos modelul XP-38, nu mai sunt aşa de cerute.

– Nu fi aşa descurajat, spuse Kenobi. Cât ai obţinut este suficient. Am destul ca să acopăr eu restul.

Ieşiră din strada principală, cotind pe o alee şi trecând pe lângă un roboţel care mâna din urmă o turmă de creaturi ca nişte bursuci. Luke se mai uită o dată în urmă, pentru ultima oară, spre vechiul său autoglisor – ultima verigă din lanţul care îl lega de Tatooine.

Un pitic care putea să fie om pe sub veşmintele întunecate ieşi din umbra unei clădiri, fixându-i lung cu privirea chiar şi după ce dispărură în josul aleii.

Trecerea din docul de andocare spre aeronava micuţă şi rotunjoară ca o farfurie era complet blocată de o duzină de oameni şi extratereştri, cel care stătea în fruntea lor fiind şi cel mai grotesc. Un tub masiv şi mobil de muşchi şi costiţă, ornat cu o tigvă plină de cicatrici, trecu în revistă semicercul de asasini înarmaţi, înfierbântat de plăcere. Înaintă spre intrarea în cargoul spaţial şi îi strigă celui pe care îl bănuia înăuntru:

– Vino afară, Solo! Eşti înconjurat!

– În cazul ăsta, staţi cu faţa în direcţie greşită, se auzi o voce calmă.

Jabba Huttul sări în sus – mişcarea în sine o privelişte remarcabilă. Lacheii săi se răsuciră şi ei – pentru a-i vedea pe Han Solo şi Chewbacca în spatele lor.

– Vezi? Te-am aşteptat, Jabba.

– M-am aşteptat şi eu, admise Huttul bucuros, dintr-o dată să vadă că nici Solo şi nici uriaşul wookiee nu păreau să fie înarmaţi.

– Nu sunt genul care să fug, spuse Solo.

– Să fugi! Să fugi de ce?! contraatacă Jabba.

Absenţa vizibilă a armelor îl tulbura mai mult decât îşi permitea să recunoască. Simţea ceva ciudat în aer şi se hotărî că era mai bine să nu facă vreo mişcare bruscă până când nu descoperea ce era în neregulă.

– Han, puiule, sunt momente când mă dezamăgeşti. Vreau doar să cunosc motivele pentru care nu mi-ai plătit încă datoria... pe care trebuia de foarte mult timp. Şi de ce a trebuit să-l frigi pe Greedo în halul ăla? Doar am trecut prin atâtea împreună!

Solo rânji.

– Bagăţi-o undeva, Jabba. N-ai sentiment în corp nici cât să mângâi o bacterie orfană. Iar despre Greedo, tu l-ai trimis să mă omoare.

– Vai, Han! protestă Jabba surprins. De ce aş face aşa ceva? Eşti cel mai bun contrabandist pe care-l cunosc. Eşti prea valoros ca să te frig. Greedo ţi-a transmis doar îngrijorarea mea firească produsă de întârzierea ta. Nu avea de gând să te omoare.

– Ba cred că asta avea de gând. Data viitoare nu-ţi mai trimite viermii pe care-i angajezi după mine. Dacă ai ceva să-mi spui, vino şi spune-mi în persoană.

Jabba dădu din cap, scuturându-şi piftiile – ecou puturos al unei păreri de rău pe care acum o simţea în bătaie de joc.

– Han, Han. Dacă n-ai fi aruncat încărcătura aia de mirodenii! Înţelegi... nu pot să fac nicio excepţie. Unde aş ajunge dacă fiecare pilot care face contrabandă pentru mine şi-ar arunca marfa la primul semn al unei nave Imperiale? Iar apoi să-şi arate buzunarele goale când îi cer socoteală? Nu aşa se fac afacerile. Pot fi generos şi iertător – dar nu la limita falimentului.

– Ştii, chiar şi eu sunt abordat din când în când, Jabba. Crezi că am aruncat încărcătura pentru că mă obosea mirosul? Vroiam să ţi-o aduc aşa cum şi tu aşteptai s-o primeşti. N-am avut altă soluţie.

Din nou zâmbi ironic.

– Cum spui şi tu, sunt prea valoros ca să mă frig. Dar am un transport acum din care o să pot să-ţi plătesc. Chiar şi ceva în plus. Am nevoie doar de puţin timp. Îţi pot da acum o mie, iar restul în trei săptămâni.

Forma scârboasă evaluă propunerea, apoi se adresă nu lui Solo, ci slugilor sale.

– Lăsaţi blasterele!

Îl privi în ochi pe Corellian, ca un prădător urmărindu-şi prada.

– Han, puiule, fac asta doar pentru că eşti cel mai bun şi ştiu că o să mai am nevoie de tine. Deci, din măreţia sufletului meu şi din adâncul inimii mele milostive... şi pentru un procent extra de, să zicem, 20 la sută... îţi mai acord puţin timp.

Vocea îi hârâi cu reţinere.

– Dar este pentru ultima oară. Dacă mă mai dezamăgeşti o dată, dacă-mi calci în picioare generozitatea cu ironiile tale, am să pun pe capul tău un preţ atât de mare, încât nu te vei mai apropia de niciun sistem civilizat tot restul vieţii, pentru că în fiecare dintre ele numele şi figura ta vor fi cunoscute de oameni care ţi-ar tăia bucuroşi glandele doar pentru o zecime din cât le voi promite eu.

– Mă bucur că ne dorim amândoi numai binele, replică Solo cu duioşie şi porni împreună cu Chewbacca printre gărzile înarmate ale

Huttului. N-ai nicio grijă, Jabba, o să-ţi plătesc. Dar nu pentru că mă ameninţi. O să-ţi plătesc pentru că... îmi face plăcere.

– Au început să verifice birourile portului spaţial, declară comandantul sărind câteva trepte pentru a ţine pasul cu Darth Vader.

Lordul Întunericului umbla cu paşi mari pe holurile principale ale staţiei spaţiale de luptă, adâncit în gânduri şi însoţit de câteva ajutoare.

– Încep să sosească rapoartele, spuse comandantul optimist. Este doar o chestiune de timp până când vom pune mâna pe droizii ăia.

– Mai trimiteţi soldaţi dacă este nevoie. Nu luaţi în seamă protestele Guvernatorului planetar, trebuie să găsesc droizii ăia. Speranţa ei că datele vor putea fi folosite împotriva noastră îi dau puterea să reziste sondelor mentale.

– Înţeleg, Lord Vader. Până atunci trebuie să ne pierdem timpul cu planul prostesc al Guvernatorului Tarkin de a o dărâma psihic.

* * *

– Uite acolo este docul 94, le spuse Luke lui Kenobi şi celor doi roboţi. Uite-l şi pe Chewbacca. Pare stârnit de ceva.

Într-adevăr, uriaşul wookiee dădea din mâini deasupra mulţimii şi răcnea neinteligibil în direcţia lor. Grăbiră pasul, fără să remarce nici acum micul dispozitiv întunecat care se ţinuse după ei ca o umbră încă de la parcul de maşini. Creatura se opri la intrare şi scoase dintr-o traistă ascunsă sub robă un emiţător minuscul. Aparatul era prea nou şi prea modern pentru un astfel de specimen uzat, cu toate acestea individul îl manipula cu destulă obişnuinţă.

Docul 94, observă Luke, nu era diferit de celelalte, cu nume grandioase, amplasate peste tot în Mos Eisley. Era format dintr-o rampă de intrare şi un bazin enorm săpat în solul stâncos. Avea rolul funcţional de a extrage gazele de evacuare pentru motoarele antigravitaţionale folosite de aeronave să învingă atracţia gravitaţională a planetei.

Matematica deplasării spaţiale era simplă chiar şi pentru Luke. Antigravitaţia funcţiona doar dacă exista suficientă gravitaţie asupra căreia să acţioneze – precum cea produsă de o planetă – pe când deplasarea peste viteza luminii putea fi făcută doar atunci când aeronava se elibera de atracţia gravitaţională. De aceea îi erau necesare două tipuri de motoare oricărui vehicul extrasistem.

Bazinul care forma docul 94 era la fel de mult folosit ca majoritatea celor din Mos Eisley. Pantele sale laterale se crăpaseră în loc să fie line ca în lumile mai populate. Luke era convins că spaţiul de lansare se prezenta pe măsura aeronavei spre care îi conducea Chewbacca.

Elipsoida turtită putea fi doar cu îngăduinţă numită navă, părând să fi fost construită dintr-o carenă veche peste care se asamblaseră alte componente date la casat din alte nave. Mare minune, îşi spunea Luke, că se ţinea întreagă. Dacă şi-ar fi imaginat acest vehicul zburând în spaţiu l-ar fi apucat isteriile – şi mai ales să nu fi fost situaţia atât de serioasă. Oricum, numai gândul de a călători până în Alderaan cu săraca...

– Ce rablă! murmură Luke, nemaiputând să îşi ascundă opinia.

Urcau pe rampă spre portalul deschis.

– Chestia asta nu ar putea să accelereze la viteza luminii.

Kenobi nu comentă, doar arătă înspre portal, de unde proprietarul ieşea să îşi întâmpine pasagerii. Ori Solo avea auzul superdezvoltat, ori era prea obişnuit ca toată lumea să îşi formeze aceeaşi primă impresie la vederea *Şoimului Mileniului.*

– Poate nu arată cine ştie ce, se confesă el apropiindu-se, dar are zvâc. I-am făcut chiar eu câteva modificări unice. Pe lângă pilotaj, îmi place să şi meşteresc. Poate să atingă zero-virgulă-cinci factori peste viteza luminii.

Luke se scărpină în creştet, încercând să reevalueze nava în lumina celor susţinute de proprietar. Ori Corellianul era cel mai mare mincinos din partea aceasta a centrului galactic, ori nava chiar avea unele puteri insesizabile cu ochiul liber. Luke îşi aduse aminte de sfatul lui Ben de a nu-şi forma impresii pe baza aparenţelor şi se hotărî să aştepte să judece atât puterile navei, cât şi priceperea pilotului numai după ce îi vedea în acţiune.

Chewbacca zăbovise la intrarea în doc. Acum se grăbea pe rampă, cu părul în vânt, şi se răsti nervos la Solo. Pilotul îl privea rece, aprobând din cap din când în când, apoi lătră un răspuns scurt. Wookiee se năpusti în navă, oprindu-se doar pentru a-i îndemna pe toţi să îl urmeze.

– Se pare că trebuie să ne cam grăbim, explică Solo criptic. Dacă vă urcaţi mai repede la bord, putem pleca.

Luke vru să întrebe ceva, dar Kenobi îl împingea deja în susul rampei. Droizii îi urmară ascultători.

Înăuntru, Luke fu oarecum surprins să îl vadă pe Chewbacca înghesuindu-se în postul de pilotaj al cărui scaun, în ciuda modificărilor speciale, suferea încă de pe urma formei masive. Wookiee porni

câteva comutatoare cu degetele lui prea butucănoase pentru o astfel de sarcină. Şi totuşi, labele lui mari se mişcau cu o graţie neobişnuită deasupra butoanelor.

Un huruit se auzi în fundul navei atunci când motoarele porniră. Luke şi Ben se aşezară pe locurile libere de pe puntea principală şi îşi legară centurile de siguranţă, în aşteptarea lansării.

Dincolo de intrarea spre doc, un rât lung se iţi dintre faldurile textile; undeva din străfundurile întunecate din care pornea trompa hidoasă ochii priveau scena intens. Un pluton format din opt soldaţi Imperiali alergau înspre doc. Deloc surprinzător, se grăbeau înspre silueta misterioasă, care şopti ceva discret conducătorului de pluton şi le arătă portul de andocare. Informaţia trebuie să fi fost provocatoare. Activându-şi armele şi ridicându-le în poziţie de tragere, soldaţii năvăliră în grup în docul 94.

Câteva scântei de lumină reflectate pe metal îi atraseră atenţia lui Solo, imediat ce contururile neprietenoase apărură în raza vizuală. Solo bănui că nu aveau de gând să stea la taifas şi imediat soldaţii îi confirmară suspiciunile, sprijinind câte un genunchi în pământ şi deschizând foc asupra lui. Solo se feri de razele de laser şi fugi înăuntrul navei, urlând înspre carlingă.

– Chewie!... Scuturile de protecţie, repede! Scoate-ne de aici!

Un horcăit de confirmare fu răspunsul.

Activându-şi blasterul, Solo returnă câteva focuri de la adăpostul chepengului de intrare. Văzând că prada nu era nici lipsită de apărare şi nici lovită, soldaţii expuşi alergară la adăpost. Huruitul domol al motoarelor crescu într-un vâjâit, apoi se transformă brutal într-un urlet asurzitor, şi Solo trase rapid chepengul, închizându-l ermetic.

Soldaţii se retrăgeau în pas alergător, cu pământul de sub picioare vibrând şi scuturându-se puternic. La ieşirea din doc se ciocniră cu un alt pluton, atras de apelul de urgenţă. Unul dintre soldaţi încercă să îi explice ofiţerului aflat la comandă ce se petrecuse în portul de andocare. Imediat ce soldatul îşi termină raportul, ofiţerul scoase un transmiţător compact şi strigă în microfon:

– Puntea de comandă!... Încearcă să scape! Trimiteţi tot ce aveţi disponibil în urmărirea navei.

În tot Mos Eisley alarmele începură să sune, împrăştiindu-se dinspre docul 94 în cercuri concentrice de îngrijorare. Un grup de soldaţi reacţionară imediat la auzul alarmei generale, văzând micul

cargou înălţându-se în cerul albastru de deasupra oraşului Mos Eisley. Deveni un punct cât un vârf de ac înainte însă ca vreunul dintre ei să îşi poată scoate arma.

Luke şi Ben îşi desfăceau centurile de accelerare când Solo trecu pe lângă ei, legănându-se pe picioarele bine fixate în podea, ca un navigator stelar experimentat. Odată ajuns în carlingă, se prăbuşi mai degrabă decât se aşeză pe locul său de pilot, şi începu să citească rapid indicaţiile instrumentelor. În scaunul de lângă el, Chewbacca grohăia şi mormăia ca un motor repulsor dereglat. Se întoarse şi împunse cu degetul lui butucănos spre ecranul radarului de proximitate.

Solo se uită scurt, apoi se concentră asupra panoului său de control.

– Ştiu, ştiu... Cred că sunt două, poate trei distrugătoare. Cuiva nu-i place mai mult ca sigur de pasagerii noştri. Am dat de un contract prea fierbinte de data asta. Încearcă să-i întârzii cumva până termin programarea saltului la viteza luminii. Orientează scuturile pentru maxim de protecţie.

Cu aceste instrucţiuni îşi încheie conversaţia cu uriaşul wookie, trecând la treabă, cu mâinile zburdând pe terminalul computerului. Nici măcar nu se întoarse când robotul cilindric şi scund apăru în uşa cabinei. R2-D2 scoase câteva bipuri ca remarcă, apoi se îndepărtă grăbit.

Radarele arătau ochiul galben ca lămâia al lui Tatooine, micşorându-se rapid în urma lor. Dar nu atât de rapid pe cât se apropiau cele trei puncte luminoase care indicau prezenţa urmăritorilor Imperiali.

Deşi îl ignorase pe R2, Solo se întoarse când simţi prezenţa pasagerilor săi umani.

– Mai vin doi după noi din direcţii diferite, le spuse după ce uită din nou la ecrane. Încearcă să ne înconjoare înainte să putem sări. Cinci nave... Ce aţi făcut ca să atrageţi atâta companie?

– Nu poţi să-i depăşeşti? întrebă Luke sarcastic, ignorând curiozitatea pilotului. Parcă ai spus că e rapidă.

– Vezi ce vorbeşti, puştiule, sau te întorci plutind acasă. În primul rând, sunt prea mulţi. Dar vom fi în siguranţă imediat ce vom reuşi saltul în hiperspaţiu.

Rânji atotştiutor.

– Nimeni nu poate urmări cu precizie o altă navă peste viteza luminii. Şi-n plus, cunosc câteva trucuri cu care să ne pierdem de ţâfnoşii ăştia. Aş fi vrut să ştiu dinainte că sunteţi atât de populari.

– De ce? îl provocă Luke. Ai fi refuzat să ne duci?

– Nu neapărat, răspunse Corellianul fără să muşte momeala. Dar la naiba dacă nu v-aş fi vândut biletele mai scump!

Luke avea o replică acidă pe limbă care îi pieri imediat ce îşi ridică braţele în faţa ochilor. O strălucire roşie, imensă, izbucni în faţa hubloului principal, creând iluzia unui soare. Kenobi, Solo, chiar şi Chewbacca îşi protejară ochii; explozia fusese atât de apropiată, încât depăşise limita scuturilor fototropice.

– Acum devine situaţia interesantă, mormăi Solo.

– Cât mai durează până când poţi face saltul? se interesă Kenobi calm, aparent fără să fie deranjat prea mult că în fiecare moment puteau să înceteze să mai existe.

– Suntem încă sub influenţa atracţiei gravitaţionale a lui Tatooine, răspunse rece Solo. Mai durează câteva minute până când computerul va putea compensa şi efectua un salt precis. Aş putea să-i grăbesc decizia, dar hipermotorul s-ar putea distruge. Aş rămâne atunci cu o grămadă de fiare vechi pe lângă voi patru.

– Câteva minute! exclamă Luke, uitându-se foarte atent la ecrane. Cu rata lor de apropiere...

– Călătoria prin hiperspaţiu nu e ca strânsul recoltei, băiete. Ai încercat vreodată să calculezi un salt în hiperspaţiu?

Luke scutură negativ din cap.

– Nu e un truc ieftin. Să fii mulţumit dacă nu ne grăbim să zburăm printr-o stea sau prin alt fenomen spaţial plăcut, să zicem o gaură neagră. Asta ne-ar putea încheia excursia foarte rapid.

Alte explozii izbucniră în apropierea cargoului, în ciuda eforturilor lui Chewbacca de a le evita. Pe consola de comandă a lui Solo se aprinse o lumină roşie de avertizare.

– Aia ce e? se interesă Luke nervos.

– Pierdem un scut, îi informă Solo cu aerul unuia care se pregătea pentru o extracţie dentară. Mai bine legaţi-vă centurile. Suntem aproape gata să facem saltul. Ar putea deveni destul de rău dacă primim o lovitură în cel mai prost moment.

Pe puntea principală, 3PO şedea pe scaunul lui, fixat de nişte braţe de metal mai strânse şi mai sigure decât orice centură de siguranţă. R2 se învârtea încolo şi încoace sub efectul loviturii produse de scurgerea masivă de energie prin scuturile de protecţie ale navei.

– Chiar era călătoria asta necesară? se văită cu disperare robotul înalt. Uitasem cât de mult urăsc călătoriile în spaţiu.

Tăcu imediat când Luke şi Ben se întoarseră pe punte, asigurându-se cu centurile în scaunele lor.

Ciudat, Luke îşi amintea de un câine pe care-l avusese mai demult, când ceva cu o putere imensă atacă nava ca un înger căzut din cer.

Amiralul Motti intră în sala de conferinţă, cu faţa brăzdată de sursele de lumină din pereţi. Se îndreptă înspre locul unde Guvernatorul Tarkin stătea privind prin hubloul larg şi curbat, şi se înclină respectuos. Deşi o pată verzuie apăruse pe ecran, amiralul anunţă formal:

– Am intrat în sistemul Alderaan. Aşteptăm ordinele dvs.

Portalul de intrare semnală prezenţa cuiva şi Tarkin se învrednici cu un gest de falsă gentileţe înspre amiral:

– Aşteaptă o clipă, Motti.

Portalul se deschise şi Leia Organa intră în sală, flancată de două gărzi înarmate. În spatele lor mergea Darth Vader.

– Eu sunt...

– Ştiu cine eşti! se răsti Prinţesa. Guvernatorul Tarkin. Trebuia să mă aştept ca tu să-l ţii de lesă pe Vader. Cred că ţi-am recunoscut putoarea pe care o emani imediat ce am fost adusă la bord.

– Încântătoare până la sfârşit, declară Tarkin într-un mod în care lăsa să se înţeleagă că numai încântat nu era. Nu ai idee cât de greu mi-a venit să semnez ordinul de execuţie.

Expresia i se schimbă într-una de durere ironică.

– Desigur, dacă ai fi cooperat la investigaţia noastră, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Lord Vader m-a informat că rezistenţa ta la metodele noastre tradiţionale de interogare...

– De tortură, vrei să spui! atacă ea cu nervozitate.

– Hai să nu ne încurcăm în termeni semantici, zâmbi Tarkin.

– Mă surprinde faptul că ai avut curajul să-ţi asumi responsabilitatea pentru un astfel de ordin.

Tarkin oftă stânjenit.

– Sunt un om extrem de dedicat, iar plăcerile pe care mi le rezerv doar pentru mine însumi sunt puţine. Una dintre ele ar fi ca, înainte de execuţie, să te pot avea invitată la o mică ceremonie. Va certifica statutul operativ al acestei staţii spaţiale şi în acelaşi timp ne va conduce într-o nouă eră a supremaţiei tehnologiei Imperiale. Această staţie spaţială este veriga finală din lanţul Imperial proaspăt forjat, care va lega milioanele de sisteme ale Imperiului galactic împreună

şi pentru totdeauna. Alianţa voastră nu va mai fi nicio problemă pentru noi. După demonstraţia de astăzi, nimeni nu va mai îndrăzni să se opună decretului Imperial, nici măcar Senatul.

Organa se uită la el cu dispreţ.

– Nu cu forţa vei ţine Imperiul unit. Puterea nu a unit niciodată pe nimeni prea mult timp. Cu cât vei strânge lanţul mai mult, cu atât mai multe sisteme îţi vor scăpa printre degete. Eşti un om prost, Guvernatorule. Oamenii proşti se îneacă cu propriile lor deziluzii.

Tarkin zâmbi mortal ca o tigvă.

– Va fi interesant de aflat ce metodă de trecere a pregătit Lord Vader pentru tine. Sunt convins că se va ridica la rangul tău; şi al lui. Dar înainte de a ne părăsi, trebuie să demonstrăm puterea acestei staţii odată pentru totdeauna, într-o manieră concludentă. Într-un fel, tu ai determinat alegerea subiectului pentru această demonstraţie. Din moment ce te-ai arătat de neclintit în a ne dezvălui localizarea bazei rebele, m-am gândit că ar fi oportun să selectez ca obiectiv alternativ planeta ta natală, Alderaan.

– Nu! Nu poţi face aşa ceva! Alderaan este o lume paşnică, fără forţe armate. Nu poţi...

Ochii lui Tarkin se înroşiră.

– Ai prefera un alt obiectiv? Unul militar, poate? Suntem înţelegători... numeşte sistemul.

Dădu din umeri cu o expresie elaborată.

– Încep să mă obosească şaradele astea. Pentru ultima oară întreb, unde este baza principală rebelă?

O voce anunţă în intercomunicaţie că staţia spaţială se apropia de câmpul gravitaţional al lui Alderaan – aproximativ şase diametre planetare. Erau suficient de aproape pentru a îndeplini ceea ce dispozitivele infernale ale lui Vader nu reuşiseră.

– Dantooine, şopti Prinţesa, uitându-se spre podea şi renunţând la expresia de sfidare. Se află pe Dantooine.

Tarkin scoase un oftat de satisfacţie, apoi se întoarse spre silueta neagră de lângă el.

– E, ai văzut, Lord Vader? Poate să fie o femeie rezonabilă. Dacă ştii să formulezi întrebarea corect obţii răspunsul pe care ţi-l doreşti.

Se adresă apoi celorlalţi ofiţeri:

– După ce vom încheia testul aici, urmează să ne deplasăm în cea mai mare grabă spre Dantooine. Puteţi începe operaţiunea, domnilor.

Trecură secunde bune până când vorbele lui Tarkin, rostite atât de lejer, penetrară mintea conştientă a Prinţesei.

– *Ce?!*... gemu Organa într-un târziu.

– Dantooine, explică Tarkin examinându-şi unghiile, este mult prea îndepărtat de centrele populaţiilor Imperiale pentru a servi eficient demonstraţiei noastre. Vei înţelege că vrem ca vestea să se răspândească rapid în tot Imperiul, or pentru asta avem nevoie de o lume răzvrătită, localizată cât mai central. Nu-ţi fie teamă, totuşi. Ne vom regla conturile şi cu prietenii tăi rebeli de pe Dantooine, cât de curând posibil.

– Dar ai spus... încercă să protesteze Organa.

– Singurele cuvinte care trebuie luate în seamă sunt cele pe care le rostim ultimele, declară Tarkin tăios. Vom continua distrugerea lui Alderaan aşa cum am plănuit. Mai târziu te vei bucura împreună cu noi la spectacolul de distrugere al lui Dantooine, centrul acestei rebeliuni stupide şi fără sens.

Le ordonă apoi celor doi soldaţi care o flancau pe Organa.

– Escortaţi-o până la nivelul principal de observaţie şi aveţi grijă să-i oferiţi cea mai bună privelişte, mârâi Tarkin zâmbind.

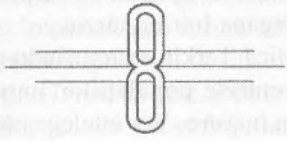

Solo era preocupat să urmărească indicatoarele şi aparatele de măsură din sala maşinilor. Din când în când, trecea o cutie micuţă pe deasupra diverşilor senzori, studia rezultatul, apoi plescăia mulţumit.

– Nu vă mai faceţi griji pentru prietenii voştri Imperiali, le spuse el lui Ben şi Luke. Nu ne mai pot lua urma acum. V-am zis c-o să ne piardă.

Kenobi putea să aprobe, dar era angajat în a-i oferi lui Luke o anumită explicaţie.

– Nu-mi mulţumiţi cu toţii odată, pufni Solo uşor sarcastic. În sfârşit, computerul de navigaţie a calculat că vom ajunge pe orbita Alderaan la 02:00. Mi-e teamă că după mica noastră aventură va trebui să fac rost de alte acte false de înregistrare.

Se întoarse la verificările lui, trecând în drum prin faţa unei mese circulare. Placa era acoperită cu chenare luminate de dedesubt, iar în lateral erau prinse monitoare de computer. Mici figurine tridimensionale se proiectau deasupra, peste diverse chenare.

Chewbacca şedea cocoşat pe marginea mesei, cu bărbia sprijinită în palmele mari. Ochii străluceau iar favoriţii de pe obraji se zburliseră, semnul că era foarte satisfăcut.

Până când R2-D2 întinse braţul bont şi atinse monitorul din faţa sa. Una dintre figurine se deplasă rapid de-a latul tablei şi se opri deasupra unui alt chenar. O expresie de zăpăceală, apoi mânie, apărură pe faţa wookiee-ului după ce studie noua configuraţie a jocului. Se uită peste masă şi îi adresă un şir de apostrofări agresive maşinăriei inofensive. R2 scoase câteva bipuri drept răspuns, dar 3PO se interpuse între ei şi îi luă apărarea tovarăşului său mecanizat în faţa antropoidului mătăhălos.

– A executat o mutare corectă. Dacă ţipi nu te ajută cu nimic.

Atras de ciondăneală, Solo se uită peste umărul mastodontului, încruntându-se uşor.

– Fă-i pe plac. Prietenul tău e oricum mult înainte. Nu-i prea înţelept să necăjeşti un wookiee.

– Pot simpatiza cu această opinie, domnule, se opuse 3PO, dar aici e vorba de un principiu. Anumite standarde trebuie respectate de orice creatură sensibilă. Dacă faci chiar cel mai mic compromis, indiferent din ce motiv, chiar intimidare, atunci îţi pierzi dreptul de a mai fi considerat inteligent.

– Sper să vă aduceţi aminte amândoi, îl sfătui Solo, când Chewbacca vă va smulge braţele şi ţie şi micului tău prieten.

– Pe de altă parte însă, continuă 3PO fără să-şi piardă ritmul, să fii lacom sau să profiţi de pe urma cuiva aflat într-o poziţie inferioară denotă lipsă de sportivitate.

Replica stârni un şuvoi de bipuri nervoase din partea lui R2, şi cei doi roboţi începură curând o ceartă violentă, cu Chewbacca gesticulând spre ei supărat, peste figurinele care se proiectau liniştite deasupra mesei de joc.

Neatent la altercaţie, Luke se oprise năuc în mijlocul sălii maşinilor. Ţinea sabia de lumină activată deasupra capului, într-o poziţie de luptă. Un instrument antic gemu metalic la lovitura lui Luke, care para şi fanda sub îndrumarea lui Ben Kenobi. Solo trăgea cu ochiul din când în când la mişcările neîndemânatice ale băiatului, zâmbind mulţumit.

– Nu, Luke, mişcarea de tăiere trebuie să curgă fluent, n-o fragmenta, îl instruia calm Kenobi. Ţine minte, Forţa este omniprezentă. Te învăluie în acelaşi timp în care radiază din tine. Un războinic Jedi poate simţi forţa realmente ca pe un lucru fizic.

– Atunci e un câmp energetic? întrebă Luke.

– Este un câmp energetic şi încă ceva mai mult, continuă Kenobi, aproape mistic. O aură care controlează şi se supune în acelaşi timp. Este un neant care poate înfăptui minuni.

Rămase gânditor.

– Nimeni, nici chiar cercetătorii Jedi nu au putut să definească adevărul Forţei. E posibil ca nimeni să nu reuşească vreodată. Poţi găsi atât magie, cât şi ştiinţă în teoriile care explică Forţa. Dar ce este un magician, decât un teoretician care pune în practică? Hai să încercăm din nou.

Bătrânul ridicase un glob argintiu cam de mărimea pumnului unui om. Era acoperit cu antenuţe, unele fine precum aripile unei

molii. Îl aruncă spre Luke şi urmări cum se opreşte în zbor la câţiva metri de faţa tânărului.

Luke se pregăti, atent la mingea de metal care se învârtea încet în jurul lui. Dintr-odată, sfera simulă un atac fulgerător, oprindu-se la doar un metru. Luke nu cedă fentei şi bila se retrase.

Deplasându-se în lateral pentru a surprinde senzorii frontali ai sferei, Luke ridică sabia de lumină, pregătindu-se să execute un atac din spate. Imediat, sfera argintie se strecură în spatele *lui*. Un jet de lumină roşie, cât un creion, ţâşni dintr-o antenă şi îl lovi în coapsă, dărâmându-l pe punte chiar în timp ce Luke întorcea sabia să blocheze – mult prea târziu.

Piciorul îl furnica şi Luke se frecă, încercând să ignore râsetul pornit din pieptul lui Solo.

– Religiile cu hocus-pocus şi arme străvechi nu fac cât un blaster bun pe care-l ai la îndemână, spuse pilotul demonstrativ.

– Nu crezi în Forţă? întrebă Luke, sprijinindu-se în piciorul din care dispărea amorţeala.

– Am umblat de-a lungul şi de-a latul galaxiei, se lăudă pilotul, şi am văzut o mulţime de lucruri stranii. Prea multe ca să nu cred că ar putea exista ceva în felul „Forţei" ăsteia. Prea multe ca să cred, totuşi c-ar fi posibil să ţi se controleze acţiunile. EU îmi controlez destinul; nu un câmp energetic pe jumătate fantastic.

Gesticulă înspre Kenobi.

– Nu l-aş urma cu ochii închişi, să fiu în locul tău. E un bătrân isteţ, plin de şmecherii şi răutăţi. Te-ar putea folosi pentru a-şi atinge propriul lui scop.

Kenobi doar zâmbi prieteneşte, şi-l îndemnă din nou pe Luke.

– Îţi sugerez să încerci din nou, Luke, îi spuse blând. Trebuie să încerci să separi acţiunea de controlul conştient. Încearcă să nu te concentrezi pe nimic concret, vizual sau mental. Lasă-ţi mintea să fie dusă de val, liberă; doar atunci vei putea folosi Forţa. Trebuie să intri în acea stare în care acţionezi aşa cum simţi, nu aşa cum gândeşti. Trebuie să renunţi la impulsul cognitiv, relaxează-te, lasă-te dus de val... liber de orice gând... liber...

Vocea bătrânului coborâse hipnotizant. Termină vorbele şi globul cromat sări spre Luke. Ameţit de tonul tulburător al lui Kenobi, Luke nu îl văzu atacând. Nu se ştie dacă vedea ceva clar. Dar la apropierea sferei, se răsuci cu viteză uimitoare, sabia arcuindu-se într-o manieră ciudată. Raza roşie de energie paralizantă emisă de

sferă ricoşă într-o parte. Zumzetul încetă, iar bila căzu pe podea, încetându-şi animaţia.

Clipind ca trezit din somn, Luke se uită cu uimire la dispozitivul inert.

– Vezi, poţi s-o faci, îi spuse Kenobi. Numai atât te poate învăţa cineva. Mai departe, trebuie să înveţi să accepţi Forţa atunci când vrei, să înveţi să o controlezi conştient.

Kenobi luă dintr-un dulap o cască pe care o puse pe capul lui Luke. Întreg câmpul vizual era blocat.

– Nu văd nimic, mormăi Luke, întorcându-se şi forţându-l pe Kenobi să se ferească din raza de acţiune a razei agitate haotic. Cum pot să lupt?

– Cu Forţa, explică bătrânul Ben. N-ai „văzut" cercetaşul adineauri când îţi căuta picioarele, şi totuşi i-ai blocat atacul. Încearcă să simţi aceeaşi senzaţie şi de data asta.

– Nu *pot* asta, se plânse Luke. O să mă lovească din nou.

– Nu şi dacă ai încredere în *tine*, insistă Kenobi, deloc convingător pentru Luke. Asta-i singurul mod în care poţi verifica cu siguranţă că te bazezi în întregime pe Forţă.

Remarcând că scepticul Corellian se oprise să se uite, Kenobi ezită o clipă. Nu îl ajuta pe Luke prea mult să îl vadă râzând de fiecare greşeală. Dar nici să îl cocoloşească pe băiat nu putea, mai ales că nu aveau prea mult timp la dispoziţie. Aruncă-l în mijlocul şuvoiului sperând că va pluti, se muştrului Ben cu fermitate.

Se aplecă şi culese globul de pe podea. Îl reactivă şi îl lăsă să plutească în aer. Cercetaşul se repezi direct la Luke. Se frânse la jumătatea distanţei şi coborî vertiginos înspre podea. Luke lăsă sabia să coboare şi ea, într-un balans larg. O încercare lăudabilă, dar din păcate nu suficient de rapidă. Antena minusculă străfulgeră din nou, acul stacojiu lovindu-l drept în turul pantalonilor. Nu era o lovitură paralizantă în adevăratul sens, dar Luke o resimţi ca atare; ţipă de durere şi se învârti, căutând să îşi lovească inamicul nevăzut.

– Relaxează-te, îl îndemnă Ben. Eliberează-te. Tu încerci să-ţi foloseşti ochii şi urechile. Încetează să mai presupui şi foloseşte-ţi restul minţii.

Tânărul se opri, şovăind uşor. Cercetaşul de metal zbura încă în spatele lui. Schimbă direcţia, plonjă ca o piatră şi trase din nou. Simultan, sabia de lumină smuci lateral, pe cât de precis, pe atât de stângaci, respingând raza de energie. De data asta, mingea argintie nu mai căzu pe puntea navei, ci se retrase înapoi trei metri şi rămase acolo, plutind în aer.

Conştient că zumzetul dispozitivului nu-i mai asalta urechile, Luke îşi ridică precaut casca. Faţa îi era obosită şi plină de sudoare.

– Am reuşit?...

– Ţi-am spus că poţi, îl felicită Kenobi. Odată ce ai început să ai încredere în conştiinţa interioară nimic nu te mai opreşte. Ţi-am spus că ai foarte mult din tatăl tău.

– Eu i-aş spune noroc, pufni Solo, încheind verificarea instrumentelor de control.

– Din experienţa mea pot să spun că nu există noroc, tinere prieten; doar ajustarea favorabilă a unor factori multipli pentru a înclina balanţa evenimentelor în favoarea ta.

– Spune-i cum vrei, zise indiferent Corellianul, dar binele împotriva unui automat mecanizat e una. Binele împotriva unei ameninţări vii e alta.

Nu termină de vorbit, când în spatele sălii se aprinse intermitent lumina unui avertizor. Chewbacca o văzu şi-l strigă pe pilot. Solo se uită la indicaţiile de la bord şi-şi anunţă pasagerii:

– Ne apropiem de Alderaan. O să încetinim imediat pentru a zbura sub viteza luminii. Haide, Chewie.

Wookiee se ridică de la masa de joc şi îşi urmă căpitanul în carlingă. Luke îi urmări, luându-şi posturile în primire, dar mintea nu îi stătea deloc la iminenţa sosirii în Alderaan. Judeca altceva, iar acel ceva creştea şi se maturiza în fundul creierului său pe măsură ce se gândea tot mai mult.

– Ştii, murmură el, chiar am simţit ceva. Parcă „vedeam" conturul sferei.

Gesticula înspre cercetaşul de metal.

Vocea lui Kenobi când răspunse era solemnă:

– Luke, ai făcut primul pas într-un univers mai larg.

Zumzeturile şi bâzâiturile instrumentelor de control făceau carlinga navei să semene cu un stup aglomerat. Solo şi Chewbacca erau atenţi la indicaţiile vitale de pe panouri.

– Atenţie... fii pregătit, Chewie.

Solo ajustă câteva compensatoare manuale.

– Gata de trecere în regim sub viteza luminii... atenţie... comută, Chewie!

Wookiee acţionă un comutator de pe consola din faţa lui, în acelaşi timp în care Solo trase spre el mânerul unei pârghii. Brusc, fâşiile distorsionate de efectul Doppler ale luminii emise de stele se transformară în linii întrerupte, apoi reveniră la forma normală de

puncte luminoase pe firmament. Un indicator de pe consolă ajunsese la zero.

Bucăţi mari de rocă aprinsă apărură de nicăieri, de abia evitate de radarele de proximitate ale navei. Forţa manevrei îl făcu pe *Şoimul Mileniului* să trosnească violent din toate încheieturile.

– Ce naiba... mormăi surprins Solo.

Lângă el, Chewbacca nu făcu niciun comentariu, dar începu să manevreze comutatoarele, oprind câteva funcţii de control şi activând altele. Numai obişnuinţa precaută a lui Solo de a ieşi din viteza luminii cu scuturile protectoare ridicate – în caz că prietenii tot mai mulţi pe care şi-i făcuse l-ar fi aşteptat – au salvat nava şi pasagerii de la distrugere instantanee.

Luke se luptă să-şi păstreze echilibrul şi intră în carlingă.

– Ce se întâmplă?

– Ne-am întors în spaţiul normal, îl informă Solo, din nefericire drept în mijlocul celei mai puternice ploi de asteroizi de care am avut parte. Nu se afla pe niciuna dintre hărţile noastre spaţiale.

Se uită cruciş la mai multe indicatoare.

– Conform atlasului galactic, poziţia noastră e cea corectă. Ne mai lipseşte un singur lucru: Alderaan.

– Lipseşte?! Dar e... o nebunie!

– Nu te contrazic, răspunse Corellianul arătându-i hubloul, dar uită-te şi tu. Am verificat şi răs-verificat coordonatele, nu-i nimic în neregulă cu compu' de navigaţie. Ar trebui să ne aflăm la distanţă egală cu un diametru planetar de suprafaţă. Lumina planetei trebuia să umple carlinga, şi totuşi... acolo nu-i nimic. Nimic decât nişte rămăşiţe.

Se uită lung înspre spaţiul gol.

– Judecând după nivelul de energie primară de afară şi de cantitatea de resturi solide, aş zice că Alderaan a fost... aruncat în aer. Integral.

– Distrus?!... şopti Luke, copleşit de spectrul produs de un astfel de dezastru neimaginabil. Dar... cum?

– Imperiul, declară ferm o voce din spatele lor.

Ben Kenobi se apropiase, atras de vidul din faţa lor şi de importanţa pe care o genera un astfel de act.

– Nu.

Solo clătina din cap, neîncrezător.

În felul lui, era paralizat de enormitatea sugerată de bătrân. O agenţie umană să fie responsabilă de anihilarea unei întregi populaţii, a planetei înseşi...

– Nuu... toată flota Imperială la un loc n-ar fi putut să facă asta. Le-ar trebui mii de nave cu o putere de foc încă inexistentă.

– Mă întreb dacă putem scăpa de aici, murmură Luke, privind prin hublou în toate părţile. Dacă a fost Imperiul...

– Nu ştiu ce naiba s-a întâmplat aici, ocărî supărat Solo, dar vă spun un singur lucru. Nu Imperiul a...

Alarme discrete răsunară în carlingă, în timp ce becuri indicatoare se aprindeau pe consolă. Solo se aplecă asupra instrumentului respectiv.

– O altă navă, anunţă el. Nu pot spune încă modelul.

– Poate supravieţuitori... cineva care să ştie ce s-a întâmplat aici, spuse Luke cu speranţă în glas.

Vorbele lui Ben Kenobi fărâmară mai mult decât doar speranţa:

– E un vânător Imperial.

Chewbacca scoase un lătrat plin de supărare. O jerbă distrugătoare înflori în afara cabinei, smucind violent transportorul. O minge minusculă încadrată de două aripi fugiră prin faţa hubloului.

– Ne-a urmărit! strigă Luke.

– De pe Tatooine?! Imposibil! obiectă Solo. Nu în hiperspaţiu.

Kenobi studia forma siluetei pe ecranul radarului.

– Ai dreptate, Han. Este o navetă de vânătoare cu rază mică de acţiune, TIE.

– Dar de unde a apărut? vru să ştie Corellianul. Pe aici nu sunt baze Imperiale. N-are ce să caute pe aici un TIE.

– L-ai văzut trecând.

– Ştiu! Arăta ca un vânător... dar unde-i baza?

– Se îndepărtează în grabă, remarcă Luke după ce îi studie traseul pe radar. Nu contează unde se duce, dacă ne identifică am intrat într-un mare necaz.

– Nu şi dacă-i las eu, anunţă Solo. Chewie, bruiază-i transmisia. Rămâi pe un curs de urmărire.

– Poate ar fi bine să îl lăsăm să se ducă, propuse Kenobi un gând. E deja în afara razei de acţiune.

– Nu pentru mult timp.

Trecură câteva minute bune, acoperite de o tăcere mormântală. Ochii urmăreau ecranul radarului şi spaţiul de dincolo de hublou.

Iniţial, vânătorul Imperial încercă o serie complexă de manevre de evitare, toate fără succes. Surprinzător de bine manevrabil, cargoul spaţial se ţinea strâns de coada lui, micşorând treptat distanţa dintre

ei. Văzând că nu putea să scape de urmăritori, pilotul de vânătoare împinsese motoarele la maxim.

Drept înainte, una dintre stele creştea din ce în ce în intensitate. Luke se încruntă. Se deplasau rapid, dar nu atât de rapid încât un obiect atât de imens să devină atât de intens şi strălucitor. Ceva nu avea sens.

– Imposibil ca o navetă de vânătoare atât de mică să fie departe în spaţiu de una singură, observă Solo.

– Poate s-a rătăcit dintr-un convoi sau ceva, veni Luke cu o ipoteză.

Comentariul lui Solo genera veselie:

– Prea bine, atunci n-o să stea mult ca să povestească şi altora despre noi. Într-un minut sau două o să fim călare pe el.

Steaua din faţă continua să strălucească şi mai puternic; lumina venea de undeva din interiorul ei şi forma o aureolă circulară.

– Se îndreaptă spre luna aia mică, murmură Luke.

– Înseamnă că Imperiul are un avanpost acolo, admise Solo. Deşi, conform atlasului, Alderaan nu avea nicio lună.

Dădu din umeri.

– Topografia galactică nu a fost niciodată domeniul meu forte. Mă interesează doar lumile şi lunile unde găsesc cumpărători. Dar cred că-l ajung înainte să ajungă el pe lună; e aproape în raza noastră.

Se apropiau rapid. Cratere şi munţi deveneau treptat vizibile pe suprafaţa lunii. Şi totuşi, era ceva ciudat la ele. Craterele aveau contururi mult prea uniforme, munţii erau mult prea verticali, canioanele şi văile imposibil de drepte şi regulate. Nimic atât de capricios precum o erupţie vulcanică n-ar fi putut produce forme atât de perfecte.

– Asta nu-i o lună, şuieră încet Kenobi. E o staţie spaţială.

– Dar e prea mare pentru o staţie spaţială! obiectă Solo. Uite cât e de imensă! Nu se poate să fie artificială... nu se poate!

– Am un sentiment ciudat, comentă Luke.

Brusc, Kenobi îşi uită calmul obişnuit şi le strigă:

– Întoarce nava! Hai să plecăm de aici!

– Mda, cred că ai dreptate, bătrâne. Cu toată puterea înapoi, Chewie.

Wookiee începu să manevreze controalele, iar cargoul încetini, apoi execută o curbă largă şi se întoarse. Naveta de vânătoare se apropiase de staţia monstruoasă şi se lăsase înghiţită în burta ei mult prea puternică.

Chewbacca gemu către Solo, simţind cum transportorul se zbate şi se luptă împotriva unor forţe nevăzute.

– Porneşte motorul auxiliar! îi ordonă Solo.

Instrumentele scânciră a protest şi, unul câte unul, cedară până când întreaga consolă se stinse. Oricât se chinuia, Solo nu putea să ţină suprafaţa gargantuană a staţiei la distanţă; crescu mai largă, tot mai largă – până când deveni tot cerul.

Luke se zgâi la instalaţiile secundare, mari cât nişte munţi, antenele parabolice depăşind orice structură asemănătoare de pe Mos Eisley.

– De ce ne deplasăm încă spre ea?

– Prea târziu, şopti Kenobi încet.

O privire scurtă spre Solo îi confirmă bănuiala.

– Suntem prinşi într-o rază tractoare; cea mai puternică din câte am întâlnit. Ne absoarbe înăuntru, murmură pilotul.

– Adică, nu mai poţi face nimic? întrebă Luke, dintr-odată neajutorat.

Solo cercetă indicaţiile senzorului supraîncărcat şi clătină din cap:

– Nu împotriva unei asemenea puteri. Sunt cu acceleraţia la maxim, puştiule, şi nu ne abatem de la curs nici cu o fracţiune de grad. N-am ce să fac. Trebuie să opresc motoarele, altfel le ard. Dar n-o să mă aspire ca pe un pumn de praf fără măcar să lupt!

Vru să se ridice de pe scaunul pilotului, dar o mână bătrână, totuşi suficient de puternică, îl ţintui înapoi. Pe figura bătrânului se putea citi multă îngrijorare – dincolo de care, sugera şi ceva mai puţin funerar.

– Dacă nu poţi câştiga o bătălie... atunci, copile, vei găsi întotdeauna şi alte alternative decât lupta...

Dimensiunea reală a staţiei deveni aparentă pe măsură ce cargoul era atras tot mai aproape. De-a lungul ecuatorului se ridica un lanţ muntos artificial, pe care porturi de andocare se ridicau preţ de doi kilometri deasupra suprafeţei.

Doar un punct minuscul faţă de imensitatea gri a staţiei, *Şoimul Mileniului* era absorbit de unul dintre acei pseudopozi, fiind în cele din urmă înghiţit complet. Un lac de metal închise intrarea şi cargoul dispăru de parcă nici n-ar fi existat.

Vader privea în gol înspre reţeaua de stele, etalată pe harta din sala de conferinţă, neascultându-i pe Tarkin şi Amiralul Motti care discutau în apropiere. Interesant, prima folosire a celei mai puternice maşinării de distrugere construită vreodată nu avusese aparent nicio influenţă asupra hărţii, care în sine nu reprezenta decât o mică porţiune din această secţiune relativ modestă a galaxiei.

Doar într-o perspectivă realizată la scară macrodimensională s-ar fi putut dezvălui reducerea în masa spaţială cauzată de dispariţia

sistemului Alderaan. Alderaan, cu multele lui oraşe, ferme, fabrici şi aşezări – şi trădători, îşi aminti Vader. În pofida metodelor tehnologice avansate şi complexe de distrugere în masă, acţiunile umanităţii rămâneau neremarcate pentru universul inimaginabil de vast şi de nepăsător. Dacă planurile grandioase ale lui Vader se vor fi îndeplinit vreodată, atunci totul se va schimba.

Era perfect conştient că toată inteligenţa şi determinarea, nemărginirea şi frumuseţea se pierduseră pentru cei doi oameni care sporovăiau ca nişte maimuţe în spatele lui. Tarkin şi Motti erau talentaţi şi ambiţioşi, dar vedeau lucrurile la scară umană. Era păcat, credea Vader, că nu aveau şi scopul care să le egaleze abilităţile.

Încă mai mult, niciunul dintre cei doi nu era Lord al Întunericului. Astfel, rămânea foarte puţin de aşteptat din partea lor. Acum erau folositori şi periculoşi, dar într-o bună zi, întocmai ca şi Alderaan, vor trebui măturaţi ca nişte gunoaie. Deocamdată nu putea să-i ignore. Şi-ar fi dorit să fie în compania unor egali, dar trebuia să admită, chiar şovăind, că nu avea niciun egal.

Se întoarse cu gândurile în realitate şi se insinuă în conversaţia celor doi.

– Sistemele de apărare pe Alderaan, în ciuda protestelor Senatoarei, au fost puternice ca oricare altele în Imperiu. Pot trage concluzia că demonstraţia noastră a fost pe cât de totală, pe atât de impresionantă.

Tarkin se întoarse spre el, aprobând:

– Senatul este informat de acţiunea noastră chiar în acest moment. În curând vom putea să anunţăm anihilarea Alianţei înseşi, imediat ce ne vom ocupa de baza lor militară principală. Acum că sursa lor principală de muniţii, Alderaan, a fost eliminată, restul celorlalte sisteme cu înclinaţii secesioniste se vor alinia destul de repede, ai să vezi.

Tarkin se întoarse, auzind un ofiţer Imperial intrând în sală:

– Da, ce s-a întâmplat, Cass?

Ofiţerul mai puţin norocos avea expresia unui şoricel ales să stârnească pisica.

– Domnule Guvernator, cercetaşii din avangardă au ajuns şi au navigat pe orbita planetei Dantooine. Au descoperit rămăşiţele unei baze rebele... estimată după ei ca fiind părăsită de ceva timp. Ani de zile, e posibil. Vor continua o supraveghere vastă a restului sistemului.

Tarkin fu cât pe ce să facă apoplexie de furie:

– Ne-a minţit! Ne-a minţit trădătoarea!

Nimeni nu vedea, dar Vader părea să zâmbească sub mască.

– Cu asta suntem chit în raportul schimbului de „adevăruri". V-am spus că n-o să trădeze niciodată rebeliunea; decât dacă s-ar gândi cum ne-ar putea distruge şi pe noi cumva prin confesiunea ei.

– Distruge-o imediat! urlă Guvernatorul, împleticindu-şi limba şi vorbele.

– Calmează-te, Tarkin, îl sfătui Vader. Doar n-ai arunca atât de uşor la gunoi singura noastră legătură cu baza rebelă? Poate avea încă o anumită valoare pentru noi.

– Mă *fagh*! Chiar tu ai spus-o, Vader: n-o să scoatem nimic de la ea. Am să descopăr ascunzătoarea fortăreţei de-ar fi să distrug fiecare sistem solar din sectorul ăsta. O să...

Un bip discret, dar insistent, îl întrerupse.

– Da, ce mai e? întrebă el iritat.

O voce raportă dintr-un difuzor nevăzut:

– Domnule, am capturat un cargou mic care a intrat în zona resturilor din Alderaan. O verificare standard ne-a arătat că ar avea aceleaşi semnalmente cu nava care a încălcat carantina de la Mos Eisley, în sistemul Tatooine, şi s-a hipertransportat înainte ca navele Imperiale care asigurau blocada să o poată intercepta.

Tarkin se uită cruciş.

– Mos Eisley?! Tatooine?! Ce-i cu asta?! Despre ce vorbeşte, Vader?

– Vorbeşte despre faptul că dificultăţile pe care le-am întâmpinat în ultima vreme ar putea fi eliminate. Cineva a primit aparent discurile cu informaţiile secrete, a aflat cine trebuia să le decodeze şi încerca să i le returneze. Am putea să le facilităm întâlnirea cu Senatoarea.

Tarkin vru să spună ceva, ezită, apoi clătină din cap în semn de aprobare.

– Cât de convenabil! Las treaba asta în seama ta, Vader.

Lordul Întunericului se înclină discret, un gest pe care Tarkin îl gratulă cu un salut oficial. Apoi, se întoarse şi părăsi sala de conferinţă, lăsându-l pe Motti confuz de-a binelea şi privindu-l când pe unul, când pe celălalt.

Cargoul zăcea fără viaţă în hangarul de andocare al portului imens. Treizeci de soldaţi Imperiali bine înarmaţi aşteptau cu armele pregătite în faţa platformei coborâte care deschisese intrarea în navă. Luară imediat poziţii de drepţi când Vader se apropie împreună cu un comandant. Vader se opri la baza rampei, studiind nava şi ascultând raportul unui ofiţer.

– N-am primit niciun răspuns la apelurile noastre repetate, domnule, aşa că am activat rampa din afară. Nu am stabilit contact cu niciun membru al echipajului, nici prin interfon, nici personal.

– Trimite-ţi oamenii înăuntru, ordonă Vader.

Ofiţerul se întoarse şi transmise ordinul unui gradat care începu imediat să latre comenzi în stânga şi-n dreapta. Câţiva soldaţi în armuri urcară în fugă rampa şi dispărură în interiorul navei. Căutarea începu cu multă precauţie.

Un soldat înainta în timp ce alţi doi îl acopereau; metoda dădu rezultate, astfel că soldaţii se împrăştiară rapid în interior. Tălpile de metal răsunau pe coridoarele pustii, iar uşile glisau imediat ce erau activate.

– Liber! declară în final sergentul. Verificaţi carlinga!

Câţiva soldaţi înaintară şi deschiseră portalul cabinei, dar nu descoperiră decât posturile părăsite ale piloţilor; pustiu întocmai ca şi restul navei. Comenzile fuseseră dezactivate şi toate sistemele oprite. Doar o singură luminiţă clipocea pe consolă; sergentul se apropie şi, recunoscând sursa, activă comenzile respective. Apăru o listă de activităţi pe un ecran alăturat. Gradatul îl studie atent, apoi transmise informaţiile către superiorul său, care aştepta la intrarea principală.

Ofiţerul ascultă atent înainte să le raporteze lui Vader şi comandantului.

– Nu se află nimeni la bord; nava e complet părăsită, domnilor. Conform jurnalului de bord al navei, echipajul a abandonat-o imediat după lansare, lăsând-o setată pe pilot automat cu direcţia Alderaan.

– Posibil o momeală, se aventură în ipoteze comandantul. Atunci au rămas pe Tatooine!

– Posibil, admise Vader refractar.

– Câteva capsule de salvare au fost ejectate, continuă ofiţerul.

– Aţi descoperit vreun droid la bord? întrebă Vader.

– Nu, domnule... nimic. Dacă au fost, înseamnă că au abandonat nava împreună cu echipajul organic.

Vader ezită înainte de a formula un răspuns. Când o făcu, în voce se simţea nesiguranţa.

– Nu arată deloc bine. Trimiteţi la bord o echipă de scanare complet echipată. Verificaţi fiecare centimetru de navă. Cât mai repede.

Se răsuci nemulţumit pe călcâie şi părăsi hangarul, înfuriat de senzaţia că omisese ceva de importanţă vitală.

Restul trupei se retrase la comanda ofiţerului. La bordul cargoului, ultimul soldat care rămăsese să examineze spaţiul de sub consola de comandă îşi luă şi el tălpăşiţa, nerăbdător să părăsească nava-fantomă şi să revină în barăcile confortabile. Paşii săi grei îşi purtară ecoul în spaţiul gol al navei.

Dedesubt, vocea ofiţerului care împărţea ultimele ordine se pierdea treptat în liniştea mormântală de la bordul navei. Tremurul unei porţiuni din podea fu apoi singura mişcare în interior.

Două capace de metal se răsturnară, urmate de două capete zbârlite. Han Solo şi Luke se uitară în jur rapid, apoi se relaxară când realizară că nava era pustie.

– Ce noroc că ai construit compartimentele astea, comentă Luke.

Solo nu părea la fel de optimist.

– Unde credeai că încarc marfa de contrabandă, în cală? Trebuie să recunosc că nu mi-a trecut niciodată prin cap c-o să ajung să mă ascund şi pe mine aici.

Tresări la auzul unui zgomot, dar nu era decât un alt capac care se dădea la o parte.

– E ridicol! N-o să ne meargă prea mult. Chiar dacă aş putea să decolez şi să trec de tambuchiul închis... n-o să reuşim niciodată să scăpăm de raza tractoare.

Se deschise încă un capac, şi faţa bătrânului apăru din ascunzătoare.

– Lasă asta în seama mea.

– Mi-era teamă c-o să spui ceva de genul ăsta, mormăi Solo. Eşti nebun, bătrâne.

Kenobi râncji:

– Cum s-ar numi omul care se angajează de bunăvoie în slujba unui nebun?

Solo ocărî în barbă neinteligibil şi ieşi din compartimentul secret. Ceilalţi îl urmară, doar Chewbacca trebuind să se forţeze ca să iasă din spaţiul restrâns.

Doi tehnicieni apărură la baza rampei. Le raportară soldaţilor plictisiţi care stăteau de pază.

– Nava vă stă cu totul la dispoziţie, spuse un soldat. Dacă scanerele detectează ceva, anunţaţi imediat.

Oamenii aprobară şi împinseră echipamentele grele pe rampă. Imediat ce dispărură în cala navei, se auzi o lovitură puternică. Gărzile se întoarseră, apoi o voce îi chemă dinăuntru.

– Hei, voi de jos, ne daţi o mână de ajutor cu astea?

Soldaţii se uitară unul la celălalt, dând din umeri. Urcară amândoi în navă, mormăind la adresa tehnicienilor neîndemânatici. Încă o lovitură răsună din cală, dar nimeni nu o mai auzi.

Absenţa celor doi soldaţi fu totuşi observată, nu mult după aceea. Unul dintre ofiţerii de serviciu de pe platformă trecu întâmplător prin faţa ferestrei cabinei de comandă, privi în afară şi se încruntă nevăzându-i la post. Fără să se alarmeze, se duse la un interfon şi chemă în microfon, cu ochii la nava andocată.

– THX-1138, de ce nu eşti la post? THX-1138, m-auzi?

Difuzorul fâşâi în loc de răspuns.

– THX-1138, de ce nu răspunzi?

Ofiţerul era gata să se panicheze, când o figură în armură coborî rampa şi dădu din mâini înspre el. Arătând înspre partea dreaptă a căştii, soldatul dădu de înţeles că radioemiţătorul montat în cască nu funcţiona. Dând din cap cu dezgust, ofiţerul de platformă îi aruncă ajutorului său o privire nervoasă.

– Preia comanda. Încă un emiţător defect. Mă duc să văd dacă pot să-l repar.

Activă uşa cabinei, făcu un pas în afară – şi se retrase, împiedicându-se, şocat şi speriat.

Forma blănoasă şi masivă umplea toată uşa. Chewbacca se aplecă înăuntru, urlând de te treceau fiori pe şira spinării, şi-l culcă la pământ pe ofiţer cu o lovitură ca de baros aplicată cu pumnul său mare cât tigaia.

Ajutorul ofiţerului se ridică imediat în picioare încercând să apuce arma, dar o rază laser îl străpunse direct în inimă. Solo îşi ridică vizorul căştii de soldat, apoi îl coborî la loc şi intră în cabina de comandă după wookiee. Kenobi şi droizii îi urmară, apoi Luke, îmbrăcat şi el în armura soldaţilor Imperiali, asigurându-le ariergarda. Luke se uită în jur destul de nervos.

– Cu el urlând şi cu tine trăgând în tot ce mişcă, mare minune că n-a aflat toată staţia că suntem aici.

– Adu-i la mine! ceru Solo, bucuros şi motivat de succesul de până atunci. Prefer o luptă dreaptă în loc să ne strecurăm pe furiş.

– Poate tu te grăbeşti să mori, îl repezi Luke, dar eu nu. Faptul că ne-am furişat ne-a ţinut în viaţă până acum.

Corellianul îi aruncă o privire acră, dar nu-i răspunse.

Îl urmăriră pe Kenobi care se aşezase în faţa unei console incredibil de complexe, dând comenzi cu uşurinţa unuia obişnuit să opereze astfel de maşinării complicate. Un ecran se lumină prompt, prezentând harta diverselor secţiuni ale staţiei de luptă. Bătrânul se aplecă deasupra ecranului, urmărind desenul cu atenţie.

Între timp, 3PO şi R2 se ocupau şi ei de un panou de comandă la fel de complicat. R2 se opri brusc, anunţându-şi cu fluierături mirate descoperirea făcută. Luke şi Solo uitară repede cearta provocată de tacticile folosite şi se repeziră înspre roboţi. Chewbacca îşi făcea de treabă cu ofiţerul de platformă, ridicându-l de picioare.

– Conectează-l, propuse Kenobi de la consolă. Ar trebui să poată extrage informaţii din întreaga reţea a staţiei. Să vedem dacă poate afla unde e localizată sursa de energie a razei tractoare.

– De ce n-am deconecta raza de aici, domnule? întrebă Luke.

Solo îi oferi răspunsul, oarecum batjocoritor:

– Zău! Şi să o activeze la loc imediat ce am scos capul din docuri?

Luke se scărpină în creştet.

– Aha. La asta nu mă gândisem.

– Trebuie să întrerupem raza tractoare direct de la sursă ca să putem reuşi o evadare perfectă, Luke, îl instrui blând bătrânul Ben în timp ce R2 îşi introducea braţul mecanic în manşonul mufei de legătură a computerului.

O galaxie de lumini prinse viaţă pe panoul din faţa lui, iar cabina se umplu de huruitul electronic al computerelor, transferând datele cu viteză mare. Câteva minute trecură, timp în care micul droid sorbi informaţiile ca un burete de metal. Apoi huruitul se linişti, iar el se roti spre ei cu un bip.

– A găsit-o, domnule! anunţă 3PO entuziasmat. Raza tractoare este cuplată la reactoarele principale în şapte locuri. O mare parte dintre fişierele care conţin datele esenţiale au accesul restricţionat, dar va încerca să obţină informaţia necesară pe monitor.

Kenobi îşi îndreptă atenţia spre micul display de lângă R2. Datele începură să curgă prea repede pentru ca Luke să le poată urmări, dar Kenobi reuşea să înţeleagă ceva din avalanşa de scheme.

– Nu cred că voi, băieţi, puteţi face ceva în sensul ăsta, le spuse bătrânul. Trebuie să merg eu singur.

– Mie-mi convine, spuse Solo imediat. Am făcut deja mult mai mult decât mă angajasem în călătoria asta. Ca să scoţi raza tractoare din uz, cred totuşi că-ţi va trebui ceva mai mult decât magia, bătrâne.

Luke se vedea dat la o parte.

– Vreau să merg şi eu cu tine.

– Nu te impacienta, tinere Luke. Aici e nevoie de o pricepere pe care încă nu o stăpâneşti. Rămâi să ai grijă de droizi şi aşteaptă semnalul meu. Vor trebui predaţi forţelor rebele pentru a feri celelalte lumi de soarta lui Alderaan. Ai încredere în Forţă, Luke... şi aşteaptă.

O ultimă privire înspre informaţiile de pe ecran, apoi Kenobi îşi pregăti sabia de lumină la centură. Deschise uşa, se uită mai întâi în stânga, apoi în dreapta, şi dispăru într-un coridor lung, foarte luminat.

Imediat ce plecă, Chewbacca mormăi sonor, iar Solo îl aprobă.

– Bine zici, Chewie! De unde ai dezgropat fosila asta? se întoarse apoi spre Luke.

– Ben Kenobi... *Generalul* Kenobi... este un om foarte abil, protestă Luke.

– Abil să ne bage în necaz, pufni Solo. „General" în eşapamentul navei! N-o să reuşească să ne scoată de aici.

– Ai vreo idee mai bună? îl provocă Luke.

– Orice idee e mai bună decât să aşteptăm aici să vină ăştia să pună mâna pe noi. Dacă am...

Un fluierat isteric se auzi dinspre computer. Luke se apropie în grabă de R2-D2. Dacă ar fi putut, micul droid ar fi ţopăit de bucurie pe picioarele lui ţepene.

– Ce mai e acum? îl întrebă Luke pe 3PO.

Robotul umanoid era uimit şi el.

– Mă tem că nu înţeleg nici eu, domnule. Zice: „Am găsit-o" şi repetă într-una: „E aici, e aici!".

– Pe cine? Pe cine a găsit?

R2 îşi roti faţa plată înspre Luke şi fluieră înnebunit.

– Pe Prinţesa Leia, anunţă 3PO după ce ascultă atent. Senatoarea Organa; par a fi una şi aceeaşi persoană. Cred că este vorba despre persoana din mesajul pe care ni l-a arătat.

Portretul acela tridimensional de o frumuseţe indescriptibilă se formă în mintea lui Luke.

– Prinţesa? E aici?!

Atras de agitaţia de la consolă, Solo se apropie şi el.

– Prinţesă?!... Ce se petrece aici?

– Unde? Unde e? ceru Luke detalii, ignorându-l pe Solo.

R2 fluieră şi 3PO traduse:

– Nivelul cinci, blocul de detenţie AA-23. Conform informaţiilor, i s-a programat o moarte lentă.

– Nu! Trebuie să facem ceva.

– Ce tot şuşotiţi acolo, voi ăştia trei?! ceru Solo exasperat.

– Ea a programat mesajul din R2-D2, explică Luke pe scurt, pe care încercam să-l predăm în Alderaan. Trebuie s-o ajutăm.

– Hei, o clipă! îl avertiză Solo. Lucrurile încep să prindă viteză pentru mine. Să nu-ţi vină vreo idee trăznită. Când am zis că n-am o

idee „mai bună", chiar asta am vrut să spun. Bătrânul a zis să aşteptăm aici. Nu-mi place, dar nici n-am să intru în labirintul ăsta nebunesc.

– Dar Ben nu ştia că e aici, se rugă Luke. Sunt convins că dacă ar fi ştiut şi-ar fi făcut alt plan.

Nerăbdarea îl făcu totuşi să cadă pe gânduri.

– Dacă am reuşi să găsim un mod prin care să ajungem acolo în penitenciar...

Solo scutură energic din cap şi se trase înapoi.

– Ne-ne-ne... N-am chef să intru în niciun penitenciar Imperial.

– Dacă nu facem nimic, o vor executa. Adineauri ai spus că nu-ţi place să stai aici şi să aştepţi să fii capturat. Acum nu mai vrei decât să aştepţi. Care-i adevărul, Han?

Corellianul părea încurcat – şi confuz.

– Să mărşăluim de-a dreptul într-o celulă de detenţie nu era chiar ce-mi trecea prin minte. Până la urmă tot acolo o să sfârşim, de ce să ne grăbim?

– Pentru că vor s-o execute!

– Mai bine pe ea decât pe mine.

– Unde ţi-e spiritul de cavaler, Han?

Solo se gândi pe îndelete.

– Dacă mai mi-aduc bine aminte, l-am schimbat pe un chrysopaz de 10 carate şi trei sticle de coniac cam cu cinci ani în urmă pe Commenor.

– Am văzut-o, insistă Luke disperat. E foarte frumoasă.

– Ca şi viaţa.

– E o Senatoare bogată şi puternică, continuă Luke sperând că apelând la instinctele primare ale lui Solo o să aibă câştig de cauză. Dacă am salva-o, recompensa ar putea fi substanţială.

– Hăă... bogată?

Dintr-odată Solo se uită cruciş:

– Ia stai aşa... Recompensă de la cine? De la guvernul Alderaan? scutură el din mână insinuând spaţiul gol ocupat nu demult de sistemul Alderaan.

Luke explodă furios:

– Dacă e prizonieră aici şi urmează să fie executată, înseamnă că într-un fel reprezintă un pericol pentru cei care au distrus Alderaan, cei care au construit staţia asta. Fii sigur că are legătură cu toată represiunea pornită de Imperiu. Şi-am să-ţi spun şi cine o să plătească pentru eliberarea ei, pentru informaţiile pe care le deţine. Senatul, Alianţa Rebelă şi orice grup care avea afaceri cu Alderaan. Ar putea fi singura moştenitoare a unei averi fabuloase şi cea mai bogată din

întreg sistemul. Recompensa te-ar putea face mai bogat decât ţi-ai putea imaginea vreodată.

– Ştiu eu... Am o imaginaţie destul de bogată...

Se uită la Chewbacca, primind în schimb un grohăit tensionat. Solo dădu din umeri spre wookiee:

– Bine, hai să încercăm. Dar sper să fie adevărat ce spui despre recompensa aia. Care-i planul, puştiule?

Luke se văzu luat pe nepregătite. Îşi concentrase toata energia pentru a-l convinge pe Solo să îl ajute într-o încercare de salvare. Dar acum, după ce reuşise să îi facă pe amândoi părtaşi la ideea lui, îşi dădu seama că de fapt habar n-avea cum să procedeze. Se obişnuise cu bătrânul Ben şi apoi cu Solo să dea toate instrucţiunile. Acum îi venise şi lui rândul la comandă.

Observă câteva cercuri metalice atârnând la şoldul lui Solo.

– Dă-mi cătuşele alea şi cheamă-l pe Chewbacca mai aproape.

Solo îi înmână metalele subţiri, dar dificil de rupt şi îi transmise rugămintea lui Chewbacca. Wookiee se apropie greoi şi aşteptă curios.

– Am să-ţi pun astea ţie, începu Luke, dând să-i prindă cătuşele la spate, şi aşa...

Chewbacca se răsti cu un grohăit din fundul gâtului şi Luke sări într-o parte speriat.

– Înc-o dată, reluă Luke. Han o să-ţi lege ţie cătuşele şi aşa...

Îi pasă legăturile lui Solo, sub privirea circumspectă a antropoidului imens. Pilotul se înveselise deja.

– Nu-ţi face griji, Chewie. Cred că ştiu ce i-a trecut prin minte.

Cătuşele îi strângeau încheieturile groase şi, în ciuda încrederii partenerului său în planul tânărului, nu putea decât să se sperie cumplit când legăturile fură activate.

– Luke, domnule.

Luke se întoarse spre 3PO.

– Îmi cer scuze pentru întrebare, dar, ăă... ce trebuie să facem, eu şi R2, dacă ne descoperă cineva în absenţa voastră?

– Speraţi să nu aibă blastere, glumi Solo, destul de cinic.

Tonul lui 3PO indică pilotului că nu găsea gluma deloc amuzantă.

– Nu sună deloc liniştitor.

Solo şi Luke erau prea absorbiţi de expediţia pe care urmau să o facă pentru a acorda prea multă atenţie robotului îngrijorat. Îşi potriviră căştile pe figură apoi, încadrându-l pe masivul Chewbacca mormăind gutural şi pe jumătate descurajat, porniră pe coridorul în care dispăruse mai devreme Ben Kenobi.

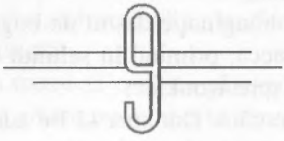

Intrând tot mai departe şi mai adânc în burta staţiei gigantice, înţelegeau cât de dificil era să îşi menţină un aer lejer de indiferenţă. Din fericire, cei în măsură să sesizeze nervozitatea celor doi soldaţi în armură o tratau ca pe un reflex firesc, dată fiind masivitatea captivului wookiee. Chewbacca însuşi nu îi ajuta prea mult să treacă neobservaţi, aşa cum şi-ar fi dorit.

Cu cât avansau, cu atât traficul devenea tot mai aglomerat. Soldaţi, birocraţi, tehnicieni şi maşinării se agitau pe coridoare. Cu mintea la sarcinile pe care le aveau de îndeplinit, cei mai mulţi ignorau trio-ul neobişnuit, doar câţiva umani permiţându-şi să se uite lung după wookiee. Expresia morocănoasă şi resemnată a lui Chewbacca şi siguranţa pe care încercau să o afişeze soldaţii care îl înghionteau din spate le garanta liniştea.

În cele din urmă ajunseră la un palier cu multe ascensoare. Luke răsuflă uşurat. Lifturile controlate de computer ar fi trebuit să îi transporte aproape oriunde pe staţie doar în urma unei comenzi verbale.

O secundă de nervozitate când un oficial mărunt se grăbi să urce alături de ei. Solo gesticulă brutal şi omul, fără să protesteze, se îndreptă către un tub ascensor de alături.

Luke studie panoul de control, apoi îşi ajustă vocea să sune cât se poate de firesc şi de urgent în microfonul controlerului. În schimb, se bâlbâi nervos şi speriat; dar ascensorul era un mecanism care doar răspundea comenzilor, nefiind programat să diferenţieze posibilele emoţii necorespunzătoare, exprimate vocal. Uşa se închise şi ascensorul porni la drum. Timpul scurs li se păru ore, în realitate însă trecură doar câteva minute până la destinaţie, zona de securitate.

Luke spera să descopere ceva asemănător celulelor de modă veche, cu gratii, aşa cum ştia că se folosesc pe Tatooine, în oraşe precum

Mos Eisley. Văzură însă numai rampe înguste în jurul unei guri de aerisire cât un hău fără fund. Pasarelele, orânduite pe câteva etaje, mergeau paralel cu pereţii curbaţi, în spatele cărora se ascundeau celule de detenţie fără formă. Gardieni cu privirea alertă şi porţi de energie se întâlneau la tot pasul.

Conştient că dacă mai stăteau mult dezorientaţi cineva s-ar fi găsit până la urmă să vină să le adreseze întrebări pentru care nu aveau răspuns, Luke se întrebă frenetic ce trebuia să facă în continuare.

– N-o să ne meargă, şopti Solo aplecându-se spre el.

– De ce n-ai spus aşa de la început? se răsti Luke, frustrat şi speriat.

– Ba cred c-am spus. Am...

– *Şşşş!*

Solo tăcu şi atunci se întâmplă exact de ce îi era mai teamă lui Luke. Un ofiţer veni spre ei, sever, încruntându-se la vederea lui Chewbacca.

– Unde mergeţi voi doi cu... chestia asta?

Chewbacca fornăi ameninţător, dar Solo îl domoli cu o lovitură bine plasată în coaste. Panicat, Luke se trezi răspunzând aproape mecanic:

– Transfer de prizonier din blocul TS-138.

Ofiţerul se uită la el nedumerit.

– N-am fost informat. Trebuie să verific dacă aveţi aprobare.

Se întoarse şi se îndreptă spre o consolă din apropiere, în care începu să îşi introducă cererea de verificare. Luke şi Han evaluară rapid situaţia – coridorul plin de alarme, porţile de energie, fotosenzorii amplasaţi peste tot şi vreo trei gărzi staţionate în zonă.

Solo îi făcu un semn discret lui Luke în timp ce îi desfăcea cătuşele lui Chewbacca. Apoi îi şopti ceva prietenului său. Un muget sonor explodă în coridor şi Chewbacca începu să îşi agite braţele enorme în care ţinea carabina smulsă din mâinile lui Solo.

– Feriţi-vă! ţipă Solo înfricoşat. A scăpat! O să ne rupă în bucăţi!

Împreună cu Luke se depărtară de lângă monstrul supărat, îşi scoaseră pistoalele şi traseră câteva focuri în direcţia lui. Reacţia şi coordonarea lor a fost excelentă, entuziasmul de netăgăduit, iar ţinta execrabilă. Nici măcar un fascicul letal nu ajunse în apropierea wookiee-ului. Dar spulberară camerele automate de supraveghere, controalele porţilor de energie şi, bineînţeles, gărzile înmărmurite.

Atunci, ofiţerul se lămuri că focurile abominabile ale celor doi soldaţi erau selectiv de eficiente. Se pregătea să acţioneze butonul de

alarmă când un laser din pistolul lui Luke îl străpunse mortal şi Imperialul se prăbuşi fără să scoată un sunet pe puntea cenuşie.

Solo alergă spre difuzorul intercomunicaţiei, din care scârţâiau întrebări nervoase despre ce se întâmpla pe etaj. Aparent, pe lângă transmisia video existau şi microfoane amplasate în zona de primire, prin care se putea auzi într-un centru de control tot ce se petrecea pe culoar.

Ignoră barajul de ameninţări şi interogări din difuzor şi verifică setul de date de pe un panou alăturat.

– Trebuie să aflăm în care celulă este închisă Prinţesa asta a ta. Trebuie să fie o groază de niveluri şi... Am găsit. Celula 2187. Du-te! Chewie şi cu mine o să-i ţinem în loc.

Luke aprobă din cap şi fugi pe pasarela îngustă.

După ce îl instrui pe wookiee să ocupe o poziţie de unde să acopere ascensoarele, Solo inspiră adânc şi răspunse apelurilor din interfon.

– Totul e sub control, rosti în microfon cu o voce destul de oficială. Situaţia, normală.

– Nu s-a auzit deloc normal la noi, răspunse o voce severă. Ce s-a întâmplat?

– Aă, păi... unul dintre gardieni a experimentat o defecţiune la armă, se bâlbâi Solo cu vocea uşor nervoasă. Nu mai e nicio problemă. Suntem toţi în regulă. Voi?

– Trimitem un pluton sus, anunţă vocea brusc.

Han mirosea deja că persoanele de la capătul intercomunicaţiei deveniseră suspicioşi. Ce să zică? Îşi găsea mai bine cuvintele dacă se ajuta de ţeava pistolului.

– Negativ, negativ. Avem o scurgere de energie. Lăsaţi-ne câteva minute să o localizăm. Scurgere importantă... foarte periculos.

– Defecţiune la armă, scurgere de energie... Cine e acolo? Care este codul tău de opera...

Îşi îndreptă pistolul către panou şi trase câteva focuri, distrugând aparatele.

– Oricum a fost o conversaţie imbecilă, se scuză el.

Strigă apoi în lungul coridorului.

– Grăbeşte-te, Luke! Ne vine companie!

Luke auzi îndemnul, dar alerga într-una de la o celulă la alta, citind numerele reliefate luminos deasupra fiecărei uşi. Celula 2187 parcă nici nu ar fi existat. Ba exista, şi o găsi chiar când era gata să renunţe şi să coboare la următorul nivel.

Examină atent peretele convex de metal – avea o singură soluţie. Setă blasterul la maxim, sperând să nu se topească înainte de a străpunge uşa, şi deschise focul. Când arma se înfierbântă prea mult, şi-o trecu în cealaltă mână. Fumul se mai risipi şi văzu cu surprindere că uşa se străpunsese.

Privind uimită prin fum, în faţa lui Luke apăru tânăra al cărei portret fusese proiectat holografic de R2-D2 în garajul de pe Tatooine cu câteva secole în urmă, parcă atâta trecuse de atunci. Era mai frumoasă decât imaginea tridimensională, decise Luke, zgâindu-se la ea.

– Eşti chiar... mai frumoasă... decât mi-am...

Confuzia şi nesiguranţa se schimbară în uimire şi apoi în nerăbdare.

– Nu eşti prea scund pentru un soldat de intervenţie? comentă ea până la urmă.

– Ce?... A, uniforma.

Îşi scoase casca, şi-şi îndreptă ţinuta.

– Am venit să te salvez. Eu sunt Luke Skywalker.

– Pardon?! întrebă ea politicos.

– Am spus, am venit să te salvez. Ben Kenobi e cu mine. Am adus şi cei doi droizi...

Nesiguranţa lăsă loc speranţei imediat ce Luke menţionă numele bătrânului.

– Ben Kenobi! se uită în jurul lui Luke, ignorându-l şi căutându-l pe Jedi. Unde e? Obi-Wan!

Guvernatorul Tarkin se uita la Vader cum umbla de colo-colo prin sala de conferinţă, altfel pustie. Într-un final, Lordul Întunericului se opri, privind în jur de parcă un clopot uriaş pe care numai el putea să îl audă răsunase undeva în apropiere.

– E aici, spuse Vader fără nicio emoţie.

Tarkin tresări.

– Obi-Wan Kenobi!? E imposibil. De ce crezi asta?

– O tulburare în Forţă, de un fel pe care îl simţeam numai în prezenţa fostului meu maestru. Inconfundabil.

– Desigur... desigur că trebuie să fie mort demult.

Vader ezită, certitudinea dispărând subit.

– Probabil... A dispărut acum. A fost doar o senzaţie scurtă.

– Jedi au pierit, declară Tarkin optimist. Focul lor a fost stins cu multe decade în urmă. Tu, prietene, eşti tot ce-a mai rămas în urma lor.

Un interfon sună delicat.

– Da? răspunse Tarkin.

– Avem o alarmă în blocul de detenţie AA-23.

– Prinţesa! exclamă Tarkin sărind în picioare.

Vader se răsuci, încercând parcă să vadă prin perete.

– Ştiam eu... Obi-Wan *este* aici. Ştiam că nu pot confunda o tulburare în Forţă de o asemenea putere.

– Daţi alarma în toate sectoarele! ordonă Tarkin prin intercomunicaţie.

Se uită apoi lung la Vader.

– Dacă ai dreptate, nu trebuie să-i permitem să scape.

– Scăparea poate să nu fie intenţia lui Obi-Wan Kenobi, răspunse Vader, încercând să-şi păstreze cumpătul. El este ultimul Jedi... şi cel mai de seamă. Pericolul pe care-l reprezintă pentru noi nu trebuie subestimat. Doar eu îi pot face faţă.

Masca îl fixă pe Tarkin:

– Singur.

Luke şi Leia porniseră înapoi pe pasarelă când exploziile au izbucnit undeva în faţa lor. Soldaţii încercau să iasă din ascensoare, dar erau respinşi unul câte unul de Chewbacca. Nereuşind, spărseseră o gaură în zid, prea mare pentru ca Solo şi wookiee să o mai poată acoperi. În grupuri de câte doi-trei, Imperialii îşi croiau drum în blocul de detenţie.

Retrăgându-se prin pasarelă, Han şi Chewbacca se întâlniră cu Luke şi Prinţesa.

– Nu ne putem întoarce pe acolo, le spuse Solo, cu faţa congestionată de efort şi îngrijorare.

– Nu, se pare că aţi reuşit să ne tăiaţi singura cale de scăpare, aprobă Leia. Asta e o zonă de detenţie, să ştii. N-au construit-o cu ieşiri multiple.

Cu respiraţia obosită, Solo o măsură din cap până în picioare.

– Îmi cer iertare, Alteţă, spuse sarcastic, poate aţi prefera să vă întoarceţi în celulă?

Ea îşi feri privirea, impasivă.

– Trebuie să mai existe o cale să scăpăm de aici, murmură Luke, scoţând un mic transmiţător de la şold şi setându-l pe o anumită frecvenţă.

– C-3PO... See Three-pio!

O voce familiară îi răspunse în cea mai mare grabă:

– Da, domnule?

– Ne-au tăiat calea aici. Există cumva alte ieşiri din zona de detenţie – de orice fel?

Casca pârâi sub efectul paraziţilor electrostatici; Solo şi Chewbacca ţineau piept soldaţilor Imperiali care încercau să rupă barajul de la capătul pasarelei.

– Ce-ai spus?... N-am recepţionat.

În biroul platformei de andocare R2-D2 fluiera şi bipăia frenetic în timp ce 3PO regla controalele, luptându-se să refacă transmisia.

– Am spus, toate sistemele au fost alertate de prezenţa dvs., domnule. Intrarea principală pare să fie singurul drum înspre şi dinspre blocul de celule.

Apăsă instrumentele şi o serie de date apărură pe display.

– Toate informaţiile legate de sectorul în care vă aflaţi sunt restricţionate.

Cineva bătu în uşa încuiată a biroului – neprimind niciun răspuns, insistă violent.

– Vai, nu! gemu 3PO.

Fumul se îngroşase în coridorul celulelor, făcând dificilă ochirea ţintelor. Dacă Solo şi Chewbacca nu îşi puteau nimeri inamicii mai numeroşi, situaţia avea şi partea ei bună – confuzia generată îi obliga pe soldaţii Imperiali să tragă focuri la întâmplare. Din când în când unul dintre soldaţi reuşea să se strecoare mai aproape, expunându-se odată ce penetra bariera de fum. Sub tirul precis al celor doi contrabandişti, cădea doborât, crescând masa inertă de armuri de pe podeaua pasarelei.

Fasciculele de energie ricoşau sălbatic din pereţi, dar Luke reuşi să se apropie de Solo.

– Nu există nicio altă ieşire! ţipă el în nebunia asurzitoare a focului concentrat.

– Ei, încep să se apropie de noi. Ce facem acum?

– Ce mai salvare! se auzi o voce iritată în spatele lor.

Se întoarseră amândoi simultan spre Prinţesa dezgustată care îi privea dezaprobator.

– Când aţi intrat aici, nu aveaţi şi un plan ca să ieşim?

– El e creierul, iubito, arătă Solo spre Luke.

Luke zâmbi stânjenit şi ridică din umeri neajutorat. În loc de răspuns, se întoarse spre inamici. Înainte de a deschide focul, Prinţesa îi smulse blasterul din mână.

– Hei!

Luke rămase perplex văzând-o că se îndreaptă spre perete, localizând un mic grătar. Îndreptă pistolul înspre el şi trase. Solo era şi el nedumerit:

– Ce-ţi veni?

– Se pare că îmi revine mie sarcina de a ne scăpa pielea. Intră în tomberonul de gunoi, aviatorule!

Sub privirile uimite ale celorlalţi, Prinţesa sări cu picioarele înainte şi dispăru. Chewbacca dudui ameninţător, dar Solo clătină încet din cap.

– Nu, Chewie, nu vreau s-o rupi în bucăţi. Nu sunt prea sigur de ea încă. Ori o să ajung să-mi placă, ori o s-o ucid cu mâna mea.

Wookiee grohăi din nou, dar Solo răcni la el:

– Marş în tomberon, tembel păros! Nu-mi pasă că-ţi pute! Nu-i momentul să faci pe mironosiţa cu mine!

Îl împinse pe wookiee spre mica deschizătură, apoi îl ajută să-şi vâre corpul înăuntru. Imediat ce dispăru, Solo îl urmă. Luke mai trase câteva focuri cu blasterul, mai mult ca să înteţească ecranul de fum decât să nimerească pe careva, se aşeză în tomberon şi lunecă în adânc.

Nevrând să producă pagube în spaţiul acela strâmt, urmăritorii opriră tirul, aşteptând întăriri mai bine înarmate. Şi în plus, fugarii erau prinşi în capcană, astfel că oricât ar fi fost soldaţii de dedicaţi Imperiului, nu le venea prea uşor să-şi rişte vieţile inutil.

Încăperea în care căzu Luke era puţin luminată. Nici nu era nevoie de prea multă lumină pentru a discerne conţinutul. Împuţiciunea îi lovise nările încă din tomberon. Fără alte podoabe, containerul de gunoi era pe sfert plin cu un soi de bălegar slinos, suficient de descompus pentru a-l ameţi pe Luke.

Solo se învârtea pe marginea încăperii, alunecând şi scufundându-se până la genunchi în gunoaie, fără să reuşească să găsească vreo ieşire. Dădu peste o trapă mică şi groasă, pe care în zadar se chinui să o deschidă. Trapa se încăpăţâna să nu se mişte.

– Tomberonul de gunoi a fost o idee minunată, îi aruncă sarcastic Prinţesei, ştergându-şi năduşeala de pe frunte. Ce miros incredibil ai descoperit. Din păcate, nu putem să ieşim de aici pe aripile vântului înmiresmat, iar altă ieşire nu se vede. Doar dacă reuşesc cumva să deschid trapa asta.

Se dădu înapoi şi trase cu blasterul înspre deschizătura de metal. Raza laser ricoşă brutal în pereţii încăperii şi toată lumea se adăposti înspăimântată în gunoaie; aproape că detonă peste capetele lor.

Mai puţin înnobilată în această ipostază, Leia se ridică prima din glod.

– Lasă chestia aia la o parte, se răsti ea la Solo, dacă nu vrei să ne omori pe vreunul.

– Da, Adorata voastră, mormăi Solo cu falsă umilinţă.

Nu făcu însă niciun gest de a lăsa pistolul din mână, ci se uită în sus, spre deschizătura tomberonului.

– N-o să le ia mult să-şi dea seama ce s-a întâmplat cu noi. Aveam situaţia sub control... până când ne-ai târât tu aici.

– Sigur că o aveai, se răsti din nou Prinţesa, scuturându-şi resturile din păr şi de pe umeri. Ce să zic, ar putea fi şi mai rău...

Pentru a-i da dreptate, un geamăt oribil, ascuţit, răsună în container. Venea de undeva de sub ei. Chewbacca urlă şi el, lipindu-se de un perete. Luke îşi scoase pistolul şi urmări cu atenţie câteva grămezi de gunoi din jur, dar nu zări nimic străin.

– Ce-a fost asta? întrebă Solo.

– Nu sunt prea sigur.

Luke sări brusc, uitându-se ba în jos, ba în spatele lui.

– S-a mişcat ceva pe lângă mine, cred. Atenţie...

Şocant de rapid, Luke dispăru în mormanul de bălegar putrezit.

– L-a prins pe Luke! ţipă Prinţesa. L-a tras dedesubt!

Solo se uita disperat în jur să tragă în ceva.

La fel de brusc cum dispăruse, Luke apăru – împreună cu o parte din altceva. O tentaculă groasă, incoloră, i se răsucise în jurul gâtului.

– Împuşcă-l, omoară-l! urlă Luke sufocat.

– Împuşcă-l!? Nici măcar nu-l văd, protestă Solo.

Încă o dată Luke fu tras în adâncul gunoiului de acel apendic scârbos. Solo rămase încremenit cu ochii la suprafaţa multicoloră de reziduuri.

Un huruit înfundat de maşinărie puternică şi doi pereţi opuşi ai containerului se deplasară în interior câţiva centimetri. Huruitul încetă şi se făcu din nou linişte. Luke reapăru subit chiar lângă Solo, eliberat de mormanul sub care aproape se sufocase şi frecându-şi disperat gâtul.

– Ce s-a întâmplat cu ăla? întrebă Leia, urmărind cu atenţie gunoaiele.

Luke era de-a dreptul siderat.

– Nu ştiu. M-a prins... apoi am scăpat. Mi-a dat drumul şi a dispărut. Poate că nu miroseam destul de urât pentru el.

– Am un sentiment teribil de rău, mormăi Solo.

Şi din nou huruitul înfundat; pereţii se mişcau din nou înspre interior. Doar că de această dată nu mai conteniră.

– Nu staţi acolo şi căscaţi gura unul la altul! îi apostrofă Prinţesa. Încercaţi să-i blocaţi cu ceva.

Cu toate fiarele vechi şi ţevile de metal pe care le găsise Chewbacca nu se dovedeau capabili să oprească înaintarea pereţilor. Cu cât mai greu era obiectul pe care îl propteau între pereţi, cu atât mai uşor plesnea sub forţa strângerii.

Luke îşi scoase din nou transmiţătorul, încercând să şi comunice în timp ce se ferea din calea pereţilor mişcători.

– 3PO... recepţie, 3PO!

Făcu o pauză, dar nu veni niciun răspuns. Deznădejdea i se citea pe faţă.

– Nu înţeleg de ce nu răspunde.

Încercă din nou:

– C-3PO, recepţie. M-auzi?

– C-3PO! Continua apelul înfundat din emiţător. Recepţie, C-3PO!

Vocea lui Luke se auzea repetat printre fâşâieli în casca rămasă pe consola computerului. În afara apelului rugător, biroul platformei era tăcut.

O explozie puternică sparse liniştea, acoperind apelurile deznădăjduite din receptor, trimiţând uşa blocată în partea opusă a camerei, odată cu fragmente de metal şi cioburi care loviră în treacăt şi casca, întrerupându-i brutal recepţia. Cataclismul fu urmat de patru soldaţi înarmaţi şi gata de atac, care intrară prin portalul distrus. O cercetare sumară relevă faptul că biroul era gol, până când o voce înspăimântată îi strigă din zona dulapurilor.

– Ajutor, ajutor! Scoateţi-ne de aici!

Soldaţii aplecaţi peste trupurile inerte ale ofiţerului de serviciu şi ajutorului său se grăbiră să deschidă dulapul din care se auzea strigătul înfundat. Doi roboţi, unul înalt şi umanoid, celălalt pur mecanic şi sprijinit pe trei picioare, ieşiră la lumină. Cel înalt dădea impresia că paralizase de frică.

– Sunt nebuni, vă zic, nebuni de legat!

Gesticulă pripit înspre uşă.

– Cred că au zis ceva legat de nivelul penitenciarului. De abia au plecat. Dacă vă grăbiţi, puteţi să-i mai prindeţi. Pe acolo, pe acolo!

Doi soldaţi din birou fugiră împreună cu ceilalţi din hol de-a lungul coridorului, în căutarea intruşilor. Cei doi soldaţi rămaşi îi ignorau pe roboţi, sfătuindu-se ce ar fi mai bine să facă în continuare.

– Toată agitaţia asta a supraîncărcat circuitele companionului meu, le explică 3PO şovăind. Dacă nu vă e cu supărare, aş vrea să-l conduc la Întreţinere.

– *Hă?* unul dintre soldaţi se uită cam cruciş înspre roboţi, apoi dădu indiferent din umeri.

3PO şi R2 se repeziră afară fără a mai privi vreun pic în urmă. De abia după ce plecară, unul dintre soldaţi îşi dădu seama că robotul înalt era un model pe care nu îl mai văzuse până atunci prin staţie. Dar nimic nu era imposibil, îşi spuse el nepăsător, mai ales pe o staţie de mărimea ăsteia.

– A fost cât pe-aci! răsuflă uşurat 3PO alergând pe culoarul pustiu. Acum trebuie să găsim altă consolă de date să te conectăm la ea, altfel totul e pierdut!...

Containerul de gunoi se micşora văzând cu ochii, cei doi pereţi de metal deplasându-se unul spre altul cu încăpăţânare. Bucăţi mari de fiare şi resturi interpretau înfiorător o simfonie de pocneli şi frângeri în crescendo.

Chewbacca gemu deznădăjduit, luptându-se cu toate puterile şi greutatea lui să oprească un perete, încordându-se cu părul vâlvoi ca Tantal în faţa ultimei confruntări.

– Un singur lucru e sigur, remarcă Solo nefericit. Vom fi toţi mai subţirei. O dietă de slăbire perfectă. Singurul necaz e permanenţa.

Luke se opri să îşi tragă sufletul, scuturând nervos transmiţătorul.

– Ce s-o fi întâmplat cu 3PO?

– Mai încearcă trapa o dată, îi propuse Leia. Ar fi ultima speranţă.

Solo îşi duse mâna la ochi şi încercă. Blasterul scuipă laser ineficient, care ricoşă în bătaie de joc prin containerul micşorat.

Atelierul de reparaţii era neocupat, aparent toată lumea fusese atrasă de eveniment în altă parte. O privire fugară de jur împrejurul camerei, apoi 3PO îl chemă pe R2 înăuntru, grăbindu-se să caute printre multele panouri din service. R2 scoase un bip şi 3PO i se alătură, aşteptând impacientat ca mica unitate să îşi conecteze braţul de transfer în manşonul mufei de date.

Un ropot super-rapid de sunete electronice izbucni fără nicio disciplină din difuzorul micului droid. 3PO îl domoli cu mâinile.

– Aşteaptă o secundă, mai încet!

Ropotul încetini.

– Aşa-i mai bine. Unde zici că sunt? Ce-au făcut?! A, nu! De acolo nu mai ies decât lichid!

Mai puţin de un metru de viaţă le mai rămăsese captivilor din containerul de gunoi. Leia şi Solo se întorseseră pe o parte, forţaţi de spaţiul care se micşora continuu, iar acum ajunseseră să stea faţă în faţă. Pentru prima dată îngâmfarea pierise din expresia Prinţesei. Îi apucă mâna lui Solo şi o strânse convulsiv la prima atingere a cleştelui imens de metal.

Luke căzuse şi zăcea pe o parte, luptându-se să îşi ţină capul deasupra mormanului de gunoi. Gura i se umplu de glodul compresat când, brusc, emiţătorul bâzâi frenetic.

– 3PO!

– Sunteţi acolo, domnule? întrebă droidul. Am avut nişte probleme minore. N-o să vă vină să credeţi...

– Taci, 3PO! zbieră Luke în microfon. Şi opreşte toate concasoarele de deşeuri de la nivelul de detenţie sau imediat de sub el. Ai înţeles? Opreşte concasoarele...

3PO se apucă de creştet pentru a alunga durerea care îl fulgeră odată cu scârţâitul şi ţipătul terifiant din interfon.

– Nu ştiu, închide-le pe *toate!* îl imploră pe R2. Grăbeşte-te! Vai! Ascultă-i... or să moară, R2! Blestemată fie-mi carcasa asta de tablă. N-am fost destul de rapid. E vina mea! Săracul stăpânul meu... şi toţi... nu, nu, nu!

Ţipetele şi urlete continuară totuşi, dincolo de momentul culminant. Erau, în fapt, ţipete şi urlete de uşurare. Pereţii containerului îşi schimbaseră direcţia de mişcare automat, imediat ce R2 activase comanda de oprire şi se depărtau unul de altul.

– R2, 3PO! urlă Luke în emiţător. E în regulă, suntem întregi! Mă auzi? Suntem în regulă... v-aţi descurcat excelent.

Scuturându-se cu silă de mocirla reziduală, se îndreptă cât putea de rapid spre trapa de evacuare. Se aplecă deasupra ei, o râcâi de mizeria acumulată şi transmise prin emiţător numărul inscripţionat pe metal.

– Deschide trapa de presiune în containerul 366-117891.

– Da, domnule, veni confirmarea din partea lui 3PO.

Erau, pesemne, cele mai frumoase cuvinte pe care Luke le auzise rostite vreodată.

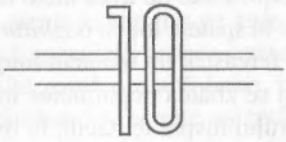

Cabluri de alimentare şi linii de circuite urcau din adâncuri şi se pierdeau în înalturile tranşeului de serviciu. Părea să aibă mii de kilometri adâncime. Pasarela îngustă, prinsă pe unul dintre pereţi arăta ca o bucată de aţă în imensitatea oceanului. Chiar şi un singur om umbla pe ea cu greutate.

Iar acum, un om îşi croia drum pe pasarela periculoasă, atent la ceva în faţa lui şi nu la hăul de metal de sub el. Sunetele releelor electronice enorme se auzeau ca nişte leviatane captive în spaţiul vast, învârtindu-se neobosite şi neadormite.

Două cabluri groase se uneau şi intrau într-un panou de control. Capacul era încuiat dar după ce îi verifică marginile, Ben Kenobi îl apăsă într-un fel anume şi îl smulse afară. Un terminal de computer funcţiona în interiorul panoului de control. Cu foarte mare grijă, efectuă câteva modificări în terminalul electronic. Manevrele îi fură răsplătite de câteva indicatoare luminoase care din roşu se schimbară în verde. Şi imediat, fără vreun avertisment, în spatele său se deschise o uşă. Închise grăbit capacul panoului şi se ascunse în bezna tunelului. Din spatele uşii deschise îşi făceau apariţia soldaţii Imperiali; ofiţerul aflat la comanda detaşamentului se apropie până la câţiva metri de silueta aflată la adăpostul întunericului.

– Asiguraţi zona până când se opreşte alarma.

Soldaţii începură să se împrăştie, iar Kenobi deveni una cu întunericul.

Chewbacca mormăi şi răsuflă complet, forţându-şi trunchiul masiv prin deschizătura chepengului, Luke şi Solo trăgând de el din partea cealaltă. După ce reuşiră să iasă toţi cu bine, Luke cercetă zona în care ajunseseră. Holul era acoperit de mult praf, de parcă nu mai fusese

folosit de când se construise staţia spaţială. Era probabil doar un coridor de acces pentru reparaţii. Luke nu avea nicio idee unde se aflau.

Ceva lovi peretele în spatele lor cu o *izbitură* puternică şi Luke le strigă celorlalţi să se ferească; un tentacul lung, gelatinos, îşi croise drum prin chepeng şi se zbătea neputincios în spaţiul holului. Solo îndreptă ţeava blasterului înspre tentacul, în timp ce Leia încerca să treacă de Chewbacca, pe jumătate înţepenit de frică.

– Luaţi careva covorul ăsta umblător şi păros din calea mea!

Apoi, îl văzu pe Solo şi înţelese ce avea de gând să facă.

– Nu, aşteaptă! O să ne audă!

Solo o ignoră şi trase înspre chepeng. Lovitura de energie îşi lovi ţinta, cu un ecou puternic; creatura de dedesubt îşi trase tentaculul şi se îngropă în containerul de gunoi.

Dar ecoul crescu, continuând să se răspândească minute bune după ce Solo trăsese focul. Luke dădu din cap cu dezgust, văzând că un tip ca Solo, care vorbea cu ţeava armei, nu putea să se comporte decât ca atare. Până acum se uitase cu un fel de admiraţie la Corellian. Dar gestul inconştient de a trage cu arma în chepeng i-a adus, pentru prima oară în mintea lui Luke, la acelaşi nivel.

Reacţiile Prinţesei erau şi mai surprinzătoare decât cele ale lui Solo.

– Ascultă! zise ea privindu-l drept în ochi pe pilot. Nu ştiu de unde ai venit, dar îţi sunt recunoscătoare.

Imediat se întoarse spre Luke, ca şi cum un al doilea gând i se agăţase de prima idee.

– Amândurora.

Se concentră din nou spre Solo.

– Dar de acum încolo, faci doar ce-ţi spun eu.

Solo rămase cu gura căscată; zâmbetul nu mai apăru de data aceasta.

– Uitaţi ce, Sfinţia Voastră, se bâlbâi el până la urmă. Să lămurim ceva. Eu primesc ordine doar de la o singură persoană... de la mine.

– E o minune că mai eşti încă în viaţă, îi răspunse ea.

Leia se uită scurt de-a lungul coridorului, apoi porni cu pas hotărât în direcţie opusă. Solo se uită la Luke, încercă să comenteze, ezită, apoi se răzgândi şi spuse simplu:

– Nicio recompensă nu merită asta. Nu ştiu dacă tot creditul din univers ar putea să mă despăgubească pentru cât mă chinui cu *ea*... Hei, stai mai încet!

Leia deja cotea după un colţ şi toţi se grăbiră să o ajungă din urmă.

Cei câţiva soldaţi postaţi în jurul intrării în tunelul de serviciu erau mai interesaţi să dezbată evenimentele produse în blocul de detenţie decât să fie atenţi la sarcina pe care o primiseră. Atât de preocupaţi erau să facă speculaţii asupra cauzelor, încât niciunul nu remarcă fantoma venită parcă din altă lume, care trecea din umbră în umbră ca o pasăre răpitoare de noapte, aşteptând atunci când simţea un soldat întorcându-se, pornind din nou când nu era privită, până se pierdu în aerul închis al tunelului.

Câteva minute mai târziu unul dintre soldaţi se încruntă în armură, întorcându-se spre locul unde avea impresia că sesizase o mişcare. Nu era nimic pe pasarelă, decât senzaţia nedefinită pe care Kenobi, umblând ca o fantomă, o lăsase în urmă. Nesimţindu-se deloc în largul lui, dar nici dispus să îşi împărtăşească halucinaţiile, soldatul reveni la conversaţia mult mai prozaică a tovarăşilor săi.

* * *

Cineva a descoperit până la urmă cele două gărzi inconştiente, legate fedeleş şi ascunse într-un dulap cu unelte la bordul cargoului capturat. Ambii oameni au rămas însă în comă, în ciuda eforturilor susţinute de a-i trezi.

Sub îndrumarea câtorva ofiţeri din poliţia militară, soldaţii i-au coborât pe cei doi camarazi fără armură pe rampa de descărcare a cargoului, de unde i-au transportat direct la cea mai apropiată unitate medicală. Pe drum au trecut pe lângă două siluete ascunse la adăpostul unui panou electric deschis. 3PO şi R2 au rămas neluaţi în seamă, deşi stăteau foarte aproape de hangar.

Imediat ce soldaţii dispărură, R2 desfăcu rapid capacul unei mufe şi îşi conectă braţul cu senzori în manşon. Luminile începură să danseze frenetic pe faţa lui şi fumul se strecură prin câteva fante din corpul său bondoc până când 3PO, alarmat, îi scoase braţul din conectorul periculos.

Fumul dispăru imediat, iar luminile indisciplinate reveniră la normal. R2 scoase câteva bipuri ameţite, ca un om care, în loc de paharul de vin la care se aştepta, dăduse pe gât o duşcă zdravănă de alcool rafinat.

– Vezi, data viitoare fii atent unde-ţi înfigi senzorii, îl dădăci 3PO. Puteai să-ţi arzi internele.

Se uită cu stupoare la mufa cu pricina.

– Asta e o priză de curent, nu un terminal de date.

R2 fluieră câteva scuze sumbre, apoi căutară împreună un conector potrivit.

Luke, Solo, Chewbacca şi Prinţesa ajunseră la capătul coridorului pustiu. Se opriră în faţa unei ferestre largi, cu vedere deasupra unui hangar, de unde puteau să vadă cargoul andocat dedesubt.

Luke îşi scoase emiţătorul, se uită în jur cu nervozitate, apoi vorbi în microfon:

– C-3PO,... recepţie!...

O pauză lungă, apoi:

– Vă aud, domnule. A trebuit să abandonăm poziţia de lângă birouri.

– Sunteţi amândoi în siguranţă?

– Pentru moment, deşi nu sunt prea optimist că voi ajunge la vârsta pensionării. Suntem în hangar, în faţa navei.

Luke se uită prin fereastră, surprins.

– Nu vă văd în doc, cred că suntem chiar deasupra voastră. Venim şi noi cât putem de repede.

Închise aparatul, zâmbind la remarca lui 3PO legată de „vârsta pensionării". Uneori, droidul înalt se comporta mai uman decât multă lume.

– Mă întreb dacă bătrânul o fi reuşit să anihileze raza tractoare, se auzi Solo spunând, în timp ce privea scena din hangar.

Vreo zece soldaţi intrau şi ieşeau din cargou.

– Ca să ne întoarcem la navă e ca şi cum am zbura prin cele cinci Inele de Foc ale lui Fornax.

Leia Organa se întoarse surprinsă şi întrebă:

– Ai venit aici în rabla aia? Eşti mai curajos decât mi-am închipuit.

Lăudat şi jignit în acelaşi timp, Solo nu ştia cum ar trebui să reacţioneze. Se mulţumi să-i arunce o privire duşmănoasă şi porniră pe coridor, cu Chewbacca în ariergardă.

După un alt colţ, cei trei oameni se opriră brusc. Tot brusc se opriră şi cei 20 de soldaţi Imperiali care mărşăluiau în direcţia lor. Reacţionând normal – trebuie spus, fără să gândească – Solo îşi scoase pistolul şi atacă plutonul, urlând şi înjurând din toţi rărunchii în cele câteva limbi pe care le cunoştea.

Surprinşi de atacul total neaşteptat şi considerând că atacatorul ştie ce face, soldaţii se retraseră din faţa focului nebunesc. Câteva lasere ricoşară aiurea, stârnind panică generală. Gradaţi şi soldaţi rupseră rândurile şi o luară la fugă prin coridor. Îmbătat de propria reuşită, Solo continuă urmărirea, strigând înspre Luke:

– Mergeţi la navă. Am eu grijă aici!

– Ai înnebunit? Unde alergi încolo?

Dar Solo dispăruse deja după o curbură a coridorului şi nu îl auzi. Nu că i-ar fi păsat vreun pic. Nemulţumit de actul nebunesc al partenerului său, Chewbacca scoase un urlet sălbatic şi porni în urmărirea lui Solo. Luke şi Leia rămaseră stupefiaţi şi singuri în mijlocul holului pustiu.

– Poate am fost prea dură cu prietenul tău, mărturisi Leia. Este cu siguranţă foarte curajos.

– Este cu siguranţă un idiot! o contrazise furios Luke. Nu ştiu cu ce ne-ar ajuta dacă se lasă ucis.

Alarmele porniră în docurile din apropiere şi de dedesubt.

– Ce spuneam! pufni Luke dezgustat. Să mergem!

Porniră împreună în căutarea unui pasaj de acces către nivelul hangarului de jos.

Solo continuă să îşi pună pe fugă oponenţii, alergând în viteză de-a lungul coridorului, urlând şi trăgând ostentativ cu blasterul. Ocazional, reuşea câte un foc al cărui efect era mai important din punct de vedere psihologic decât tactic.

Jumătate din plutonul de soldaţi se împrăştiase deja prin diferite subpasaje şi coridoare. Ceilalţi pe care-i urmărea alergau în continuare în faţa lui, returnând câte un foc indiferenţi. Apoi ajunseră la capăt, ceea ce îi forţă să se întoarcă şi să îşi confrunte oponenţii.

Văzând că soldaţii se opriră, Solo încetini, apoi se opri şi el. Corellianul şi Imperialii se uitară în tăcere unii la alţii. Câţiva soldaţi se zgâiau, dar nu la Han, ci dincolo de el. Treptat, Solo îşi dădu seama că era foarte singur, acelaşi gând înflorind şi în mintea gărzilor cu care se confrunta. Încurcătura se lămuri imediat, şi soldaţii deveniră brusc furioşi. Carabinele şi pistoalele începură să scuipe fascicule de energie împotriva inamicului, ceea ce îl făcu pe Solo să facă un pas înapoi. Trase apoi un foc, se întoarse şi îşi luă picioarele la spinare.

Chewbacca auzi şuierele şi ricoşeurile de energie ale armelor, neînţelegând de ce acum se apropiau în loc să se depărteze. Se întreba ce ar trebui să facă, ezitând; aşa îl surprinse Solo, apărând brusc după o curbă şi aproape răsturnându-l la podea. Văzând zece soldaţi alergând în urma lui, wookiee-ul decise să îşi păstreze întrebările pentru un moment mai puţin confuz. Se luă apoi la întrecere cu Solo înapoi pe coridorul de unde veniseră.

Luke o apucă pe Prinţesă şi o trase într-o firidă. Leia se pregătea să se smulgă furioasă din strânsoarea lui brutală, dar sunetele paşilor

mărşăluind în apropiere o facură să se adăpostească mai bine în umbra ascunzătorii.

Un pluton de soldaţi trecu în grabă pe lângă ei, răspunzând alarmei care continua să sune neîntrerupt. Luke se uită în urma lor şi îşi trase răsuflarea.

– Singura noastră şansă să ajungem la navă este din partea cealaltă a hangarului. Sunt deja avertizaţi că există intruşi în zona asta.

Porni înapoi pe coridor, făcându-i semn să îl urmeze.

Două gărzi apărură la capătul îndepărtat al pasajului şi se opriră, arătând în direcţia lor. Luke şi Leia se întoarseră în fugă în direcţia din care veniseră, dar un pluton mai numeros apăru şi în celălalt capăt al coridorului, îndreptându-se în grabă spre ei. Drumul era blocat şi în spate şi înainte. Se uitară disperaţi după o altă ieşire. Apoi, Leia văzu pasajul mititel şi i-l arătă lui Luke.

Luke trase un foc înspre cei mai apropiaţi urmăritori şi intră după ea în pasajul înghesuit. Părea a fi un coridor de serviciu. În spatele lor, focul soldaţilor răsuna asurzitor. Dar măcar minimalizaseră cantitatea de energie pe care soldaţii o puteau lansa acum din blastere după ei.

Pasajul se termina cu un chepeng gros, dincolo de care lumina se pierdea, ceea ce îi dădu speranţă lui Luke. Dacă ar putea bloca chepengul, iar ei să se piardă dincolo de el, ar fi avut o şansă să scape de inamicii din apropiere. Dar chepengul rămânea deschis, şi niciun sistem pe care să îl închidă automat nu se vedea. Luke era gata să scoată un strigăt de triumf, când podeaua aproape îi fugi de sub picioare. Cu degetele tălpilor atârnând în aer, încercă să îşi recâştige echilibrul, cu atât mai greu cu cât Prinţesa se izbi de el venind din urmă.

Pasarela se termina cu o treaptă care ieşea în hău. Un curent de aer rece îi izbi faţa şi Luke studie pereţii care urcau nevăzuţi şi coborau în adâncurile fără fund. Coridorul pe care veniseră era doar un puţ de aerisire prin care aerul se recircula în interiorul staţiei spaţiale. Luke era acum prea speriat şi îngrijorat ca să se mai supere pe Prinţesă pentru că îi adusese încă o dată în golurile imense fără scăpare. Şi, în plus, alte pericole trebuia evitate. O rază laser ricoşă deasupra capetelor lor, rupând fragmente de metal.

– Cred că am luat-o pe unde nu trebuie, murmură el şi trase cu blasterul împotriva soldaţilor care avansau spre ei.

Puţul de aerisire se lumina cu fiecare distrugere produsă în pereţi. În partea cealaltă a hăului se zărea un alt chepeng deschis. Putea foarte bine să fie la un an-lumină depărtare. Leia căută de-a lungul

peretelui şi găsi un comutator pe care îl acţionă rapid. Chepengul se închise în urma lor; măcar acum îi proteja împotriva ameninţării imediate a soldaţilor. În schimb, cei doi fugari rămaseră să îşi ţină echilibrul precar pe treapta spânzurată în aer, nu mai largă de un metru pătrat. Dacă şi placa de metal de sub picioarele lor s-ar fi tras în perete, atunci urmau să vadă mai mult din interiorul staţiei spaţiale decât şi-ar fi dorit.

Luke îi făcu semn Prinţesei să se ferească şi trase cu blasterul în comutatorul de acţionare a chepengului, topind circuitele de comandă şi împiedicând deschiderea din partea cealaltă. Apoi, se uită cu mare atenţie înspre cavitatea imensă care le bloca trecerea spre portalul din partea opusă. Dincolo le făcea cu ochiul un pătrat galben care i-ar fi condus spre libertate.

În şuierul uşor al aerului care venea din adâncuri Luke şopti:

– Chepengul ăsta e protejat solid, dar nu o să-i ţină în loc prea mult.

– Trebuie să traversăm cumva până în partea cealaltă, fu Leia de acord. Să căutăm controalele care extind podul, adăugă ea, examinând peretele de metal din jurul chepengului.

Căutară în zadar vreun buton; din spatele chepengului blocat răbufneau zgomote nervoase. Un mic punct alb se formă în centrul portalului de metal, continuând să se mărească şi să scoată fum.

– Or să treacă prin el! gemu Luke.

Prinţesa se uită peste golul din faţa lor.

– Trebuie să fie un pod acţionat doar dintr-o parte, iar controalele sunt montate în partea cealaltă.

Căutând cu mâna pe peretele de lângă ei, Luke se agăţă în ceva prins la centura armurii. Se uită nervos la centură şi descoperi obiectul care îl stânjenea – şi care îi dădu o idee, practic la limita nebuniei. Cablul înfăşurat şi strâns în bucle mici arăta subţire şi fragil, dar era o coardă de tip militar cu multiple utilizări, care ar fi susţinut cu uşurinţă până şi greutatea lui Chewbacca. Trebuia să îi susţină pe amândoi; era o idee care trebuia să aibă sorţi de izbândă. Desfăcu de la şold coarda, îi măsură lungimea şi o compară cu lăţimea abisului. Ajungea perfect dincolo, chiar mai rămânea din ea suficient.

– Ce ai de gând? se interesă Leia curioasă.

Luke nu răspunse. Scoase de la brâu o baterie mică, dar destul de grea, şi legă de ea un capăt al coardei. Se asigură că nodul era bine fixat, apoi se apropie de marginea treptei pe care stăteau. Învârti

bateria în cercuri largi, apoi o aruncă peste prăpastie. Bucata grea de metal se lovi de un cot de ţevi şi căzu în întuneric. Răbdător, Luke înfăşură cablul la loc şi încercă din nou. Bateria se învârti iar şi zbură spre chepengul opus; simţea în spate căldura emanată de metalul topit şi zgomotele soldaţilor blocaţi în spatele portalului.

De data aceasta, bateria se agăţă de nişte ţevi de deasupra trecerii, trase cablul după ea şi se înfăşură de câteva ori, apoi alunecă într-o gaură. Luke se prinse cu toată puterea de cablu şi îl trase spre el; legătura nu dădea niciun semn că s-ar fi putut desface.

Înfăşură capătul din mâna lui în jurul taliei şi braţului drept, apoi o trase pe Prinţesă aproape de el cu cealaltă mână. Chepengul din spatele lor se albise în întregime, metalul topit scurgându-se din marginile plăcii.

Ceva cald şi plăcut îi atinse buzele lui Luke, alertându-i fiecare nerv din corp. Se uită şocat la Prinţesă, cu buzele încă tremurând.

– Doar un sărut cu noroc, murmură ea, zâmbind stânjenită şi îmbrăţişându-l cu amândouă braţele. O să avem nevoie.

Luke apucă apoi coarda cu amândouă mâinile, inspiră adânc şi se aruncă în gol. Dacă greşise când calculase arcul pe care trebuia să îl străbată, ratau intrarea din celălalt puţ de aerisire şi se loveau de peretele de metal fie lateral, fie mai jos de chepeng. Într-un astfel de caz nefericit, se îndoia că putea să reziste atârnat prea mult de coardă.

Saltul îi opri inima în loc, dar nu dură decât foarte puţin. De partea cealaltă, Luke se opinti în genunchi, asigurându-se că nu se va dezechilibra pe spate. Leia se desfacu din braţele lui cu o sincronizare perfectă, rulând peste umăr prin chepengul deschis, apoi ridicându-se în picioare cu graţie. Luke se desprinse şi el din înfăşurarea coardei.

Vâjâitul depărtat crescu într-un geamăt şi chepengul topit cedă. Forţat dinăuntru de soldaţi, sări în afară şi căzu în adâncuri. Dacă atinse cumva fundul hăului, nu se auzi. Câteva fascicule de laser izbiră peretele lângă ei. Luke îşi scoase blasterul şi deschise focul asupra soldaţilor blocaţi în faţa aerisirii imense, dar Leia îl trase cu putere înăuntru. La adăpost de tirul nervos, Luke acţionă comutatorul şi închise chepengul. Câştigaseră măcar câteva minute bune în care rămâneau în afara unui pericol imediat. Pe de altă parte însă, Luke nu avea nici cea mai mică idee unde ajunseseră, cu atât mai puţin ce se întâmplase cu Han şi Chewbacca.

Solo şi partenerul său, wookiee, reuşiseră să scape de o parte din urmăritorii lor. Dar de fiecare dată când reuşeau să scape de unii,

alţi soldaţi apăreau şi le luau locul; fără îndoială vestea despre ei se împrăştiase în tot sectorul.

În faţa lor, o serie de uşi blindate începeau să se închidă.

– Grăbeşte-te, Chewie! îl îndemnă Solo.

Chewbacca grohăi o dată, respirând ca un motor uzat. În ciuda dimensiunilor sale mari, wookiee nu era suficient de rezistent la sprinturi pe distanţe lungi. Doar pasul său lung îl ajută să se ţină aproape de Corellianul suplu. Chewbacca îşi lăsă câteva smocuri din blană prinse în marginile uşilor, dar reuşiră amândoi să se strecoare printre ele, înainte să se închidă ermetic cele cinci portaluri.

– Asta ar trebui să-i ţină în loc pentru o vreme, comentă Solo mulţumit.

Wookiee mormăi ceva înspre el, dar partenerul său radia doar încredere.

– Fireşte că pot să găsesc nava de aici! Corellienii nu ştiu să se rătăcească.

Un alt grohăit, uşor acuzator. Solo dădu din umeri.

– Tocneppil nu se pune; el nu era Corellian. Ba, mai mult, atunci eram beat.

Ben Kenobi se ascunse în umbrele pasajului îngust, devenind una cu metalul la trecerea unui grup mare de soldaţi Imperiali. Aşteptă până când se stinse zgomotul paşilor, apoi verifică încă o dată coridorul din faţa lui, înainte să îşi continue drumul. Nu percepu însă mişcarea siluetei negre care eclipsa lumina, undeva departe în spatele lui.

Kenobi evitase patrulă după patrulă, croindu-şi drum încet, înapoi spre hangarul unde stătea andocat cargoul. Ce urma să facă odată ajuns înapoi era determinat nu numai de împrejurări, dar şi de cât de bine reuşea să se furişeze.

Tânărul Luke, aventurosul Corellian şi partenerul lui, dar şi cei doi roboţi se implicaseră în câteva incidente pe care nu le puteau numi defel izolate, după cum suspecta din activitatea desfăşurată în drumul lui de întoarcere dinspre generatorul de energie. Doar toate trupele alea nu fuseseră desfăşurate să îl caute numai pe el!

Altceva îl îngrijora însă, judecând după vorbele pe care reuşise să le prindă şi care făceau referire la un prizonier important, acum evadat. Descoperirea aceasta avea darul să îl bulverseze, până când

se gândi la spiritele neliniştite ale lui Luke şi Han Solo. Erau şi ei implicaţi într-un fel sau altul.

Ben simţi ceva drept înainte şi îşi încetini înaintarea. Era un sentiment oarecum familiar, un timbru mental pe care şi-l amintea pe jumătate, dar pe care nu reuşea să îl plaseze conştient. Apoi, silueta păşi în faţa lui, blocându-i trecerea spre hangar la doar câţiva metri distanţă. Conturul şi mărimea siluetei completau întru totul enigma din acel moment. Maturitatea minţii pe care o simţise îi crease o confuzie temporară. Mâna i se îndreptă firesc spre mânerul sabiei de lumină dezactivate.

– Aştept de multă vreme, Obi-Wan Kenobi, intonă solemn Darth Vader. Ne-am întâlnit din nou, până la urmă.

Kenobi sesiză multă satisfacţie în spatele măştii hidoase.

– Prezenţa pe care am simţit-o mai devreme, adăugă Vader, nu puteai fi decât tu.

Kenobi privi forma masivă care îi bloca retragerea şi aprobă încet din cap. Era mai mult curios decât impresionat.

– Ai încă mult de învăţat, comentă Kenobi.

– Ai fost profesorul meu odată, admise Vader, şi am învăţat mult de la tine. Dar vremea învăţăturii a trecut, iar acum eu sunt maestrul.

Veriga logică din ochii bătrânului continua să rămână absentă. Nu aveau loc de argumente, Kenobi ştia prea bine. Activându-şi sabia de lumină, luă o poziţie de aşteptare, mişcarea luptătorului fiind efectuată cu uşurinţa şi graţia unui dansator.

Mai brutal, Vader îi imită poziţia. Trecură câteva minute fără ca nici unul dintre ei să se deplaseze, fixându-se cu privirea unul pe altul în aşteptarea unui semnal neştiut, nebănuit.

Kenobi clipi o singură dată, îşi scutură capul şi încercă să îşi limpezească ochii. Sudoarea se scurgea de pe frunte şi pleoapele se închiseră din nou.

– Puterile îţi sunt slăbite, remarcă Vader fără emoţie. Bătrâne, nu ar fi trebuit să te întorci niciodată. O să ai parte de un sfârşit mai puţin liniştit decât ţi-ai fi dorit.

– Nu simţi decât o parte a Forţei, Darth, murmură Kenobi, cu siguranţa luptătorului care ştie să perceapă moartea ca pe orice altă senzaţie, ca somnul, dragostea sau atingerea unei lumânări.

– Ca întotdeauna, sublinie încă o dată bătrânul, îi percepi realitatea la fel cum simte tacâmul gustul mâncării.

Cu o mişcare extrem de rapidă pentru cineva atât de bătrân, Kenobi atacă silueta masivă. Vader bloca împungerea cu aceeaşi viteză,

ripostând cu o tăiere pe rever pe care Kenobi de abia o pară. Încă un blocaj şi Kenobi atacă din nou, folosind oportunitatea ca să se mişte în jurul înaltului Lord al Întunericului.

Continuau să schimbe lovituri, bătrânul întors acum spre hangar. O singură dată sabia lui de lumină se încrucişă cu cea a lui Vader, interacţiunea dintre cele două câmpuri de energie luminoasă producând un fulger scânteietor violent. Zumzete intense porneau din generatoarele de lumină de fiecare dată când o sabie încerca să o încalece pe cealaltă.

3PO se uită pe furiş prin intrarea în portul de andocare, numărând îngrijorat soldaţii care se învârteau în jurul cargoului părăsit.

– Unde ar putea fi? Of, of!

Se feri chiar înainte ca unul dintre gărzi să se uite înspre el. A doua oară se ascunse mai bine, iar curiozitatea îi fu răsplătită. Han Solo şi Chewbacca stăteau lipiţi de peretele unui alt coridor în partea cea mai îndepărtată a hangarului. Solo era şi el perplex în faţa atâtor soldaţi. Mormăi:

– Nu de-abia am plecat de la petrecerea asta?

Chewbacca grohăi şi amândoi se întoarseră rapid, dar se relaxară văzându-i pe Luke şi pe Prinţesă.

– Ce v-a întârziat? îi admonestă el în şoaptă.

– Am dat peste nişte prieteni mai vechi, explică Leia gâfâind.

Luke se uită spre cargou.

– Nava e întreagă?

– Pare în regulă, analiză Solo superficial. Nu pare să fi demontat nimic de pe ea şi nici să fi umblat la motoare. Problema e cum ajungem la ea.

Leia indică brusc unul dintre tunelele din partea opusă.

– Uite!

Iluminaţi de fulgerele generate de contactul brutal al câmpurilor de energie luminoasă, Ben Kenobi şi Darth Vader se retrăgeau spre hangar. Lupta atrăsese atenţia şi celorlalţi. Fiecare soldat se trăsese mai aproape, pentru a admira conflictul olimpian.

– Asta-i şansa noastră, observă Solo şi porni înainte.

Toţi cei şapte soldaţi care păzeau cargoul alergau în ajutorul Lordului Întunericului. 3PO de-abia avu timp să se ascundă din faţa lor. Se întoarse spre tovarăşul său din firidă.

– Deconectează-te, R2. Plecăm!

R2 îşi scoase braţul multifuncţional din portul de date şi ambii roboţi ieşiră în spaţiul deschis.

Kenobi auzi gloata apropiindu-se şi îşi permise o singură privire în hangar. Plutonul de soldaţi care încerca să intervină îl convinse imediat – era prins din ambele părţi ca într-un cleşte. Vader profită de singurul moment de neatenţie şi izbi cu sabia de lumină într-o mişcare verticală, de sus în jos. Kenobi reuşi cumva să respingă lovitura puternică, parând şi deplasându-se în cerc.

– Ai încă tehnica, dar puterea îţi slăbeşte. Pregăteşte-te să te întâlneşti cu Forţa, Obi-Wan.

Kenobi măsură distanţa dintre el şi trupele care se apropiau, apoi îl privi cu milă pe Vader.

– Asta este o luptă pe care nu o poţi câştiga, Darth. Puterea ţi s-a maturizat de când te-am învăţat, dar şi eu am crescut mult de când ne-am despărţit. Dacă sabia mea îşi atinge ţinta, vei înceta să mai exişti. Dar dacă tu mă tai, voi deveni şi mai puternic. Ia seama la vorbele mele.

– Filozofiile tale nu mă mai zăpăcesc de mult, bătrâne, horcăi Vader sfidător. Eu sunt acum maestrul.

Încă o dată fandă, simulă o împungere, apoi tăie cu sabia rapid, circular şi orizontal. Lovitura nu întâlni niciun blocaj, tăindu-l pe bătrân în două. Un fulger scurt şi cele două jumătăţi ale pelerinei lui Kenobi căzură fluturând pe podea.

Dar Ben Kenobi nu era în ele. Pregătit în eventualitatea unui truc magic, Vader împunse bucăţile goale de ţesătură cu vârful sabiei de lumină. Nici urmă de bătrân. Dispăruse de parcă nu ar fi existat niciodată. Soldaţii din jur începură să examineze locul în care îl văzuseră pe bătrân luptând cu câteva clipe înainte. Câţiva dintre ei mormăiau nedumeriţi, nici măcar prezenţa Lordului Sith neputând să le asigure liniştea şi să nu simtă o oarecare teamă.

După ce gărzile luaseră decizia de a ocupa tunelul, Solo şi ceilalţi se avântară spre nava spaţială – până când Luke îl văzu pe Kenobi tăiat în două. Schimbă direcţia instantaneu, alergând spre soldaţi.

– Ben! ţipă el, trăgând focuri disperate înspre gărzi.

Solo înjură, dar îl sprijini şi el cu foc pe Luke. Unul dintre lasere lovi maneta de acţionare a închiderii de siguranţă, poarta masivă căzând infernal spre podea. Soldaţii şi Vader săriră îndărăt – gărzile în hangar, iar Vader în coridor, dincolo de uşă.

Solo se întorsese din nou spre navă, dar se opri văzându-l pe Luke îndreptându-se hotărât spre soldaţi.

– Prea târziu! ţipă Leia după ei. S-a terminat!

– Nu! urlă Luke aproape plângând.

O voce familiară, dar diferită, îi răsună în urechi – vocea lui Ben. „Luke... ascultă-i!"

Uimit, Luke încercă să îl găsească pe cel care îl admonestase. O văzu pe Leia făcându-i semne disperate, urcând împreună cu cei doi roboţi rampa de încărcare a cargoului.

– Haide! Nu mai avem timp!

Ezitând, cu mintea încă agăţată de vocea aceea imaginară (dacă fusese într-adevăr imaginară), Luke mai doborî cu blasterul câţiva soldaţi, apoi se răsuci pe călcâie şi îşi căută scăparea în interiorul cargoului.

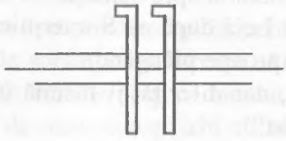

Ameţit, Luke se împletici până în faţa navei. De abia dacă remarca sunetul fasciculelor de energie, prea slabe ca să penetreze învelişul de protecţie, explodând fără vigoare în afară. Propria protecţie personală era ultima lui grijă acum. Cu ochii înceţoşaţi se uita cum Chewbacca şi Solo acţionau comenzile.

– Sper ca bătrânul să fi reuşit să anihileze raza tractoare, spunea Corellianul, altfel vom face o călătorie foarte scurtă.

Ignorându-l, Luke se întoarse în cală şi se prăbuşi într-un scaun, cu capul în palme. Leia Organa îl privi în tăcere un timp, apoi îşi scoase pelerina şi îl înveli cu grijă pe umeri.

– Nu puteai să faci absolut nimic, îi şopti ea încurajator. S-a terminat într-o fracţiune de secundă.

– Nu pot să cred că s-a dus, veni răspunsul lui Luke, şoptit ca o umbră. Nu pot.

Solo manevră o manetă, cu ochii ţintă înainte. Dar chepengul uriaş al docului era construit să răspundă automat la apropierea oricărei navete. Funcţia de siguranţă le servea perfect, facilitându-le evadarea. Cargoul se strecură rapid prin portalul care încă se mai deschidea şi ieşi în spaţiul liber.

– Nimic, răsuflă Solo uşurat, studiind cu un ochi atent indicaţiile radarului de proximitate. Nici măcar un erg de atracţie. A reuşit, a reuşit până la urmă.

Chewbacca grohăi ceva, atrăgându-i pilotului atenţia spre o serie de instrumente indicatoare.

– Corect, Chewie, uitasem pentru moment că mai sunt şi alte metode de a ne convinge să ne întoarcem.

Dinţii luciră într-un rânjet hotărât.

– Dar singurul mod în care ne mai pot duce înapoi în cavoul ăla zburător e bucată cu bucată. Treci la comenzi!

Ieşi ca o furtună din cabină.

– Vino cu mine, puştiule! îi strigă în drum lui Luke. Încă n-am scăpat din colivie.

Luke nu răspunse şi nici nu se mişcă. Leia îl apostrofă mânioasă pe Solo:

– Lasă-l în pace! Nu înţelegi că bătrânul a însemnat foarte mult pentru el?

O explozie scuturâ cargoul, aproape răsturnându-l pe Solo pe punte.

– Ei şi!? Bătrânul s-a sacrificat ca să ne dea o şansă să scăpăm de aici întregi. Vrei să risipeşti asta, Luke? Vrei ca Ben Kenobi să se fi sacrificat în zadar?

Luke îşi ridică ochii pierduţi înspre Corellian. Nu, nu chiar atât de pierduţi.... Apăruse o însufleţire oarbă în negrul ochilor săi. Fără un cuvânt, aruncă pelerina şi se luă după Solo.

Cu un zâmbet încurajator, Solo îi indică un pasaj de acces. Luke se uită într-acolo, rânji primejdios şi plecă să-şi ocupe locul indicat, în timp ce Solo porni printr-un pasaj similar, în direcţie opusă.

Luke intră într-o turelă bombată, care ieşea în lateral în afara cargoului. O ţeavă lungă, proeminentă, stătea înfiptă în vârful emisferei transparente, al cărei scop ticălos era mult prea evident. Luke se aşeză în scaun şi activă rapid o serie de controale. Activarea armei, apoi trăgaciul... trăsese cu astfel de tunuri de mii de ori înainte – în visurile sale.

În carlingă, Chewbacca şi Leia scrutau spaţiul în căutarea navetelor de vânătoare, prezente şi pe ecranul radarului ca nişte vârfuri de foc. Chewbacca mârâi din gâtlej şi trase câteva manşe, ceea ce o făcu pe Leia să ţipe.

– Uite-i că vin!

Spaţiul plin de stele se învârti în jurul lui Luke şi o astronavă Imperială de vânătoare, de tip TIE, trecu razant pe deasupra turelei transparente şi dispăru din raza vizuală. În carlinga înghesuită, pilotul Imperial se încruntă văzând cargoul presupus lovit prinzând puteri. Manevră iute comenzile micului vânător şi se răsuci într-un luping larg, astfel încât să poată intercepta din nou nava evadată.

Solo lansă un proiectil de energie spre un alt vânător şi pilotul acestuia aproape că-şi smulse motorul încercând cu disperare să evite explozia, reuşind să scape pentru o clipă, ascunzându-se în partea

cealaltă a cargoului. Luke deschise focul asupra vânătorului disperat chiar înainte de a apuca să îşi tragă vizorul peste ochi.

Chewbacca se uita atent când la instrumente, când la ecranele radarelor de proximitate, ajutat de Leia să discearnă între stele şi punctele fierbinţi ale asasinilor Imperiali.

Doi vânători plonjară simultan deasupra cargoului, încercând să îşi alinieze tirurile cu nava neaşteptat de flexibilă. Solo trase proiectil după proiectil înspre ţintele care coborau spre ei, urmat de Luke o clipă mai târziu.

– Se apropie mult prea rapid! ţipă Luke în intercomunicaţie.

Scuturile protectoare respinseră tirul Imperialilor, dar proiectilul de energie apucă să muşte destul de vânjos din umărul cargoului. Carlinga se scutură năpraznic, cu indicatoarele de monitorizare protestând vijelios împotriva cantităţii uriaşe de energie pe care erau forţate să o compenseze.

Chewbacca mormăi ceva înspre Leia, primind o exclamaţie în şoaptă, de parcă Prinţesa l-ar fi înţeles.

O altă navetă de vânătoare slobozi un foc de baraj asupra cargoului, reuşind să străpungă scutul de protecţie acolo unde se supra-încărcase şi să lovească nava în coastă. O mare parte din energie se disipase în scuturi, dar proiectilul rămase încărcat cu destulă putere, încât să spulbere un panou de control din pasajul principal, generând o ploaie de scântei şi fum. R2-D2 porni impasibil spre infernul produs de explozie; cargoul plonjă înnebunit, aruncându-l pe 3PO, mai puţin stabil pe picioare, într-un dulap plin cu componente de rezervă.

O lumină de alarmă se aprinse intermitent în carlingă. Chewbacca mormăi către Leia, dar tot ce putea să facă ea era să aibă încredere în abilităţile lui wookiee.

Un inamic se lansă deasupra cargoului, chiar în raza de acţiune a tunului pe care îl manevra Luke. Proiectile zburară către vânătorul Imperial, dar pilotul acestuia reuşi să evite cu agilitate pericolul, schimbând direcţia – exact în partea acoperită de Solo, care îl izbi cu un tir susţinut. Flăcări multicolore izbucniră din corpul vânătorului, împrăştiindu-l în mii de fragmente de metal topit.

Solo chiui de bucurie şi îi facu un semn energic lui Luke, primind răspuns cu acelaşi entuziasm. Pauza nu ţinu mult; un alt inamic îşi încercă norocul asupra cargoului fugar. Tunurile îşi îndreptau tirul asupra antenelor parabolice.

Pe punte, în mijlocul flăcărilor furioase, o siluetă cilindrică se agita cu încăpăţânare. Jetul de spumă albă ţâşni din capul lui R2 şi se abătu asupra pălălaiei, ucigând focul cu fiecare strop.

Luke încercă să se relaxeze, să devină una cu arma. Chiar şi fără să fie conştient de ceea ce făcea, tunul pe care îl manevra scuipa proiectile de energie asupra inamicilor zburători. Fragmente topite din vânătorul lovit se transformau într-o minge de foc, nu departe de turelă. Fu rândul lui să chiuie şi să-l salute pe Solo cu gesturi de triumf.

În carlingă, Leia urmărea spaţiul şi indicaţiile scanerelor, căutând restul inamicilor Imperiali. Îi instrui pe cei doi tunari din turele:

– Mai sunt încă doi vânători pe urmele noastre. Se pare că am pierdut monitoarele laterale şi scutul de protecţie de la tribord.

– Nu-ţi face griji, îi spuse Solo cu speranţă şi convingere, o să reziste.

Privi lung înspre coca navetei.

– M-auzi, navă? Rezistă!... Chewie, încearcă să-i ţii în partea asta. Dacă am...

Nu reuşi să-şi termine ideea, pentru că o altă navetă de vânătoare se materializă din neant, trimiţând proiectile de energie înspre ei. Şi nu veni singur, tovarăşul lui Imperial atacând dinspre babord, în ciuda tirului defensiv puternic cu care îl întâmpină Luke. Şi chiar în ultima clipă, înainte să iasă din raza vizuală, Luke ajustă doar puţin cătarea tunului, apăsând convulsiv comanda electrică a trăgaciului. Vânătorul Imperial explodă instantaneu într-un nor fosforescent de resturi metalice. Ultimul inamic consideră probabil că, odată ce îşi pierduse avantajul în faţa fugarilor, şi şansele lui în faţa puterii de foc demonstrate de cargou scăzuseră, astfel că se retrase din zona de conflict şi se pierdu cu viteză maximă înspre staţia spaţială.

– Am reuşit! ţipă Leia, îmbrăţişându-l pe wookiee.

Surprins, monstrul blănos mârâi – foarte blând.

Darth Vader intră ca o furtună pe puntea de comandă, unde Guvernatorul Tarkin stătea privind ţintă un ecran luminos uriaş. Dar nu marea întinsă de stele din faţa lui îl preocupa pe Guvernator. Cu gândurile în altă parte, de-abia îi aruncă o privire lui Vader.

– Au scăpat? se interesă Lordul Întunericului.

– Tocmai au iniţiat saltul în hiperspaţiu. Nicio îndoială că acum se felicită pentru îndrăzneala şi succesul lor.

Tarkin se întoarse şi-l confruntă pe Vader cu o uşoară urmă de avertizare în voce.

– Mi-am asumat un risc teribil, la insistenţele tale, Vader. Ar trebui să dea rezultate. Eşti sigur că baliza de urmărire e fixată în siguranţă la bordul navetei lor?

Vader transpira încredere sub masca neagră.

– N-ai nicio teamă. Aceasta va fi o zi memorabilă. Deja am fost martori la pieirea ultimului Jedi. Curând, va veni sfârşitul Alianţei şi al Rebeliunii.

Solo schimbă locurile cu Chewbacca, masivul wookiee fiind încântat să cedeze comanda navei şi să facă trecerea în revistă a stricăciunilor. Leia îl văzu plecând spre coada navetei şi intră în carlingă.

– Ce spui, iubito? întrebă Solo, destul de mulţumit de sine însuşi. N-a fost o salvare prea rea. Ştii, uneori reuşesc să mă uimesc chiar şi pe mine.

– N-a fost deloc rău, recunoscu ea. Lucrul cel mai important nu este siguranţa mea, cât faptul că informaţiile stocate în droidul R-2 sunt încă intacte.

– Ia zi, ce cară droidul de-i atât de important?

Leia se uită prin hublou înspre câmpul de stele din faţa lor.

– Schemele tehnice complete ale staţiei spaţiale de luptă. Sper doar ca odată datele analizate, să se poată descoperi o slăbiciune în sistemul defensiv. Dar până atunci, până când staţia va fi distrusă, trebuie să mergem înainte. Războiul ăsta încă nu s-a încheiat.

– Pentru mine da, obiectă pilotul. Nu m-am angajat în misiunea asta de dragul revoluţiei tale. Economia mă interesează pe mine, nu politica. Sunt afaceri care pot fi făcute sub orice guvern. Şi n-am facut asta nici de dragul tău, Prinţesă. M-aştept să fiu bine plătit pentru că mi-am riscat nava şi pielea.

– Nu-ţi face griji pentru răsplată, îl asigură ea cu tristeţe, întorcându-se să plece. Dacă iubeşti banii... atunci asta ai să capeţi.

Ieşi din carlingă şi se întâlni cu Luke, şoptindu-i discret în trecere:

– Prietenul tău e într-adevăr un mercenar. Mă întreb dacă îi pasă de ceva... sau cineva.

Luke se uită lung în urma ei până când dispăru în cală, apoi şopti ca pentru el:

– Mie da.... Mie îmi pasă.

Intră apoi în carlingă şi se aşeză pe scaunul eliberat de Chewbacca.

– Ce crezi despre ea, Han?

Solo nu ezită deloc.

– Încerc să nu cred.

Luke nu intenţionase să fie auzit, dar Solo îl auzi când adăugă „Bine".

– Totuşi, se aventură Solo uşor filozof, pune multă pasiune şi în fapte, nu numai în vorbe. Ştiu şi eu, crezi că ar fi posibil ca o Prinţesă şi un tip ca mine să...?

– Nu, i-o tăie Luke scurt, ferindu-şi privirea.

Solo zâmbi de gelozia tânărului, nesigur în mintea lui dacă adăugase comentariul doar ca să-l tachineze pe naivul său prieten – sau pentru că era purul adevăr.

Yavin nu era o lume locuibilă. Gigantul de gaz era modelat de formaţiuni noroase multicolore de mare altitudine. Pe ici pe colo atmosfera scânteia modelată de cicloni, iar vânturile cu viteze de 600 km/h clocoteau gazele fierbinţi din troposfera planetei. O lume în care frumuseţea stăruia, iar moartea lovea instantaneu, neprielnică pentru orice s-ar fi încumetat să penetreze straturile de gaz pentru a ajunge la miezul de lichid îngheţat.

Câteva dintre lunile gigantice ale planetei erau şi ele de mărimea unei planete, iar dintre ele trei puteau oferi condiţii propice pentru viaţă. Foarte atrăgător părea satelitul natural, desemnat de pionierii spaţiali drept al patrulea. Lucea ca un smarald în lanţul de luni care orbita Yavin, bogat în faună şi floră. Dar nu era înscris în lista lumilor în care se înfiinţaseră aşezări, fiind mult prea departe de regiunile locuite ale galaxiei.

Din cauza acestui ultim motiv, probabil, sau dintr-o combinaţie de cauze diverse încă necunoscute, rasele care se dezvoltaseră în cele patru jungle ale satelitului au pierit fără să lase prea multe urme înainte ca primele expediţii umane să pună piciorul în această mică lume. Foarte puţin se ştia despre ele, doar atât cât se putea interpreta sau bănui din monumentele impresionante care demonstrau că rasele dispărute aspiraseră să ajungă la stele, dar încercările lor disperate se încheiaseră fără succes.

Rămăseseră doar tumulii şi garguiele împădurite, formate de construcţiile acoperite de jungle. Deşi se afundaseră înapoi în ţărână, relicvele istorice şi lumea lor dispărută continuau să servească încă un scop important.

Ţipete ciudate şi fornăieli imperceptibile se auzeau din fiecare copac şi arbust; huruieli şi grohăieli produse de creaturi ciudate, ascunse în

mlaştinile dese. De fiecare dată la venirea zorilor deasupra lunii a patra, anunţând încă una dintre zilele sale lungi, un cor de chiräieli şi urlete modulate sinistru răzbăteau din jungla acoperită de ceaţă.

Sunete încă mai străine veneau continuu dinspre un loc anume. Aici se întindea cel mai impresionant dintre edificiile ridicate spre ceruri de rasele apuse. Era un templu, o structură aproximativ piramidală atât de colosală, încât era imposibil să fi fost înălţată fără ajutorul tehnicilor moderne de construcţie gravitonică. Evidenţele arătau însă doar urmele unor maşini simple, ale tehnologiei umane – la care se adăugaseră probabil şi câteva unelte extraterestre de mult pierdute.

Dacă ştiinţa locuitorilor acestei luni nu le deschise calea decât spre un drum închis în ceea ce priveşte călătoria spaţială, reuşiseră totuşi câteva descoperiri care întreceau în anumite moduri realizările Imperiale similare – printre ele, o metodă încă neexplicată de tăiere şi transportare a unor blocuri gargantuane de piatră extrasă din crusta lunară.

Din aceste blocuri monstruoase de rocă solidă fusese construit templul. Jungla îi netezise creasta semeaţă, îmbrăcând-o într-un verde bogat, pătat pe alocuri cu maro. Doar la bază, în faţa templului, jungla se trăsese într-o parte pentru a descoperi o intrare lungă, întunecoasă, săpată în piatră de constructori şi lărgită pentru a se potrivi nevoilor actualilor ocupanţi.

O maşinărie mică, cu laturile netede din metal argintiu, care ieşea contrastant în evidenţă în mijlocul verdelui omniprezent, apăru în pădure. Huruia ca un gândac burtos, transportându-şi ocupanţii spre baza deschisă a templului. Ieşi într-o poiană largă, apoi fu înghiţită de interiorul întunecat al structurii masive, lăsând jungla din nou la dispoziţia ghearelor şi copitelor creaturilor invizibile.

Constructorii originali nu şi-ar mai fi recunoscut templul dacă ar fi intrat acum în el. Metalul rece înlocuise roca, iar panourile turnate îndeplineau rolul separatoarelor de lemn. Adâncul de piatră fusese excavat în straturi, formând hangare peste hangare, conectate între ele cu ascensoare de mare putere.

Un autoglisor frână undeva în interiorul templului, la primul nivel şi cel mai de sus al structurii de hangare pline cu nave. Motorul se opri, iar vehiculul se aşeză la pământ; imediat, câţiva oameni care aşteptau în apropiere îşi încetară conversaţia şi alergară spre autoglisor.

Leia ieşi din vehicul înainte ca bărbatul care ajunsese primul s-o smulgă realmente şi s-o îmbrăţişeze, atât de mare îi era bucuria de a o vedea din nou. Ceilalţi oameni o primiră cu saluturi şi urale.

– Aţi scăpat!... Ne-a fost teamă că aţi pierit.

Bărbatul se reculese, făcu un pas înapoia sa şi se înclină respectuos şi formal.

– Când am primit vestea despre Alderaan, ne-a fost teamă că aţi... pierit împreună cu restul populaţiei.

– Ce s-a întâmplat e doar istorie acum, comandant Willard, spuse ea. Avem un viitor pe care să-l trăim. Alderaan şi poporul său au dispărut.

Vocea îi deveni extrem de rece, înspăimântătoare pentru o fiinţă atât de delicată.

– Trebuie să avem grijă să nu se mai repete.

Apoi continuă rapid.

– Nu avem timp să ne văităm, comandante. Staţia spaţială de luptă ne-a urmărit cu siguranţă până aici.

Solo încercă să protesteze, dar ea îl opri cu o privire severă, explicând logic:

– E singura explicaţie pentru o evadare atât de uşoară. Au trimis după noi doar patru navete de vânătoare, când puteau să lanseze sute.

Solo nu avea niciun contra-argument, dar continuă să se agite de unul singur. Leia gesticulă spre R2-D2.

– Va trebui să folosiţi datele stocate în acest droid R-2 pentru a pregăti un plan de atac. E singura noastră speranţă. Staţia în sine este mult mai puternică decât şi-ar fi putut închipui cineva.

Vocea îi scăzu, iar acum trăda îngrijorarea.

– Dacă datele nu scot la iveală vreun punct nevralgic, nu-i mai poate opri nimic.

Apoi, Luke fu martorul unei scene unică în experienţa lui, unică pentru majoritatea oamenilor. Câţiva tehnicieni rebeli ocupară poziţii în jurul lui R2-D2 pentru a-l ridica cu cea mai mare grijă în braţe. Era prima oară şi probabil ultima, când vedea un robot purtat cu atât de mult respect de oameni.

Teoretic, nicio armă nu putea penetra roca excepţional de densă a templului, dar Luke văzuse resturile dezintegrate din Alderaan şi înţelesese că pentru cei din staţia spaţială de luptă întreaga lună nu prezenta decât încă o mărime abstractă în ecuaţia conversiei masă-energie.

Micuţul R2-D2 se odihnea confortabil la loc de onoare, corpul său bondoc împăunat cu conectoare de computer şi cabluri de transfer

de date, ca nişte bigudiuri de metal. Pe o reţea de monitoare şi imprimante apăreau informaţiile tehnice care fuseseră stocate în microcipul special din creierul robotului. Ore întregi de date – diagrame, scheme, tabele, statistici.

Iniţial, fluxul masiv de date s-a transferat pentru a fi digerat de procesoarele sofisticate ale calculatoarelor, apoi informaţiile de natură critică au fost extrase separat pentru ca analiştii umani să poată face o evaluare detaliată. În tot acest timp, C-3PO a stat alături de R2, extaziat şi uimit de cât de multe date extrem de complexe puteau să fie înmagazinate în memoria atât de simplă a unui droid.

Biroul de operaţii şi pregătire de luptă era localizat adânc în pântecele templului. Auditoriul lung, cu tavanul coborât, era dominat de o platformă şi un ecran electronic imens atârnat pe peretele dintr-un capăt. Piloţi, navigatori şi unităţi R2 ocupaseră locurile din sală. Impacientaţi şi simţindu-se cu totul în afara mediului lor obişnuit, Han Solo şi Chewbacca stăteau în picioare cât mai departe de scena ocupată de ofiţeri şi Senatori. Solo scană adunarea, uitându-se după Luke. În ciuda rugăminţilor care făceau referire la bunul simţ, Luke se înrolase în rândul piloţilor rebeli. Nici urmă de Luke în sală, în schimb o zări pe Prinţesă discutând afectat cu un bătrân împopoţonat cu medalii.

Când un domn distins, cu destul de multe crime bântuindu-i sufletul, se ridicase în faţa ecranului, Solo îşi întoarse privirea asupra lui, la fel ca toţi ceilalţi din sală. Imediat ce mulţimea tăcu, generalul Jan Dodonna îşi potrivi microfonul minuscul de la piept şi începu cuvântarea, arătând înspre grupul de la tribună.

– Îi cunoaşteţi toţi pe aceşti oameni, intonă el cu putere. Sunt Senatorii şi Generalii ai căror lumi ne-au oferit ajutor, fie declarat, fie în secret. Au venit să ni se alăture în ceea ce va fi cu siguranţă un moment decisiv.

Îşi roti privirile peste adunare, ştiind că vorbele lui reuşiseră să atingă pe mulţi.

– Staţia spaţială Imperială despre care aţi auzit deja cu toţii se apropie dinspre soarele îndepărtat al planetei Yavin. Asta nu ne lasă decât foarte puţin timp, dar trebuie oprită, odată pentru totdeauna, înainte de a ajunge în apropierea lunii şi înainte să-şi poată folosi armamentul pentru a ne lovi aşa cum a făcut-o cu Alderaan.

Un murmur străbătu adunarea la auzul numelui acelei lumi, nimicite cu atâta nesimţire.

– Staţia spaţială, continuă Dodonna, este protejată masiv cu scuturi şi dotată cu mai multă putere de foc decât jumătate din flota Imperială. Dar apărarea ei a fost proiectată să respingă asalturi capitale de dimensiuni mari. O navetă mică de vânătoare, cu unul sau două locuri, ar putea să se strecoare prin ecranele defensive.

Un bărbat care-şi păstrase supleţea în ciuda vârstei destul de înaintate, aducând cumva cu Han Solo, se ridică de pe scaun. Dodonna se întrerupse:

– Ce este, Lider Roşu?

Bărbatul arătă spre ecranul, pe care se proiecta imaginea computerizată a staţiei spaţiale de luptă.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, domnule, dar la ce sunt buni vânătorii noştri mărunţi dacă-i trimitem împotriva *ăsteia?*

Dodonna se gândi.

– Ei bine, Imperiul nu crede că o navetă de vânătoare pilotată de un singur om ar fi o ameninţare, decât poate împotriva unei nave mici, cum sunt cele de tip TIE, altfel ar fi construit o defensivă mai strânsă. Aparent, ei consideră că armamentul de care dispun poate respinge orice atac slab. Dar, o analiză a planurilor pe care le-a obţinut Prinţesa Leia ne-a dezvăluit ceea ce putem considera a fi un punct nevralgic în proiectul staţiei spaţiale. O navă mare nu se poate apropia de ea, dar un vânător de tip X sau Y da. Este vorba despre un mic port de evacuare termală. Mărimea lui nu-i arată importanţa; aşa cum ne-am dat seama, este un puţ de eşapare neacoperit, care ajunge direct în reactorul principal, ceea ce alimentează staţia spaţială. Din moment ce serveşte ca o evacuare de urgenţă a căldurii disipate în cazul în care reactorul ar produce energie în exces, utilitatea lui ar fi fost obstrucţionată de scuturile de particule. O lovitură directă spre el ar iniţia o reacţie în lanţ în interiorul reactorului, ducând în ultimă instanţă la distrugerea staţiei.

Murmure de neîncredere se auziră din rândul audienţei. Cu cât pilotul era mai experimentat, cu atât mai mult îşi exprima neîncrederea.

– N-am spus că apropierea de staţie va fi uşoară, îi admonestă Dodonna, arătând spre imaginea de pe ecran. Va trebui să manevraţi navetele direct prin acest canal, să vă stabilizaţi la adăpostul tranşeului, apoi să zburaţi razant până... în acest punct. Ţinta are doar doi metri în deschidere. Numai o lovitură precisă, la 90 de grade, poate ajunge în sistemele reactorului. Şi numai o lovitură directă va genera reacţia

completă. Acum, am zis că puţul de evacuare nu este apărat cu ecrane de particule. Este în schimb protejat în întregime împotriva razelor. Asta înseamnă că nu poate fi lovit cu proiectile de energie. Va trebui să folosiţi torpile protonice.

Câţiva dintre piloţi râseră forţat. Unul dintre ei era Wedge Antilles, un pilot de vânătoare adolescentin, care şedea chiar lângă Luke. Era acolo şi R2-D2, însoţit de o altă unitate R2 care scotea un fluierat lung, fără speranţă.

– O ţintă de doi metri la viteză maximă... cu o torpilă, pufni Antilles. Niciun computer n-ar reuşi o asemenea lovitură.

– Dar nu e imposibil, protestă Luke. Eu obişnuiam să nimeresc guzganii de deşert fix între ochi dintr-un T-16 când eram acasă. Nu erau mai mari de doi metri.

– Chiar aşa!? răspunse tânărul, simţind că trebuie să-l ridiculizeze. Spune-mi, când alergai după şobolani prin mlaştină, mai erau alţi o mie de, cum le-ai spus, guzgani, înarmaţi cu carabine care trăgeau asupra ta?

Dădu din cap trist.

– Cu tot armamentul de pe staţie concentrat împotriva noastră, e nevoie de mult mai mult decât îndemânare de hambar, crede-mă.

Pentru a confirma pesimismul lui Antilles, generalul Dodonna indică pe schemă o serie de lumini.

– Notaţi-vă în mod special amplasarea acestora. Există o concentrare masivă de putere de foc pe axele latitudinale şi, de asemenea, foarte dese cazemate circumpolare. E posibil ca şi generatoarele de câmp să creeze o distorsiune masivă, în special înăuntrul şi în jurul tranşeului. Apreciez manevrabilitatea în acest sector la mai puţin de zero-virgulă-trei.

Din nou murmure şi câteva gemete din partea adunării.

– Ţineţi minte, continuă generalul, trebuie să reuşiţi o lovitură directă. Escadrila Galbenă o va acoperi pe cea Roşie la primul raid. Verzii îi vor acoperi pe Albaştri la al doilea. Întrebări?

În sală se auzea doar un bâzâit mut. Apoi, un bărbat înalt, chipeş, se ridică în picioare – prea tânăr pentru a fi gata să-şi dea viaţa pentru ceva atât de abstract precum libertatea.

– Dacă ambele raiduri dau greş? Ce-o să se întâmple după asta?

Dodonna zâmbi cu buzele strânse.

– N-o să mai urmeze nimic „după asta".

Bărbatul dădu încet din cap, înţelegând situaţia limită în care se aflau.

– Altcineva?

Tăcere din nou; aşteptarea devenise pregnantă.

– Atunci luaţi comanda navelor, şi Forţa fie cu voi.

Ca uleiul scurgându-se din rezervor, bărbaţi, femei şi maşini se ridicară şi se deplasară în ordine spre ieşiri.

Ascensoarele huruiau pline, urcând iar şi iar formele mortale din adâncul templului la suprafaţa hangarului principal. Luke, 3PO şi R2-D2 păşeau împreună spre intrare.

Dar nu echipele de luptă pregătindu-se, nici piloţii făcând ultimele verificări şi nici scânteile care săreau din cuplele deconectate nu îl atrăgeau pe Luke în acel moment. Atenţia lui era îndreptată spre activitatea celor două siluete familiare.

Solo şi Chewbacca încărcau o grămadă de lăzi mici pe un autoglisor blindat. Erau atât de absorbiţi de ceea ce făceau, încât ignorau complet pregătirile din jur.

Solo le aruncă o privire scurtă celor trei prieteni, apoi continuă încărcatul. Luke se uita trist, neputând să stăpânească deloc conflictul emoţiilor care se ciocneau confuz înăuntrul lui. Solo era un tip obraznic, nepăsător, intolerant şi orgolios. Dar, în acelaşi timp, extrem de curajos, un bun pedagog şi vesel nevoie-mare. Combinaţia îl făcea un prieten neînţeles – dar un prieten, fără îndoială.

– Ţi-ai primit recompensa, observă în cele din urmă Luke.

Solo aprobă din cap.

– Şi deci, pleci, nu?

– Corect, puştiule. Am câteva datorii mai vechi de plătit, şi chiar dacă nu, tot ar trebui să fiu nebun să mai zăbovesc pe aici.

Îl evaluă din ochi pe Luke.

– Eşti destul de bun la bătaie, puştiule. De ce nu vii cu noi? Mi-ai fi de folos.

Lucirea de mercenar din ochii lui Solo îl înfurie mai rău pe Luke.

– De ce nu te uiţi tu în jurul tău, poate vezi şi altceva în afară de tine? Ştii ce o să se întâmple aici, împotriva cui se pun. Le-ar fi de folos un pilot bun. Dar nu, tu le întorci spatele.

Solo nu părea deloc atins de tirada lui Luke.

– La ce mai e bună o recompensă dacă nu mergi s-o cheltuieşti? Atacul asupra *acelei staţii* spaţiale nu e genul meu de curaj; mai degrabă de sinucidere.

– Mda... Ai grijă de tine, Han, zise Luke întorcându-se să plece. Dar sunt convins că la asta te pricepi foarte bine, nu?

Porni în hangar, cu cei doi droizi după el.

Solo se uită lung după el, ezită un pic, apoi strigă:

– Hei, Luke... Forţa fie cu tine!

Luke îl văzu făcându-i cu ochiul. Îşi lua rămas bun – într-un fel. Apoi, se pierdu printre aparate şi maşini.

Solo îşi văzu mai departe de treabă, ridică o ladă – şi se opri, văzându-l pe Chewbacca privindu-l mustrător.

– Tu la ce te uiţi, hidoşenie? Ştiu eu mai bine ce fac. Treci înapoi la treabă!

Încet, încă neluându-şi ochii de la partenerul său, wookiee reluă încărcatul lăzilor.

Gândurile amare despre Solo dispărură din mintea lui Luke când ajunse lângă forma subţirică şi mică a navetei – naveta care îi fusese dată în primire.

– Eşti sigur că asta vrei? îl întrebă Prinţesa Leia. Ar putea fi o recompensă mortală.

Ochii lui Luke se umpluseră de poftă la vederea siluetei veninoase de metal.

– Mai mult decât orice.

– Atunci care-i problema?

Luke se uită la ea şi dădu din umeri.

– Han e problema. Am crezut că o să se răzgândească. Am crezut că o să ni se alăture.

– Fiecare om trebuie să-şi urmeze drumul lui, îi spuse Leia, cu seriozitatea unui Senator. Nimeni nu poate să aleagă pentru el. Priorităţile lui Han Solo diferă de ale noastre. Speram să fie altfel, dar în sufletul meu nu pot să-l condamn.

Se ridică pe vârfuri, îl sărută rapid, aproape jenată, şi se întoarse să plece.

– Forţa fie cu tine.

– Aş fi vrut doar, murmură Luke pentru el, pregătindu-se să urce în navetă, să fie şi Ben aici.

Atât de intens stătea cu gândul la Kenobi, la Prinţesă şi la Han, încât nu remarcă silueta înaltă care-l prinse de braţ. Se întoarse, dar furia iniţială se dizolvă recunoscându-şi vechiul prieten.

– Luke! spuse bărbatul. Nu pot să cred! Cum ai ajuns aici? Vii şi tu cu noi?

– Biggs! răspunse, îmbrăţişându-l încântat. Sigur că vin cu voi acolo sus.

Zâmbetul îi pieri uşor.

– Nu mai am altă variantă.

Apoi, se însenină din nou.

– Auzi, am să-ţi povestesc nişte întâmplări!...

Chiotele şi râsetele celor doi prieteni contrastau curios cu solemnitatea cu care ceilalţi îşi făceau treburile. Dezordinea atrase un bărbat mai în vârstă, ros în bătălii, cunoscut de piloţi doar sub apelativul militar Liderul Albastru. Se apropie curios de cei doi tineri. Expresia îi era alimentată de acelaşi foc care îi lumina ochii, dar nu scânteia plină de furie a revoluţionarului pasional, ci înflăcărarea anilor în care trăise şi văzuse prea multă nedreptate. Sub aspectul părintesc hiberna un demon de ură; curând, foarte curând, va putea să îl elibereze.

Acum îl interesau cei doi băieţi, ştiind că în câteva ore aveau să devină particule de carne îngheţată în spaţiul planetei Yavin. Îl recunoscu pe unul dintre ei.

– Nu eşti tu Luke Skywalker? Admiri naveta Incom T-65?

– Domnule, interveni Biggs înainte ca prietenul său să poată răspunde. Luke este cel mai bun pilot la sol din teritoriile mărginaşe.

Bărbatul îl bătu încurajator pe umăr pe Luke, studiind amândoi nava de luptă.

– Poţi să te mândreşti cu asta! Am şi eu peste o mie de ore într-un repulsor Incom.

Făcu o pauză înainte să adauge.

– L-am întâlnit odată pe tatăl tău când eram copil, Luke. A fost un mare pilot. O să te descurci acolo sus. Dacă ai măcar jumătate din priceperea tătălui tău, o să te descurci al naibii de bine.

– Mulţumesc, domnule. O să mă străduiesc.

– Nu-s multe diferenţe de manevrabilitate între un vânător-X şi un repulsor la sol. Exceptând doar încărcătura care-i aici de altă natură, adăugă cu un zâmbet feroce.

Îi părăsi şi se îndreptă spre propria lui navetă. Luke ar fi avut o sută de întrebări să îi pună, dar timp nici pentru una.

– Trebuie să merg şi eu la naveta mea, Luke. Auzi, o să-mi povesteşti întâmplările alea ale tale când ne întoarcem. Bine?

– Bine. Ţi-am zis eu că o să ajung aici într-o bună zi, Biggs.

– Aşa e.

Biggs plecă spre un grup de piloţi în aşteptare, ajustându-şi din mers costumul de zbor.

– O să fie ca în vremurile bune, Luke, îi strigă. Suntem două comete de neoprit!

Luke râse. Obişnuiau să îşi strige unul altuia asta, atunci când pilotau nave spaţiale pe dunele de nisip, călărind buşteni putreziţi, în spatele clădirilor pătate de furtuni din Anchorhead... cu ani şi ani în urmă.

Încă o dată Luke îşi admiră naveta, cu muchiile ei mortale. În ciuda asigurărilor Liderului Albastru, trebuia să admită că nu arăta prea mult ca un repulsor Incom. R2-D2 era ridicat şi potrivit confortabil în locaşul special pentru unităţile R-2 din spatele postului de pilotaj. O figură tristă de metal stătea dedesubt, privind manevra şi bâţâindu-se nervos.

– Să te ţii bine, îl avertiza C-3PO pe micul robot. Trebuie să te întorci. Dacă nu te întorci, la cine mai ţip eu?

Pentru 3PO, întrebarea egala cu o răbufnire copleşitoare de emoţie. R2 scoase un bip asigurator spre prietenul care rămânea în templu, în timp ce Luke se instala şi el în carlingă. Undeva în faţa hangarului îl văzu pe Liderul Albastru deja instalat la comandă, dând semnalul de pornire echipajului care asigura decolarea. Huruiturile motoarelor care porneau rând pe rând umpleau hangarul, alcătuind un tunet infernal în acel spaţiu rectangular al templului.

Instalându-se în carlingă, Luke studie diversele controale, în timp ce asistenţii de la sol îl racordaseră la câteva cabluri şi cordoane. Siguranţa îi reveni, văzând că instrumentele erau mult simplificate şi, aşa cum îi indicase Liderul Albastru, destul de asemănătoare cu cele din vechiul lui repulsor.

Ceva îl bătu uşor pe cască; se uită în stânga, unde şeful echipajului de sol se urcase să îi comunice ultimele instrucţiuni. Striga puternic pentru a se auzi în infernul sonor al motoarelor.

– Unitatea R-2 din spate arată cam buşită. Vrei să instalăm una nouă?

Luke se uită scurt în spate la droidul asigurat în locaşul său, înainte de a răspunde. R2-D2 arăta ca o piesă permanentă a navetei de luptă.

– Nici să nu te gândeşti. Droidul ăla şi cu mine am trecut prin multe împreună. Eşti bine fixat, R2?

Droidul îl asigură cu un bip convingător.

După ce şeful echipei de la sol coborî de pe navetă, Luke începu verificarea finală a instrumentelor. Înţelegea pe deplin ce urmau să

încerce. Sentimentele personale nu îi mai puteau schimba decizia pe care o luase de a li se alătura. Nu mai era un individ, să funcţioneze doar pentru a-şi satisface propriile nevoi. Ceva îl lega acum de fiecare bărbat şi femeie din acel hangar.

În jurul lui, scene de rămas-bun – unele serioase, alte în glumă, dar toate încărcate cu emoţia momentului şi mascate de manevrele eficiente. Un pilot se despărţea de un mecanic, posibil sora sau soţia, sau doar o prietenă, cu un sărut pasional.

Se întrebă câţi dintre ei nu aveau de reglat nişte conturi personale cu Imperiul. Un semnal se auzi în cască. Drept răspuns, atinse o mică pârghie. Naveta începu să se deplaseze înainte, încet, dar accelerat, înspre gura căscată a templului din junglă.

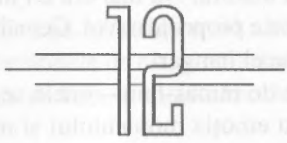

Leia Organa şedea tăcută în faţa ecranului imens pe care fuseseră proiectate Yavin şi lunile care o orbitau. Un disc mare, de culoare roşie, se deplasa ferm spre cel de-al patrulea satelit natural. Dodonna şi alţi câţiva comandanţi de trupe ai Alianţei stăteau în spatele ei, cu ochii pe ecran. Punctişoare verzi începeau să clipească în jurul celei de-a patra luni, adunându-se în roiuri mici ca nişte musculiţe de smarald.

Dodonna îşi aşeză o mână pe umărul Senatoarei. Era încurajator şi plin de speranţă.

– Roşul reprezintă progresul pe care-l face staţia spaţială Imperială care avansează în interiorul sistemului Yavin.

– Toate navele noastre au fost lansate în spaţiu, declară un comandant din spate.

Un om stătea singur într-un foişor cilindric, amplasat în vârful unui turn subţire ca o spadă. Privea cerul printr-un electrobinoclu montat pe stativ, unicul reprezentant vizibil al tehnologiei vaste îngropate în purgatoriul verde de dedesubt.

Ţipăte, gemete şi gâlgâieli primitive răzbăteau până la el din vârful copacilor preistorici. Unele înspăimântătoare, altele mai puţin, dar niciunul atât de grăitor de puterea celor patru nave spaţiale care intrară brusc în câmpul de observaţie deasupra turnului. Păstrând formaţia strânsă, motoarele duduiră în aerul umed al dimineţii, iar navele dispărură în câteva secunde dincolo de pătura de nori. Ecourile sunetelor vânturară copacii într-o încercare disperată de a ajunge din urmă motoarele puternice care le produseseră.

Combinându-se în formaţii de atac, interceptoarele de tip X şi Y porniră în afara lunii, peste oceanul atmosferic al giganticului Yavin, cu hotărârea de a întâlni şi opri călăul tehnologic.

Omul care îi văzuse pe Luke şi Biggs îmbrăţişându-se prieteneşte îşi coborâse vizorul şi îşi regla acum cătarea, pe jumătate automată, pe jumătate manuală, a armamentului din dotarea navei de luptă. La dreapta şi la stânga lui, ceilalţi membri ai escadrilei se aliniaseră pregătiţi.

– Băieţii Albaştri, se adresă el prin transmiţător, aici Liderul Albastru. Reglaţi-vă selectoarele pe frecvenţă şi raportaţi-vă prezenţa. Ne apropiem de ţintă la unu-virgulă-trei...

În faţă, sfera strălucitoare care aducea a satelit al lui Yavin, deşi nu era, începu să crească în intensitate. Strălucea cu o aură metalică nespecifică nici unui satelit natural. Privind gigantica staţie de luptă care ocolea încet inelul lui Yavin, gândurile Liderului Albastru fugiră în urmă cu mulţi ani de zile. La nedreptăţile nenumărate, la inocenţii arestaţi şi interogaţi despre care nu se mai auzea nimic după aceea – la multitudinea de răutăţi instituite de un guvern Imperial din ce în ce mai corupt şi indiferent. Toată acea teroare, toate agoniile de atunci se concentrau cu magnitudine în creaţia tehnologică dusă dincolo de limite, sfera de care se apropiau acum.

– Asta e, băieţi! anunţă Liderul în microfon. Albastru Doi eşti prea în afară. Intră-n formaţie, Wedge.

Tânărul pilot pe care Luke îl întâlnise la şedinţa din templu se uită la tribord, apoi la instrumente. Execută o mică ajustare, încruntându-se.

– Scuze, şefu'. Sistemul meu de aliniere pare a fi dereglat cu câteva puncte. Va trebui să trec pe manual.

– Recepţionat, Albastru Doi. Ai grijă.... Toate navele, gata de deschidere a eleroanelor-S în modul de atac.

Unul după altul, începând cu Luke şi Biggs, apoi Wedge şi ceilalţi membri ai escadrilei Albastre de asalt, răspunsurile se auziră în căşti: "... Gata de deschidere!"

– Executarea! ordonă Liderul Albastru, după ce ultimii, John D. şi Piggy, raportară că erau pregătiţi.

Aripile duble de pe vânătorii X se desfăcură ca nişte cleşti. Fiecare navă dispunea acum de patru aripi, armamentul dispus pe ele şi motoarele cvadruple oferind în această poziţie maxim de manevrabilitate şi putere de foc.

În faţă, staţia spaţială Imperială continua să crească. Formele de pe suprafaţa ei deveneau vizibile: porturi de andocare, antene de transmisiuni, munţi şi canioane construite de mâna omului. Apropiindu-se pentru a doua oară de sfera aceea neagră şi ameninţătoare,

respiraţia lui Luke se acceleră. Instalaţia de aer detectă modificarea în respiraţie şi compensă corespunzător.

Nava începu brusc să se zgâlţâie, ca şi cum se întorsese din nou în repulsorul lui terestru, luptându-se cu vânturile imprevizibile de pe Tatooine. Un moment de nesiguranţă trecu până când Luke auzi în cască vocea calmă a Liderului Albastru.

– Traversăm scuturile externe. Ţineţi-vă bine. Activaţi regulatorul de abatere şi deschideţi-vă şi voi scuturile, front dublu.

Scuturăturile şi zgâlţâielile continuară, înteţindu-se mai rău. Neştiind cum să compenseze, Luke făcu exact ce trebuia: păstră controlul şi urmă ordinele. Apoi, turbulenţele încetară, revenind în pacea mormântală şi rece a spaţiului.

– Asta a fost, am trecut, îi anunţă Liderul Albastru în şoaptă. Întrerupeţi comunicaţia pe toate frecvenţele până când ajungem peste ei. Nu par să se aştepte la prea multă opoziţie.

Deşi jumătate din staţia spaţială rămânea în umbră, se apropiaseră destul de mult pentru ca Luke să poată discerne fiecare lumină de la suprafaţă. O staţie spaţială care putea să imite fazele lunii!... Se minună încă o dată de ingeniozitatea prost direcţionată şi de efortul uriaş depus în construcţia imensităţii. Mii de lumini împrăştiate pe întinderea curbă creau iluzia unui oraş plutitor.

Câţiva dintre camarazii de luptă ai lui Luke, aflaţi la prima întâlnire cu staţia Imperială, se arătau şi mai impresionaţi.

– Fii atent cât e de mare! suflă Wedge în microfonul deschis.

– Lasă vorba, Albastru Doi! ordonă Liderul Albastru. Accelerați la viteză de atac!

Luke manevră câteva comutatoare montate în carlingă, deasupra capului şi începu să îşi regleze radarul computerizat. În spatele lui, R2-D2 reexamină staţia spaţială şi gânduri electronice imposibil de tradus prindeau contur în cipurile lui.

Liderul Albastru verifică localizarea obiectivului pe întinderea staţiei spaţiale.

– Liderul Roşu, chemă el în microfon. Aici Liderul Albastru. Am ocupat poziţiile; poţi să intri acum. Puţul de evacuare e mult mai la nord. Le dăm noi de lucru pe aici.

Liderul Roşu era opusul, din punct de vedere fizic, comandantului lui Luke. Avea exact înfăţişarea unui contabil – scund, subţirel şi timid. Priceperea şi devotamentul lui erau în schimb comparabile cu cele ale corespondentului şi bunului său prieten.

– Pornim spre ţinta-puţ, Dutch. Fiţi gata să ne înlocuiţi dacă se întâmplă ceva.

– Am înţeles, Liderul Roşu, veni răspunsul. Vom traversa axa ecuatorială pentru a atrage tirul principal. Forţa fie cu voi.

Roiul care se apropia de staţia spaţială se despărţi în două. Vânătorii X plonjară într-un atac frontal, pe când ceilalţi, în navetele lor Y, cotiră spre nord.

În interiorul staţiei de luptă, sirenele de alarmă începură un concert de mugete şi văicăreli, trezind personalul nepregătit care de abia acum înţelegea că aveau de-a face cu un atac bine organizat. Amiralul Motti şi tacticienii săi prognozaseră că rezistenţa rebelă se va concentra masiv în apărarea lunii. Se vedeau acum total nepregătiţi pentru un răspuns ofensiv alcătuit dintr-o duzină de mici navete de vânătoare.

Eficienţa Imperială începea procesul de compensare a acestei scăpări strategice. Soldaţii dădeau năvală la amplasamentele armamentului defensiv; servomotoarele huruiau, aliniind instalaţiile complexe pentru tir. Curând, o reţea de anihilare începea să învăluie staţia spaţială pe măsură ce tunurile de energie, razele electrice şi proiectilele solide lătrau şi muşcau din navele rebele.

– Aici Albastru Cinci, anunţă Luke în microfon, executând un picaj asupra radarelor, într-o încercare de a bulversa senzorii electronici.

Suprafaţa cenuşie a staţiei spaţiale trecu la mustaţă pe lângă bordul micii nave.

– Am intrat!

– Sunt pe urmele tale, Albastru Cinci, recunoscu în căşti vocea lui Biggs.

Ţinta se stabilizase pe radarul lui Luke şi proiectile de energie porniră din armele montate pe cele patru aripi. Unul explodă undeva pe suprafaţa slab luminată de dedesubt, stârnind un incendiu care urma să ardă până când echipajul staţiei reuşea să oprească fluxul de aer în sectorul avariat.

În faţa lui apăru brusc un glob de foc de o compoziţie necunoscută; Luke se uită cu groază, ştiind că distanţa era prea mică şi nu va putea să îl evite.

– Evită, Luke, evită! urlă Biggs.

Dar în ciuda comenzilor de a schimba cursul, presoarele automate nu permiteau eliberarea unei forţe centrifugale necesare manevrei de evitare. Nava lovi în plin mingea de gaze explodate.

Şi într-o clipă fu dincolo. Verifică indicatoarele şi răsuflă uşurat. Trecerea rapidă prin căldura imensă fusese insuficientă pentru a avaria componentele vitale ale navetei – deşi cele patru aripi fuseseră mânjite cu cenuşă carbonizată, trecuse proba de foc la limită. Flori de iad se deschideau în jurul lui şi de fiecare dată Luke le evita întorcând naveta brutal sau luând curbe largi.

– Eşti întreg, Luke? întrebă Biggs îngrijorat.

– M-am prăjit un pic, dar sunt întreg.

O voce serioasă interveni.

– Albastru Cinci, îl avertiză liderul escadrilei, alocă-ţi mai mult timp de manevră sau rişti să te distrugi şi pe tine odată cu obiectivul Imperial.

– Am înţeles, domnule. Am prins ideea acum. Cum spuneaţi şi dumneavoastră mai devreme, nu se manevrează *întocmai* ca un repulsor terestru.

Proiectile de energie şi raze extrem de luminoase continuau să creeze un labirint cromatic în spaţiul de deasupra staţiei spaţiale, acolo unde vânătorii rebeli se încrucişau la suprafaţă, trăgând focuri concentrate asupra oricărei ţinte care reprezenta un obiectiv cât de cât vital. Două navete aleseseră un terminal de energie şi acum îl bombardau; în scurt timp terminalul explodă, producând arcuri electrice intense, de mărimea unui fulger, care ardeau în măruntaiele staţiei. Soldaţi, roboţi şi echipamente zburau în toate direcţiile ca urmare a exploziilor secundare produse de curentul electric care se scurgea ucigaş prin cabluri şi circuite. Acolo unde se produseseră găuri în peretele staţiei spaţiale, atmosfera era absorbită rapid de mormântul fără fund din spaţiu şi odată cu ea soldaţi şi droizi care nici nu apucau să înţeleagă ce li se întâmplă.

Deplasându-se de la o poziţie la alta, o siluetă calmă şi întunecată se remarca în mijlocul haosului general: Darth Vader. Un comandant hărţuit de probleme alergă spre el şi îi raportă dintr-o suflare:

– Lord Vader, am numărat cel puţin 30 de nave inamice, de două tipuri. Sunt atât de mici şi de rapide, încât bateriile de tunuri nu le pot urmări cu precizie. Reuşesc încontinuu să evite radarele.

– Trimite echipajele de pe TIE la navete. Va trebui să ieşim după ei şi să-i distrugem navă cu navă.

În hangare luminile roşii de avertizare începeau să se aprindă intermitent, iar alarmele de lansare să urle insistent. Echipajele de la sol se grăbeau să pregătească navetele pentru luptă în timp ce piloţii se echipau complet.

– Luke, ceru Liderul Albastru strecurându-se agil printr-o ploaie de foc, anunţă-mă când te-ai îndepărtat de bloc.

– Acum mă depărtez.

– Ai grijă! îl avertiză vocea din căşti. Se trage foc puternic de la tribordul turnului de deflexie.

– L-am văzut, stai fără grijă, răspunse Luke sigur pe el.

Îşi manevră interceptorul într-o vrie bezmetică şi atacă încă o dată orizontul de metal. Antenele şi construcţiile mai mici explodară în flăcări la contactul proiectilelor de energie care porniseră din vârful aripilor sale cu precizie mortală.

Rânji, redresând nava şi îndepărtându-se de suprafaţa staţiei spaţiale; în urma lui, linii intense de energie pişcau spaţiul pustiu. La naiba dacă nu semăna perfect cu vânătoarea de guzgani din canioanele strâmte săpate în pustiurile de pe Tatooine.

Biggs îl imită pe Luke chiar când piloţii Imperiali se pregăteau să decoleze de pe staţie. În multele porturi de andocare echipajele de tehnicieni se grăbeau cu disperare să desfacă din legături cablurile de alimentare şi să încheie ultimele verificări pentru lansări. Mai multă atenţie acordau pregătirii unei anumite nave andocate într-un hangar din apropiere, cea în care Darth Vader reuşi cu greu să se înghesuie. Odată aşezat în scaunul de pilotaj, îşi puse pe masca neagră un al doilea set de ochelari protectori.

Atmosfera în biroul operativ de luptă din interiorul templului vibra odată cu nervii încordaţi de aşteptare. Punctele luminoase care apăreau ocazional pe ecranul principal şi bâzâiturile care marcau exploziile în spaţiul de luptă acopereau susurul oamenilor care încercau să se îmbărbăteze unii pe alţii. Un tehnician se aplecă asupra ecranului radarului din faţa lui, apoi anunţă în microfonul suspendat deasupra.

– Lideri de escadrilă, atenţie; lideri de escadrilă, atenţie! Am interceptat un nou set de semnale din partea cealaltă a staţiei de luptă. Nave inamice se îndreaptă în direcţia voastră!

Luke primi raportul în acelaşi timp cu toţi ceilalţi. Începu să caute pe cer presupusele nave de vânătoare Imperiale, verificând alternativ indicaţiile instrumentelor de navigaţie.

– Radarul meu nu detectează nimic. Nu am nici contact vizual.

– Continuaţi supravegherea optică, ordonă Liderul Albastru. Cu toate energiile descărcate în jur, ne trezim cu ei deasupra noastră înainte ca radarele să-i detecteze. Ţineţi minte, pot să ne bruieze toate instrumentele, dar nu şi ochii.

Luke se uită din nou pe cer, de data aceasta descoperind un Imperial urmărind deja o navetă X, al cărei număr Luke îl recunoscu imediat.

– Biggs! ţipă el în intercomunicaţie. Te-ai pricopsit cu unul. În coada ta... fereşte-te!

– Nu-l văd, răspunse prietenul său panicat. Unde e? Nu-l văd!

Luke se uită neajutorat cum naveta lui Biggs se îndepărtă de suprafaţa staţiei spaţiale, urmat îndeaproape de vânătorul Imperial. Inamicul trăgea constant după el, fiecare proiectil de energie trecând din ce în ce mai aproape de coca navetei lui Biggs.

– Se ţine strâns de mine, se auzi vocea în căştile lui Luke. Nu pot să scap de el.

Virând şi răsucindu-se, Biggs execută un luping care-l aduse înapoi spre staţia spaţială, dar pilotul încăpăţânat care îl urmărea se dovedea persistent şi nu vroia să renunţe.

– Rezistă, Biggs! îl anunţă Luke şi manevră nava într-o curbă atât de strânsă, încât giroscoapele gemură de efort. Vin în ajutor!

Pilotul Imperial era atât de absorbit de urmărire, încât nu îl observă pe Luke rotindu-se şi ieşind din bezna de dedesubt exact în spatele lui. Dispozitivul electronic de ochire se alinie perfect cu indicaţiile date de computer şi Luke deschise foc concentrat. Se produse o mică explozie în spaţiu – mică în comparaţie cu imensele energii descătuşate de armamentul greu, amplasat pe suprafaţa staţiei de luptă. Dar explozia avu o anumită importanţă pentru trei persoane: Luke, Biggs şi în mod special pilotul interceptorului TIE, vaporizat brutal împreună cu nava lui.

– L-am nimerit, murmură Luke.

– Am prins unul! Am prins unul! se auzi un strigăt deloc reţinut de triumf.

Luke identifică vocea din intercomunicaţie ca fiind a unui pilot pe nume John D. Yes sau Albastru Şase, care încolţise un alt vânător Imperial de-a lungul peisajului metalic. Proiectilele ţâşneau din aripile navetei X într-o succesiune regulată până când inamicul se frânse în două, trimiţând fragmente aprinse de metal ca nişte frunze în toate direcţiile.

– Bună lovitură, Albastru Şase, comentă liderul escadrilei.

Apoi, de abia avu timp să adauge, semnalându-i pericolul:

– Atenţie, inamic pe urmele tale!

În carlingă, zâmbetul tânărului pilot se evaporă instantaneu, căutându-l cu privirea, dar nereuşind să îşi detecteze urmăritorul.

Un proiectil explodă atât de aproape încât ceva luă foc la tribord. Apoi, încă unul şi mai aproape, şi întreg interiorul cabinei se umplu de flăcări.

– M-a lovit! M-a lovit!

Fură ultimele cuvinte pe care reuşi să le mai rostească, şi uitarea îl mătură rapid. Undeva mai departe, liderul Albastru privi naveta lui John D. explodând într-o minge de foc. Buzele i se albiră uşor, dar nu reacţionă mai mult, de parcă nici nu înregistrase pierderea. Ştia că are lucruri mai importante de îndeplinit.

Pe luna a patra a lui Yavin ecranul imens alese să moară exact în acelaşi moment în care John D. pierise. Tehnicienii îngrijoraţi săriră care încotro; unul dintre ei anunţă grupul de comandă:

– Receptorul de bandă largă a cedat. Va dura ceva până îl vom putea repune în funcţiune.

– Faceţi tot posibilul! se răsti Leia. Comutaţi măcar pe audio.

Cineva auzi solicitarea şi în câteva clipe întreaga sală se umplu de sunetul luptelor îndepărtate, alternate cu vocile celor angajaţi în confruntare.

– Mai strâns, Albastru Doi, mai strâns! spunea Liderul Albastru. Ai grijă la turnurile alea.

– Tir masiv, şefu'! răspunse Wedge Antilles. La 23 de grade.

– Văd. Retrage-te, retrage-te! Detectăm câteva interferenţe.

– Nu pot să cred, mormăia Biggs. N-am mai văzut niciodată o putere de foc atât de mare!

– Retrage-te, Albastru Cinci. Retrage-te!

O pauză, apoi din nou Liderul Albastru:

– Luke, mă auzi? Luke!

– Sunt întreg, şefu'! veni răspunsul lui Luke. Am luat o ţintă în vizor. Încerc să o verific.

– E prea multă acţiune acolo jos, Luke, îl avertiză Biggs. Pleacă de acolo. Mă auzi, Luke? Retrage-te!

– Renunţă, Luke, ordonă cu voce sonoră Liderul Albastru. Ne-am lovit de prea multe interferenţe. Luke, repet, renunţă!... Nu-l văd. Albastru Doi, îl reperezi pe Albastru Cinci?

– Negativ, răspunse Wedge imediat. E un baraj de foc aici de nu vă puteţi închipui. Radarul meu e bruiat. Albastru Cinci, unde eşti? Luke, eşti întreg?

– L-am pierdut, începu Biggs să raporteze solemn.

Apoi vocea îi reveni.

– Nu, o clipă... uite-l! Pare să aibă o mică avarie la coadă, dar puştiul e întreg.

Întreaga sală răsuflă uşurată, bucuria simţindu-se pregnant pe faţa frumoasei Senatoare.

În interiorul staţiei spaţiale Imperiale, soldaţii răniţi sau asurziţi de loviturile tunurilor imense erau înlocuiţi de trupe odihnite. Nu avea nimeni timp să se întrebe în ce fel se comporta fortăreaţa zburătoare, şi nici nu prea conta pentru moment, nepăsarea fiind o maladie care se răspândea în rândul soldaţilor încă de la începutul istoriei.

Luke se lăsă cu îndrăzneală razant la suprafaţa staţiei, cu privirea fixată asupra unei proiecţii metalice îndepărtate.

– Nu te depărta, Albastru Cinci! îi ordonă comandantul escadrilei. Unde pleci?

– Am descoperit un posibil stabilizator lateral, răspunse Luke. Încerc să-l atac.

– Ai grijă, Albastru Cinci. Tir masiv în zona ta.

Luke ignoră avertismentul şi îndreptă nava direct spre protuberanţa cu formă neobişnuită. Hotărârea îi fu răsplătită şi după ce trase serios asupra ei o văzu explodând într-o minge spectaculoasă de gaz superfierbinte.

– L-am distrus! exclamă Luke. Continui spre sud pentru altul.

În interiorul templului rebel, Leia asculta intens. Simţea în acelaşi timp furie şi teamă. Se întoarse într-un târziu spre 3PO şi îl întrebă, cumva retoric:

– De ce îşi asumă Luke atâtea riscuri?

Droidul nu răspunse.

– Păzeşte-ţi spatele, Luke! se auzi în căşti vocea lui Biggs. Păzeşte-ţi spatele! Inamici deasupra se apropie de tine.

Leia se străduia să îşi imagineze doar din ceea ce auzea. Nu era singura.

– Ajută-l, R2, şopti încet 3PO, şi ţine-te bine.

Luke continuă să plonjeze chiar şi după ce reuşi să aibă contact vizual cu obiectul din urma lui care îl îngrijora pe Biggs. Apoi, se răzgândi şi se îndepărtă de suprafaţa staţiei spaţiale, abandonându-şi ţinta. Dar torţionarul lui era prea bun şi continua să îl urmărească.

– Nu pot să scap de el, raportă Luke.

O altă navetă se îndreptă spre ei.

– Am venit peste el, Luke! strigă Wedge Antilles. Ţine-te bine!

Nu trebui să aştepte prea mult, căci precizia lui Wedge era perfectă: inamicul se dezintegră imediat după ce deschise focul.

– Mulţam, Wedge, murmură Luke, respirând mai uşor.

– Bună lovitură, Wedge!

Era Biggs din nou.

– Albastru Patru, atac! Acoperă-mă, Porkins.

– Sunt chiar lângă tine, Albastru Trei, îl asigură celălalt pilot.

Biggs stabiliză nava, apoi deschise foc concentrat cu tot armamentul din dotare. Nu putea nimeni să descrie obiectivul pe care îl lovise, dar micul turn care explodă sub loviturile proiectilelor sale fusese mult mai important decât arăta. O serie de explozii în lanţ izbucniră pe suprafaţa unui sector întreg din staţia spaţială, transmiţându-se de la un terminal la altul. Biggs trecuse deja de aria afectată, dar companionul său, care îl urmărea îndeaproape, primi o doză masivă din energiile dezlănţuite în obiectivul distrus.

– Am o problemă, anunţă Porkins. Convertorul meu a început să funcţioneze aiurea.

Dar „aiurea" era puţin spus. Fiecare instrument de pe panoul de comandă o luase razna.

– Catapultează-te!... Catapultează-te, Albastru Patru! îl sfătui Biggs. Albastru Patru, recepţie!

– Sunt bine, răspunse Porkins. Pot să mă mai menţin. Lasă-mi un pic de spaţiu de manevră, Biggs.

– Eşti mult prea jos! urlă tovarăşul lui. Ridică-te, ridică-te!

Cu aparatele de navigaţie avariate şi la altitudinea la care zbura, naveta lui Porkins era o ţintă prea simplă pentru tunurile mari şi greoaie din apropiere. Proiectilul îl nimeri exact aşa cum estimaseră constructorii şi sfârşitul lui Porkins fu pe cât de glorios, pe atât de abrupt.

La polul staţiei de luptă era însă linişte. Atât de intens şi de distrugător fusese asaltul escadrilelor Albastră şi Verde de-a lungul ecuatorului, încât rezistenţa Imperială se concentrase doar acolo. Liderul Roşu survolă pacea falsă cu satisfacţie tristă, ştiind că nu va dura prea mult.

– Liderul Albastru, aici Liderul Roşu, anunţă el în microfon. Iniţiem atacul. Puţul de evacuare este localizat şi marcat. Apărare antiaeriană inactivă, nici urmă de interceptoare... încă. Se pare că vom reuşi măcar un asalt ca la carte.

– Am recepţionat, Liderul Roşu, îi răspunse corespondentul său. Încercăm să-i ţinem ocupaţi aici.

Trei Y-interceptoare se lansară din spaţiu, plonjând către suprafaţa staţiei de luptă. În ultimul moment, deviară de la traseu pentru a

coborî în forţă într-un canion artificial adânc, unul dintre multele care brăzdau la polul nord Steaua Morţii. Fortificaţii de metal îi înconjurau din trei părţi.

Liderul Roşu cercetă spaţiul, remarcând absenţa temporară a interceptorilor Imperiali. Îşi reglă aparatele şi se adresă escadrilei sale:

– Asta e, băieţi. Ţineţi minte, când credeţi că aţi ajuns aproape, apropiaţi-vă şi mai mult înainte de a vă lansa spre fortăreaţă. Treceţi toată puterea pe scuturile protectoare frontale; nu contează cu ce aruncă spre voi din lateral. Nu trebuie să ne îngrijorăm deocamdată.

Echipajele Imperiale care păzeau tranşeul se treziră brutal că sectorul lor până atunci neglijat era supus unui atac. Reacţionară în viteză şi destul de curând proiectile de energie zburau spre navetele atacatoare în număr din ce în ce mai mare. Ocazional, unul dintre proiectile exploda în apropierea unui interceptor Y, scuturându-l, dar fără să îi producă avarii serioase.

– Un pic agresivi, nu? raportă Roşu Doi.

Liderul Roşu întrebă în linişte:

– Câte tunuri crezi că au, Roşu Cinci?

Roşu Cinci, cunoscut printre majoritatea piloţilor rebeli sub porecla Tăticul, reuşi numai el ştie cum să facă un calcul estimativ al apărării antiaeriene în timp ce îşi manevra naveta prin infernul de foc. Casca îi era zgâriată şi aproape de nefolosit în urma numeroaselor lupte din care nimeni nu ar fi avut dreptul să supravieţuiască.

– Aş spune vreo 20 de amplasamente, decise el în final, unele la suprafaţă, iar altele în turnuri.

Liderul Roşu confirmă informaţia cu un mormăit şi îşi trase vizorul sistemului de ochire computerizat peste faţă. Exploziile continuau să scuture naveta de vânătoare.

– Comutaţi în modul de ochire computerizată, comandă el.

– Roşu Doi, se auzi o voce, computerul fixat pe ţintă primeşte deja semnal.

Tânărul pilot era foarte entuziasmat. Dar pilotul cel mai experimentat din escadrilă, Roşu Cinci, altfel calm şi stăpân pe el, nu era chiar optimist atunci când raportă:

– Nicio îndoială, o să fie o mare păcăleală.

Dar neaşteptat pentru toată lumea, tirul defensiv din amplasamentele din jurul tranşeului încetă subit. O linişte ciudată luă în stăpânire tranşeul prin care interceptoarele Y continuau să zboare razant.

– Ce-i asta? se răsti Roşu Doi, uitându-se în jur nedumerit. S-au oprit. De ce?

– Nu-mi place deloc, mormăi Liderul Roşu.

Dar nu aveau de ce să stea prea mult pe gânduri şi nici ce proiectile să mai evite. Până la urmă tot Tăticul reuşi să evalueze situaţia aberantă şi să întrevadă primul reacţia inamicului.

– Stablizaţi-vă scuturile de la pupa. Atenţie la interceptoare inamice.

– I-ai mirosit, Tăticule, admise Liderul Roşu cu ochii pe indicaţiile radarului. Au apărut. Trei ţinte la doi-şi-zece.

O voce electronică recita distanţa rămasă până la apropierea de obiectiv, dar din nefericire nu se micşora suficient de repede.

– Suntem ca nişte ţinte de instrucţie fără nicio apărare, observă Liderul nervos.

– Va trebui să rezistăm în continuare, îi anunţă bătrânul pilot. Nu ne putem apăra şi apropia de obiectiv în acelaşi timp.

Se împotrivi vechilor reflexe, detectând pe ecranul radarului trei interceptoare TIE în formaţie perfectă, plonjând aproape vertical spre ei.

– Trei-opt-unu-zero-patru, anunţă Darth Vader reglându-şi calm sistemele de urmărire. Îi atac eu. Voi acoperiţi-mă.

Roşu Doi dispăru primul din tranşeu, tânărul pilot neştiind cine l-a lovit, necunoscându-şi călăul. În ciuda experienţei sale, Liderul Roşu se panică văzându-şi pilotul dizolvându-se în flăcări.

– Suntem prinşi în capcană aici înăuntru. N-avem loc de manevre, zidurile sunt prea apropiate. Trebuie să ne adaptăm cumva. Trebuie...

– Rămâi pe obiectiv, îl admonestă o voce bătrână. Rămâi pe obiectiv.

Liderul Roşu primi vorbele Tăticului ca pe un tonic, dar era tot ce putea primi ca ajutor şi era nevoit să ignore navele TIE de vânătoare care se apropiau rapid.

Deasupra lor, Vader îşi permise să savureze un moment de indisciplină, reajustându-şi computerul de urmărire pe altă ţintă. Naveta rebelă îşi menţinea cursul drept, astfel că Vader atinse liniştit trăgaciul electric.

Un scârţâit puternic se auzi în casca Liderului Roşu şi flăcările începură să-i topească instrumentele de navigaţie.

– Nu-i a bună! urlă el în intercomunicaţie. M-au lovit! M-au lovit!...

Un al doilea vânător Y explodă într-o minge de metal vaporizat, aruncând în tranşeu câteva bucăţi din coca spulberată. Această a doua pierdere însemna deja prea mult chiar şi pentru Roşu Cinci.

Manevră manşa, ridicând naveta într-un cerc larg deasupra tranşeului. Înapoia lui, interceptorul Imperial care conducea atacul îi imită întocmai mişcarea.

– Roşu Cinci către Liderul Albastru, raportă pilotul rebel. Anulăm apropierea de obiectiv din cauza unui tir masiv. Nu se poate... aşteaptă...

La pupa, un inamic apăsa fără niciun fel de remuşcare comanda electrică a armamentului. Primul proiectil de energie lovi chiar în momentul în care Tăticul reuşise să se ridice suficient de sus pentru a continua cu o manevră de evitare. Dar ieşi din tranşeu câteva secunde prea târziu. O rază de energie pătrunse în evacuarea motorului, aprinzând gazul dinăuntru. Motorul explodă în mii de fărâme, smulgând elementele de control şi instrumentele stabilizatoare. Fără nicio aripă capabilă să mai compenseze abaterile de zbor, naveta se mulţumi cu un plonjon lung, graţios, spre suprafaţa staţiei de luptă.

– Eşti în regulă, Roşu Cinci? se interesă o voce îngrijorată în intercomunicaţie.

– L-am pierdut pe Tiree... l-am pierdut pe Dutch, explică Tăticul calm, obosit. Se lasă peste tine din urmă şi nu poţi nici să te mişti în tranşeu. Ne pare rău... e copilaşul vostru de acum. Cu bine, Dave....

A fost ultimul mesaj din atâtea venit de la un veteran. Liderul Albastru îşi forţă vocea să rămână calmă şi să se scuture de emoţia care îl încerca odată cu moartea vechiului său prieten.

– Băieţii Albaştri, aici Liderul Albastru. Punct de întâlnire la şase-unu. Raportaţi pe rând.

– Liderul Albastru, aici Albastru Zece, confirmă Wedge. Mă apropii de tine, Liderul Albastru.

Luke îşi aştepta rândul la raport când primi un semnal de avertizare pe consolă. O privire scurtă în urmă îi confirmă pericolul: o navetă Imperială se strecurase în spatele lui.

– Aici Albastru Cinci, anunţă el manevrând nava pentru a scăpa de atacul vânătorului TIE. Am o problemă acum. O să vin şi eu imediat.

Nava lui Luke se lansă într-un plonjon aprig spre suprafaţa de metal, apoi coti brusc pentru a evita tirul antiaerian din amplasamentele de dedesubt. Dar manevrele nu reuşiră să îl piardă pe urmăritor.

– Te-am văzut, Luke, se auzi apelul încurajator al lui Biggs. Stai cu el.

Luke se uită în sus, în jos, în lateral, dar nici urmă de prietenul său. Iar proiectilele de energie lansate de urmăritor treceau destul de aproape pentru a se simţi confortabil.

– Spulberă-l, Biggs, unde eşti?

Şi dintr-o dată apăru ceva, nu în lateral sau din spate, ci chiar în faţa lui. Strălucitor şi zburând cu viteză incredibilă, apoi deschizând foc pe deasupra lui Luke. Luat complet prin surprindere, vânătorul Imperial se făcu bucăţi chiar în momentul în care pilotul său înţelegea ce se întâmplă. Luke se putea întoarce spre punctul de întâlnire, salutându-l pe Biggs care trecea pe deasupra.

– Teribilă mişcare, Biggs. M-ai păcălit şi pe mine.

– De abia mi-am făcut încălzirea, îl anunţă prietenul său întorcându-şi naveta rapid pentru a evita tirul antiaerian de suprafaţă.

Se alătură lui Luke şi se roti extaziat de plăcere.

– Tu arată-mi doar ţinta.

În templul din adâncurile lunii a patra, Dodonna încheia o discuţie lungă cu câţiva consilieri militari. Se apropie de emiţător şi lansă un apel.

– Liderul Albastru, aici Baza Unu. Verificaţi-vă atacul înainte de a porni spre obiectiv. Poziţionează-ţi piloţii pentru interceptare şi apărare. Păstrează jumătate din escadrilă în afara razei de acţiune pentru următoarea şarjă.

– Recepţionat, Baza Unu, veni răspunsul. Albastru Zece, Albastru Doisprezece, veniţi cu mine.

Două nave se despărţiră de grup pentru a-l flanca pe comandantul escadrilei. Liderul Albastru îi verifică scurt, mulţumit că erau poziţionaţi potrivit pentru atacarea obiectivului, apoi pregăti grupul de rezervă în cazul în care ei eşuau.

– Albastru Cinci, aici Liderul Albastru. Luke, ia-i pe Albastru Doi şi Trei cu tine. Menţineţi poziţia aici în afara tirului şi aşteptaţi semnalul meu pentru a lansa şi voi un atac.

– Recepţionat, Liderul Albastru, confirmă Luke cu inima bătând zdravăn. Forţa fie cu voi. Biggs, Wedge, să strângem formaţia.

Împreună, cei trei piloţi de vânătoare menţinură poziţia mult în afara tirului nebunesc dintre navetele rebele ale escadrilelor Verde şi Galbenă şi tunarii Imperiali de pe staţia de luptă.

Orizontul se deschidea larg în faţa Liderului Albastru pe măsură ce se apropia de suprafaţa staţiei spaţiale.

– Albastru Zece, Albastru Doisprezece, rămâneţi în spate până când identificaţi interceptorii, apoi acoperiţi-mă.

Cele trei nave X ajunseră în apropierea suprafeţei, schimbară cursul şi executară un arc pentru a intra în tranşeu. Piloţii săi se

retraseră mult în urmă până când Liderul Albastru rămase singur în prăpastia cenuşie. Niciun foc defensiv nu îl întâmpină în cursa lui nebunească spre obiectiv şi el începu să se uite în jur uşor nervos, verificându-şi şi răsverificându-şi instrumentele de navigaţie.

– Nu prea arată cum trebuie, mormăi el.

Albastru Zece era la fel de îngrijorat.

– Ar trebui să fi detectat ţinta până acum.

– Ştiu. Dezordinea e incredibilă aici jos. Cred că m-au lăsat instrumentele. Ăsta e tranşeul corect?

Dintr-odată, fulgere intense de lumină începură să lovească în apropiere – apărarea antiaeriană deschisese focul, rateurile scuturându-i zdravăn pe atacatori. La capătul îndepărtat, un tun uriaş domina culmea de metal, vomitând cantităţi impresionante de energie distructivă înspre navele care se apropiau.

– N-o să fie deloc uşor cu turnul ăla acolo sus, declară sinistru Liderul Albastru. Pregătiţi-vă să vă apropiaţi mai mult când o să vă dau eu comanda.

Dar proiectilele de energie se opriră şi liniştea acoperi întunericul din tranşeu încă o dată.

– Acum e acum! anunţă Liderul Albastru, încercând să localizeze atacul de deasupra care urma să vină. Staţi cu ochii după interceptoarele alea.

– Ambele radare de proximitate sunt moarte, raportă Albastru Zece. Prea multe interferenţe aici. Albastru Cinci, poţi să-i vezi de unde eşti?

Luke îşi concentră atenţia asupra suprafeţei staţiei spaţiale.

– Nici urmă de... Stai!

Trei puncte luminoase care zburau cu repeziciune îi atraseră privirea.

– Uite-i că au venit. Se apropie la zero-virgulă-trei-cinci.

Albastru Zece se întoarse spre direcţia indicată. Soarele lumina aripile stabilizatoare ale interceptoarelor Imperiale care executau un luping.

– I-am văzut.

– Asta este tranşeul corect! exclamă Liderul Albastru imediat ce radarul său recepţionă semnalul obiectivului.

Îşi reglă sistemul de ochire, trăgându-şi vizorul automat peste ochi.

– Sunt aproape în raza obiectivului. Ţinta pregătită... se apropie. Întârziaţi-i doar câteva secunde. Ţineţi-i ocupaţi!

Dar Darth Vader apăsa deja comanda electrică a armelor, căzând ca un bolovan spre tranşeu.

– Strângeţi formaţia, le ordonă el Imperialilor. Îi dobor eu.

Albastru Doisprezece căzu primul, cu motoarele în flăcări. O scurtă deviere de la curs şi naveta lui se izbi mortal de pereţii tranşeului. Albastru Zece acceleră şi încetini alternativ, mişcându-se anapoda în sus şi în jos; mai mult însă nu putea să facă în strâmtoarea pereţilor de metal.

– Nu mai pot să-i ţin mult. Ar fi bine să lansezi torpila cât mai poţi, Liderul Albastru... ne apropiem de tine.

Comandantul escadrilei de vânătoare se concentra acum să alinieze reperele pe care le vedea prin vizorul sistemului de ochire.

– Înscriem imediat. Pe locuri, fiţi gata...

Albastru Zece se uită în jurul lui cu disperare.

– Au ajuns chiar în urma mea!

Liderul Albastru era uimit cât de calm putea să fie. Dispozitivul de ochire era în parte responsabil pentru liniştea aceasta, permiţându-i să se concentreze pe imaginile abstracte, minuscule şi să excludă orice altceva, să închidă tot universul ostil.

– Aproape am ajuns, aproape am ajuns... şopti el.

Apoi, cele două cerculeţe din vizorul său se uniră, formând un cerc mare, roşu, şi un bâzâit puternic sună în cască.

– Lansez torpilele, lansez torpilele!

Imediat, Albastru Zece deschise şi el trapa torpilelor sale. Apoi, ambele navete se retraseră vertical, ieşind din tranşeu dincolo de capătul lui, la adăpost de exploziile puternice care zguduiau puţul de metal.

– L-am distrus! L-am distrus! strigă Albastru Zece isteric.

Răspunsul Liderului Albastru veni imediat, paralizant de dezamăgitor.

– Nu, nu am reuşit. Nu au intrat în interior. Au explodat la suprafaţă în afara puţului.

Dezamăgirea îi ucise şi pe ei, pentru că neglijaseră să îşi mai apere spatele. Trei interceptoare Imperiale se desprinseră din explozia de lumină a torpilelor. Albastru Zece căzu atins de tirul precis al lui Vader, apoi Lordul Întunericului schimbă cursul pentru a ajunge chiar în spatele comandantului escadrilei rebele.

– Îl distrug şi pe ultimul, anunţă Vader rece. Voi doi întoarceţi-vă.

Luke încerca să identifice trupa de asalt în gazele care ardeau dedesubt, când vocea Liderului Albastru se auzi în intercomunicaţie.

– Albastru Cinci, aici Liderul Albastru. Ocupaţi-vă poziţiile, Luke. Începeţi şi voi atacul. Zburaţi jos până când ajungeţi exact deasupra obiectivului. N-o să fie deloc uşor.

– Sunteţi în regulă?

– Sunt în coasta mea, dar scap eu de ei.

– Albastru Cinci către grupul Albastru, ordonă Luke. Să-i dăm bătaie!

Cele trei navete se despărţiră şi plonjară spre sectorul tranşeului.

Între timp, Vader reuşi să îşi lovească ţinta, un fulger de energie atinse un motor şi stârni câteva explozii mici, dar intense. Unitatea R-2 se grăbi spre aripa avariată şi încercă din răsputeri să repare motorul distrus.

– R-2, închide alimentarea la motorul numărul unu de la tribord, îl instrui în tăcere Liderul Albastru.

Se uită resemnat spre instrumentele de navigaţie care indicau toate imposibilităţile din lume.

– Ţine-te bine, o să ne cam zgâlţâie.

Luke îl văzu pe Liderul Albastru în necaz.

– Am ajuns chiar deasupra ta, Liderul Albastru, anunţă el. Întoarce spre zero-virgulă-zero-cinci şi te acoperim noi.

– Mi-am pierdut motorul superior de la tribord, veni răspunsul.

– Venim noi jos la tine.

– Negativ, negativ. Rămâneţi pe poziţie şi pregătiţi-vă pentru atacul asupra obiectivului.

– Sigur te descurci?

– Cred că da... Aşteaptă un minut.

De fapt, dură mult mai puţin de un minut până când Liderul Albastru, învârtindu-se nebuneşte cu aripa frântă, se înfipse ca un plug în suprafaţa staţiei spaţiale Imperiale.

Luke privi explozia care se disipa dedesubt, cunoscându-i cauza; simţi pentru prima oară cât de disperată devenise situaţia.

– Tocmai l-am pierdut pe Liderul Albastru, murmură el absent, nepăsându-i că microfonul îi transmise vorbele triste în spaţiu.

Pe Yavin Patru, Leia Organa se ridică de pe scaun şi începu să se învârtă nervos prin sală. Unghiile erau rupte şi tocite, singura indicaţie a neliniştii care o cuprinsese. Anxietatea se simţea acum nu numai în expresia ei, ci în întreaga sală, la auzul morţii liderului Albastru.

– Vor putea să continue? îl întrebă într-un final pe Dodonna.

Generalul răspunse cu o fermitate blândă.

– Trebuie.

– Dar am pierdut prea mulţi. Fără Liderul Albastru sau Roşu, cum se vor mai regrupa?

Dodonna se pregăti să răspundă, dar îşi păstră cuvintele, la auzul unui apel critic în difuzoare.

– Strânge formaţia, Wedge, spunea Luke la mii de kilometri distanţă. Biggs, unde eşti?

– Aproape, chiar în spatele tău.

Wedge răspunse cu o uşoară întârziere.

– Gata, Şefu', suntem în poziţie.

Generalul Dodonna o privi pe Leia. Părea destul de îngrijorat.

Cele trei X-interceptoare zburau împreună departe de suprafaţa staţiei spaţiale. Luke îşi verifica instrumentele de navigaţie, dar unul dintre ele părea să funcţioneze aiurea şi asta îl irita.

Şi atunci o voce îi răsună în urechi. Era o voce proaspătă şi în acelaşi timp foarte cunoscută, o voce familiară: calmă, mulţumită, încrezătoare şi încurajatoare – o voce pe care o ascultase atât de intens în deşertul lui Tatooine şi în burta staţiei de dedesubt, odată, cândva.

– Ai încredere în simţurile tale, Luke, spuse vocea lui Kenobi.

Luke îşi lovi casca, nesigur dacă auzise ceva sau nu. Dar nu avea timp pentru introspecţii. Orizontul metalic al staţiei spaţiale se apropia vertiginos.

– Wedge, Biggs, ne lansăm! le comunică el camarazilor săi. Coborâm cu toată viteza. N-avem timp să căutăm tranşeul şi apoi să accelerăm. Poate că astfel vom reuşi să ţinem interceptoarele la distanţă.

– Noi o să ne menţinem în spate pentru a te acoperi, stabili Biggs. La viteza aia crezi că vei avea timp să te retragi la timp?

– Glumeşti? se oţărî el vesel, plonjând spre tranşeu. O să fie exact ca în Canionul Cerşetorilor de acasă.

– Te sprijin, Şefu', sublinie Wedge pentru prima oară titlul. Să-i dăm bătaie!...

La viteză maximă, cele trei navete au atacat suprafaţa lucitoare a staţiei spaţiale, schimbând cursul doar în ultimul moment. Luke se apropie atât de mult de staţie, încât una dintre aripi rase o antenă, fărâmând-o în bucăţi. Şi imediat îi întâmpină un baraj de proiectile explozive şi raze de energie, cu atât mai intense, cu cât se adânceau în tranşeu.

– Se pare că i-am supărat, se amuză Biggs, tratând barajul de energie mortală ca pe un spectacol pe care Imperialii îl dădeau în cinstea lor.

– Asta-i bine, comentă Luke, surprins de zona puternic luminată din faţă. Pot să văd tot!

Dar Wedge nu era prea sigur când îşi verifică radarul.

– Radarul meu îmi arată turnul, dar nu pot distinge puţul de evacuare. Trebuie să fie teribil de mic. Eşti sigur că sistemul de ghidare o să-l poată ochi?

– Aşa ar trebui, mormăi Biggs.

Luke nu îşi oferi evaluarea, fiind prea ocupat să menţină cursul prin turbulenţele puternice produse de exploziile din jurul său. Apoi, ca la o comandă, tirul defensiv încetă. Venise momentul interceptoarelor TIE, deşi deocamdată nu se zărea niciunul. Îşi duse mâna spre vizorul sistemului de ochire, ezitând pentru o clipă. Apoi, îl coborî în poziţie în faţa ochilor.

– Aveţi grijă! le ordonă tovarăşilor săi.

– Ce facem cu turnul? întrebă Wedge, destul de îngrijorat.

– Voi aveţi grijă de interceptoare, i-o tăie Luke. De turn am eu grijă.

Zburară mai departe, apropiindu-se de obiectiv cu fiecare secundă. Wedge se uită în sus şi atunci îi zări.

– Au apărut, spuse el cu o voce de gheaţă. La zero-virgulă-trei.

Vader îşi regla sistemele când unul dintre vânătorii care îl însoţeau rupse tăcerea.

– Se apropie prea repede... nu or să se redreseze la timp.

– Rămâi cu ei, îi ordonă Vader.

– Zboară prea repede ca să-i putem ochi, anunţă pilotul cu nesiguranţă în glas.

Vader studie şi el indicaţiile instrumentelor, primind confirmarea estimărilor celorlalţi piloţi.

– Trebuie să încetinească înainte să ajungă în dreptul turnului, comentă el.

Luke contemplă priveliştea pe care o vedea prin vizor.

– Aproape am ajuns.

Secundele trecură şi cele două cercuri ale sistemului de ochire se uniră într-unul roşu. Degetul strânse convulsiv butonul comenzii de lansare.

– Am lansat torpilele! Retragerea, retragerea!

Două explozii puternice zgâlţâiră tranşeul, lovind fără să producă prea multe distrugeri în marginea deschiderii minuscule. Trei interceptoare TIE se feriră de mingea de foc, apropiindu-se de rebelii care se retrăgeau.

– Doborâţi-i! ordonă calm Vader.

Luke îi detectă pe urmăritori în acelaşi timp cu ceilalţi.

– Wedge, Biggs, despărţiţi-vă; e singurul mod în care îi putem anihila.

Cele trei navete se lansară din nou spre suprafaţa staţiei spaţiale, apoi schimbară cursul şi se despărţiră în trei direcţii diferite. Cele trei interceptoare Imperiale cotiră şi continuară urmărirea în spatele lui Luke. Vader trase de câteva ori spre naveta care se ferea înnebunită, dar ratã de fiecare dată.

– Forţa e puternică, se încruntă el, cu ăsta. Am să-l dobor eu însumi.

Luke se strecură printre turnurile de apărare, ţesând o cărare strânsă în jurul porturilor de andocare, dar fără rezultat. Un singur interceptor se ţinea de el de parcă era legat. Un proiectil de energie ciupi o aripă, în apropierea motorului. Scântei ameninţătoare săreau din metalul fierbinte. Luke se luptă să îşi recâştige echilibrul şi controlul navetei. Cu urmăritorul în spatele său, Luke atacă din nou tranşeul.

– M-a atins, anunţă el, dar nu grav. R2, vezi dacă poţi să repari ceva.

Micul droid se desfăcu din legături şi se deplasă înspre motor, cu proiectilele de energie zburând periculos pe deasupra lui.

– Ţine-te bine acolo în spate, îl sfătui Luke şi reluă manevrele de ocolire şi evitare, încercuind turnurile cu mişcări de rotaţie prin topografia neregulată a staţiei spaţiale.

Focul rămase la fel de intens, în ciuda eforturilor lui Luke de a schimba neaşteptat direcţia şi viteza. Câteva indicatoare de pe panoul de comandă îşi schimbau încet culoarea; trei instrumente vitale se relaxau şi coborau în zona de siguranţă.

– Cred că i-ai dat de cap, R2, îl felicită Luke. Cred că... aşa, asta e! Acum fixează-l bine ca să nu se mai desfacă.

R2 răspunse cu un bip şi se conformă, iar Luke studie panorama din spate şi de deasupra.

– Cred că am scăpat şi de navetele alea. Grupul Albastru, aici Albastru Cinci. Sunteţi în siguranţă?

Reajustă câteva butoane şi naveta X se smulse din tranşeu, urmărită în continuare de tirul antiaerian.

– Sunt aici sus, te aşteptam, Şefu', îşi anunţă Wedge poziţia mult înălţată deasupra staţiei spaţiale. Nu te văd.

– Zbor spre obiectiv. Albastru Trei, eşti întreg? Biggs?

– Am avut ceva probleme, îi explică prietenul său. Dar cred că am scăpat de el.

Un punct apăru din nou pe ecranul lui Biggs. O privire în urmă îi confirmă prezenţa în spatele său a interceptorului TIE care îl urmărise preţ de câteva minute bune. Se lansă din nou spre staţia spaţială.

– Ăă, nu! se corectă Biggs. Rezistă, Luke! Vin imediat şi eu.

O voce mecanică se auzi în căşti:

– Rezistă, R2, rezistă!

În centrul de comandă din templu, 3PO îşi feri fotoreceptorii de privirile curioase ale oamenilor surprinşi de ieşirea emoţională.

Luke se ridică mult deasupra tranşeului, aşteptând cealaltă navetă X să ajungă lângă el. Îl recunoscu pe Wedge şi începu să îl caute nerăbdător şi pe prietenul său.

– Noi atacăm, Biggs, ne ajungi din urmă?... Biggs, eşti întreg? Biggs!...

Nici urmă de celălalt vânător.

– Wedge, îl vezi pe undeva?

Prin carlinga transparentă din apropiere, văzu casca pilotului scuturându-se încet.

– Nimic, îi răspunse Wedge prin intercomunicaţie. Să mai aşteptăm un pic. Trebuie să apară.

Luke se uită în jur, îngrijorat, verifică indicaţiile instrumentelor de navigaţie, apoi se hotărî.

– Nu mai putem aştepta. Trebuie să mai încercăm o dată. El nu ştiu dacă s-a descurcat.

– Hei, băieţi! se auzi o voce veselă. Ce mai aşteptăm?

Luke întoarse capul rapid spre dreapta, la timp pentru a vedea o altă navetă depăşindu-l în viteză.

– N-o să vă dezamăgească niciodată bătrânul Biggs, îi admonestă vocea din intercomunicaţie, iar casca se întoarse să privească spre ei cu reproş.

În camera de comandă a staţiei spaţiale un ofiţer se apropie în fugă de silueta care urmărea cu atenţie evoluţia luptelor pe ecranul imens şi îi arătă o serie de informaţii tipărite.

– Domnule, am definitivat o analiză a planului lor de atac. Există un pericol. Doriţi să renunţăm la angajament sau să pregătim planul de evacuare? Nava dumneavoastră este pregătită.

Guvernatorul Tarkin se uită înfuriat spre ofiţer, care se făcu mic de frică.

– Evacuare!? horcăi Tarkin. În momentul nostru de triumf? Suntem pe cale să distrugem ultimele rămăşiţe ale Alianţei, iar tu te gândeşti la evacuare?! Le supraestimezi prea tare şansele de succes.... Ieşi afară!

Copleşit de furia Guvernatorului, ofiţerul se retrase spăşit şi părăsi sala.

– Atacăm din nou, anunţă Luke, lansându-şi naveta spre suprafaţa staţiei spaţiale.

Wedge şi Biggs îl urmau la mică distanţă.

– Să mergem... Luke! se auzi o voce cunoscută.

Îşi lovi cu palma casca şi se uită în jur. Avea impresia că vorbitorul stătea chiar în spatele lui. Dar acolo nu era nimeni, doar metalul tăcut şi instrumentele de navigaţie. Confuz, Luke se concentră pe comenzile de pilotaj.

Încă o dată proiectilele de energie îi atacau frontal, trecând pe lângă ei din ambele părţi, pe măsură ce staţia spaţială creştea rapid în faţa lor. Dar nu tirul defensiv îl îngrijora; câteva indicatoare urcau iar în zona de pericol. Îşi instrui partenerul montat în spate:

– R2, iar s-au slăbit elementele de stabilizare. Vezi dacă reuşeşti să le strângi la loc. Am nevoie de control total.

Ignorând zguduielile şi razele de energie care luminau spaţiul în jurul navetei, micul robot se apucă să repare defecţiunea.

Explozii neobosite creau un baraj puternic în tranşeu, acolo unde Luke coborâse cu viteză maximă, pregătindu-şi din nou vizorul sistemului automat de ochire. Biggs şi Wedge îl susţineau din spate şi încercau să îl protejeze.

Pentru a doua oară o senzaţie ciudată îl străbătu. Mâna ezita, de parcă nervii se împotriveau unii altora, când îşi trase vizorul în dreptul ochilor. Cum era de aşteptat, razele de energie se opriră, lăsându-l să atace tranşeul nestingherit.

– Iar o luăm de la capăt, declară Wedge când detectă cele trei interceptoare Imperiale coborând deasupra lor.

Biggs şi Wedge începură să croşeteze în urma lui Luke, atrăgând focul inamic asupra lor şi generând confuzie. Un vânător TIE ignoră manevrele de evitare şi se apropie rapid de navetele rebele.

Luke se uită lung prin vizor – apoi îşi duse mâna să îl dea la o parte. Un minut şi mai bine se uită ca hipnotizat la instrumentul dezactivat. Apoi îl trase brutal înapoi în dreptul ochilor, studiind

indicaţia computerului care îi arăta poziţia X-interceptorului faţă de puţul de evacuare.

– Grăbeşte-te, Luke! îl îndemnă Biggs, evitând la timp o rază puternică de energie. Se apropie mult mai repede de data asta. Nu putem să-i ţinem prea mult timp.

Cu precizie inumană, Darth Vader acţionă comanda armamentului. Un strigăt puternic, disperat, răsună în căşti, terminându-se într-un urlet agonizant al cărnii şi metalului; naveta lui Biggs explodă în milioane de bucăţele strălucitoare, căzând ca o ploaie pe fundul tranşeului.

Wedge auzi explozia în căşti şi se uită cu disperare în urma lui după navele inamice.

– L-am pierdut pe Biggs! urlă el în microfon.

Luke nu răspunse imediat. Ochii i se înlăcrimaseră, dar îi şterse furios. Îi înceţoşau privirea acum, când se apropia de obiectiv.

– Suntem două comete de neoprit, Biggs! şopti el, răguşit de emoţie.

Naveta se scutură zdravăn de pe urma unei explozii care îl ratã cu puţin, şi Luke se adresă însoţitorului rămas, muşcând cuvintele pe care le rostea.

– Ţine aproape, Wedge. Nu mai poţi face mare lucru în spate. R2, încearcă să-mi dai mai multă putere în reflectoarele dorsale.

R2 se grăbi să răspundă comenzii, iar Wedge luă poziţie alături de Luke. Navetele TIE accelerasera şi ele pentru a-i ajunge pe cei doi rebeli.

– Lăsaţi-l pe lider pe mâna mea, le ordonă Vader piloţilor lui. Voi ocupaţi-vă de celălalt.

Luke se aşeză în faţa lui Wedge, uşor lateral. Proiectilele de energie trase de urmăritorii Imperiali îi căutau iritant, dar cei doi piloţi schimbau locurile alternativ, încercând să bulverseze pe cât puteau sistemele de ghidare ale inamicilor.

Wedge se lupta cu manşa de control când văzu scântei ieşind din consola principală. Un panou mic explodă, descoperind cablurile şi circuitele distruse. Reuşi totuşi să păstreze controlul navetei.

– Am o avarie serioasă, Luke. Nu mai pot să rămân cu tine.

– Am înţeles, Wedge, retrage-te.

Wedge murmură un „Îmi pare rău" din toată inima şi ieşi din tranşeu.

În spatele lui, Vader se concentră pe naveta rămasă singură şi deschise focul asupra ei.

Luke nu văzu explozia aproape letală care se produse undeva lângă el. Nici nu avea timp să examineze metalul contorsionat care ardea deasupra unui motor. Braţele droidului se zbătură scurt, fără viaţă.

Cele trei interceptoare TIE urmăreau frenetic naveta rebelă de-a lungul tranşeului. Era doar o chestiune de moment înainte ca oricare dintre ei să îl lovească în plin. Doar că din trei rămaseră doi urmăritori Imperiali. Cel de-al treilea devenise un cilindru de resturi descompuse, bucăţi din aripă şi din motor izbind pereţii canionului.

Însoţitorul lui Vader se uită în jur, panicat, căutând sursa atacului. Dar aceleaşi câmpuri de bruiaj care creau confuzie şi distorsiuni aveau acum acelaşi efect asupra Imperialilor. Doar când cargoul eclipsă soarele, ameninţarea deveni vizibilă. Un transportor Corellian, cu mult mai mare decât orice navetă de vânătoare, plonja direct spre tranşeu. Dar nu se mişca nici ca un cargou normal. Cine pilota nava ori îşi pierduse cunoştinţa, ori îşi pierduse minţile, decise pilotul Imperial. Acţionă comenzile cu sălbăticie pentru a evita coliziunea iminentă. Cargoul trecu razant pe deasupra capului său, dar evitându-l, pilotul Imperial se apropie prea mult de un perete. O explozie urmă rapid, cele două aripi paralele ale interceptorului rupându-se una pe alta. Pilotul urlă disperat, apropiindu-se ameninţător de peretele tranşeului. Nu îl atinse niciodată; interceptorul se dezintegră chiar înainte de contact.

În partea cealaltă, naveta lui Darth Vader începu să se învârtă neajutorată. Neimpresionate de privirile furioase ale Lordului Întunericului, instrumentele de navigaţie îi arătau indicaţii brutal de adevărate. Pierduse total controlul, iar naveta micuţă îşi continuă răsucirea şi se îndepărtă de Imperialul distrus – ieşind în spaţiul fără capăt.

Cine conducea cargoul suplu nu îşi pierduse nici cunoştinţa, nici minţile – mă rog, poate doar un pic din ele, dar altfel era cu totul stăpân pe comenzi. Se ridică mult deasupra tranşeului, survolând sectorul pentru a-l proteja pe Luke.

– Toată zona e a ta, puştiule, îl informă o voce familiară. Acum, spulberă magaoaia să putem pleca şi noi acasă.

Replica hazlie fu întărită de un grohăit care nu putea fi produs decât de un anume wookiee. Luke privi în sus prin tavanul transparent al cabinei şi zâmbi. Dar deveni din nou serios când reveni la sistemul său de ochire. Îşi simţea capul pulsând spasmodic.

– Luke... ai încredere în mine! îi ceru senzaţia, formând cuvintele pentru a treia oară.

Se uită în vizor. Puţul de evacuare se apropia rapid de cercul roşu al ţintei, la fel ca data trecută – atunci când ratase. Ezită, doar un pic, şi desfăcu vizorul. Cu ochii închişi, părea să murmure ceva doar pentru el, o discuţie interioară cu cineva nevăzut. Cu hotărârea unui orb aflat în mediul său familiar, Luke îşi potrivi degetul mare pe un buton. Imediat se auzi prin intercomunicaţie o voce îngrijorată.

– Baza Unu către Albastru Cinci, sistemul de ghidare este dezactivat. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, murmură Luke, aproape neauzit. Nimic.

Clipi şi îşi limpezi ochii. Adormise?! Se uită în jur şi văzu că ieşise din tranşeu, zburând în spaţiul deschis. O privire scurtă în afară îi confirmă prezenţa cargoului condus de Han Solo, ca o umbră protectoare deasupra lui. O a doua privire, spre instrumentele indicatoare, îl informă că lansase şi ultimele torpile, deşi nu îşi amintea să fi apăsat comanda electrică a trăgaciului. Totuşi, trebuie să o fi făcut.

Căştile prinseseră viaţă, entuziasmate.

– Ai reuşit! Ai reuşit! striga Wedge întruna. Cred că au intrat de-a dreptul înăuntru!

– O lovitură perfectă, puştiule! îl felicită Solo, ridicându-şi vocea peste grohăitul de nestăpânit al lui Chewbacca.

Bubuituri înfundate începeau să scuture naveta lui Luke, prevestind succesul. Trebuie să fi lansat torpilele, nu? Treptat, îşi recâştigă calmul.

– Mă bucur... că ai fost aici să o vezi. Hai să luăm ceva distanţă de chestia asta înainte să se stârnească. Sper că Wedge e întreg.

Câteva navete X şi Y, dar şi un cargobot rablagit accelerau, îndepărtându-se în cea mai mare viteză de staţia spaţială, înspre curbura lui Yavin.

În spatele lor, luminiţe mici punctau suprafaţa staţiei spaţiale. Apoi, fără avertisment, o lumină infernală îi luă locul, o explozie mai mare decât gigantul de gaz, mai strălucitoare decât soarele sistemului. Nimeni nu se încumetă să privească direct spre ea. Nici măcar vizoarele cu protecţia dată la maxim nu puteau micşora strălucirea impresionantă.

Spaţiul se umplu cu trilioane de fragmente microscopice de metal, spulberate în toate direcţiile de energia eliberată de soarele artificial. Restul prăbuşit al fostei staţii spaţiale urma să se consume şi să se dezintegreze timp de mai multe zile, formând pentru acea perioadă de timp cel mai impresionant cavou spaţial din acest colţ de spaţiu.

O mulţime bucuroasă de tehnicieni, mecanici şi alţi ocupanţi ai fortăreţei rebele se strângeau ovaţionând în jurul fiecărei navete de vânătoare care intra după aterizare în hangarul din templu. Primii ajunşi coborâseră deja din navete şi aşteptau să îl primească cu braţele deschise pe Luke.

În partea opusă a navetei care îşi oprea motoarele, mulţimea era mai restrânsă şi mai reţinută. Un grup de tehnicieni şi un droid umanoid înalt se uitau îngrijoraţi la cei câţiva mecanici care se cocoţaseră pe navetă şi scoteau din legăturile fumegânde o carcasă de metal.

– Vai, mie! R2? se văicări 3PO, aplecându-se deasupra robotului carbonizat. Poţi să mă auzi? Spune ceva!

Fotoreceptorii săi se întoarseră spre unul dintre tehnicieni.

– Puteţi să-l reparaţi, nu?

– O să ne dăm toată silinţa.

Omul studie metalul vaporizat, circuitele smulse.

– A fost lovit destul de serios.

– Trebuie să-l reparaţi! Domnule, dacă vreunul dintre circuitele sau modulele mele sunt de folos, am să le donez bucuros...

Se îndepărtară încet, neatenţi la zgomotul şi manifestarea de entuziasm din jurul lor. Între roboţi şi oamenii care îi reparau se crease de mult o relaţie specială. Fiecare împărţea câte ceva din sufletul său, astfel că linia de separaţie dintre om şi maşină era mult mai puţin evidentă decât ar fi admis unii.

Centrul atmosferei ca de carnaval era format din trei figuri care se băteau care să îi felicite mai întâi pe ceilalţi. Dacă ar fi să îi departajăm după palmele date pe spate în semn de apreciere, Chewbacca s-a detaşat de departe. Râsetele au izbucnit mai abitir când wookiee-ul, acum stânjenit, aproape că îl culcase la pământ pe Luke cu o palmă prietenească.

– Ştiam eu că ai să te întorci! striga Luke. Pur şi simplu am ştiut! Iar acum nu aş mai fi fost decât praf şi pulbere dacă n-ai fi intervenit acolo, Han!

Solo nu îşi pierduse niciun pic din mândrie.

– Ştii ce, doar nu era să las un băiat de la ţară să ia în piept staţia aia de unul singur. Şi apoi, începeam să îmi dau seama cam ce se putea întâmpla după aia şi mă simţeam teribil de frustrat, Luke... să te las să primeşti toate laudele şi să câştigi singur toată recompensa.

In mijlocul râsetelor, o figură minionă, cu pelerina fluturând, se grăbi spre Luke într-o atitudine complet nesenatorială.

– Ai reuşit, Luke, ai reuşit! strigă Leia.

Se aruncă în braţele lui, iar el o învârti de câteva ori. Apoi, Leia îl îmbrăţişă şi pe Solo, deloc stânjenit de o astfel de manifestare.

Dintr-odată, înspăimântat de adulaţia mulţimii, Luke se trase în lături. Privi naveta cu respect, apoi îşi ridică ochii spre tavanul înalt. Pentru o secundă crezu că a auzit ceva discret, ca un oftat de uşurare, o relaxare a muşchilor pe care un bătrân nebun o făcea de fiecare dată în momente de mulţumire. Sigur, trebuia să fie doar curentul de aer care pătrundea în templu, împins de vântul fierbinte al junglei, dar Luke zâmbi oricum spre ceea ce credea el că a văzut pe tavan.

Multe camere din templul vast fuseseră modificate şi adaptate pentru servicii moderne de către tehnicienii Alianţei. Dar chiar în pofida nevoii lor disperate pentru spaţiu, sala antică a tronului era prea clasică şi prea frumoasă pentru ca arhitecţii să o modifice. O păstraseră intactă, curăţând-o doar de resturile pe care jungla reuşise să le depună de-a lungul mileniilor.

Şi pentru prima oară în atâtea mii de ani sala aceea spaţioasă era plină până la refuz. Sute de soldaţi rebeli şi tehnicieni se adunaseră pe podeaua de piatră, într-o ultimă ceremonie înainte de a primi noi însărcinări şi de a pleca spre casele lor îndepărtate. Pentru prima oară mulţimea de uniforme călcate şi armuri lustruite se adunase împreună într-o etalare a puterii de care dispunea Alianţa.

Steagurile lumilor care sprijiniseră rebeliunea fluturau în adierea brizei uşoare care intra în sală. La capătul culoarului format pe mijloc stătea o siluetă învelită într-o pelerină albă de paradă, brăzdată de valuri de quarţ albăstrui – însemnul oficial al gradului senatorial deţinut de Leia Organa.

Câteva persoane apărură la capătul intervalului. Una, masivă şi păroasă, stătea gata să fugă la adăpost dacă nu ar fi fost companionul

său care îl înghiontea în coaste. Le trebuiră câteva minute bune lui Luke, Han, Chewie şi 3PO să străbată întreaga distanţă până în faţa adunării. Se opriră în faţa Prinţesei Leia, şi Luke îl recunoscu pe generalul Dodonna printre ceilalţi demnitari aşezaţi în adunare.

O pauză scurtă, timp în care o unitate R2 proaspăt lustruită se alătură şi ea grupului, oprindu-se lângă 3PO. Chewbacca se mişcă uşor nervos, indicând că îşi dorea să fie în cu totul alt loc. Solo îl apostrofă tăcut când Leia se ridică şi înaintă spre ei. Steagurile coborâră la unison, iar toată lumea din sală se uită înspre tribună.

Leia le atârnă ceremonios în jurul gâtului câte un obiect greu din aur – lui Solo, apoi lui Chewbacca, ridicându-se pe vârfuri ca să ajungă, şi în cele din urmă lui Luke. Ca la un semn, disciplina rigidă se dizolvă şi mulţimea – fiecare bărbat, fiecare femeie din sala tronului – izbucni în urale.

Stând în mijlocul uralelor şi aplauzelor, Luke îşi dădu seama că nu se gândea la un posibil viitor alături de Alianţă; nici la şansa de a împărtăşi viaţa aventuroasă alături de Solo şi Chewbacca. Oricât de imposibil ar fi fost, după cum pretindea Solo, atenţia lui Luke era ocupată în întregime de figura radiantă a Prinţesei Leia Organa.

Ea îi observă privirea fixă, dar de data aceasta doar zâmbi.

DESPRE AUTOR

George Lucas şi-a început cariera ca realizator de film, cu producţia *THX 1138,* creată după scenariul unui scurt-metraj din şcoală. Succesul a venit în 1973 cu *American Graffiti*, la care a fost co-scenarist şi regizor. Odată cu lansarea, în 1977, filmului *Războiul Stelelor*, el a schimbat modul în care se făceau filmele. Acest succes a fost urmat de episoadele V şi VI, *Imperiul contraatacă*, respectiv *Întoarcerea lui Jedi.* Au urmat alte realizări importante în care a creat personaje de neuitat, printre ele faimosul *Indiana Jones* şi filmele care-i povesteau aventurile; *Willow Tucker: Un bărbat şi visul lui*; serialul de televiziune *Cronicile tânărului Indiana Jones*. De curând, George Lucas a finalizat povestea lumilor galactice cu episoadele I, II şi III, în care misterul se dezvăluie.

George Lucas a primit în 1992 premiul Irving G. Thalberg, oferit de Academia de Ştiinţe şi Arte ale Filmului, ca încununare a întregii sale cariere şi a realizărilor reuşite în industria filmului.

Editor: Dr. M.C. Popescu-Drânda
Dr. Cristian Cârstoiu

Director executiv: George Stanca
Redactor şef: Ana-Maria Murariu

Redactor: Oana Cristina Plăcintă
Traducere: George Stoian

Prepress: AMALTEA TehnoPlus
Coperta: Cristian Furdui
Tehnoredactare: Tatiana Militaru
Paginare: Petronella Andrei, Gabriela Căpităneşcu
Producţie: Mihaela Conea
Distribuţie: Mihaela Stanca, Lucian Dumitrescu
Marketing: George Oancea

OP 13 – CP 145 Bucureşti
internet: www.amaltea.ro
email: office@amaltea.ro

seria STAR WARS

RĂZBOIUL STELELOR
O NOUĂ SPERANȚĂ

Star Wars a fost experiența cinematografică supremă a anilor '70. Acesta este primul volum al celei mai iubite trilogii science fiction a tuturor timpurilor.

Cu mult timp în urmă, într-o galaxie îndepărtată...

Luke Skywalker trăia şi muncea la ferma unchiului său de pe îndepărtata planetă Tatooine – dar tânjea după aventuri printre stele, aventuri care puteau să-l poarte spre lumi necunoscute.

Luke obţinu mai mult decât îşi dorise vreodată atunci când interceptă un mesaj criptat de la o prinţesă frumoasă, captivă în mâna unui puternic şi întunecat lord al războiului. Luke nu ştia cine e ea, dar ştia că trebuia să o salveze, şi asta cât mai repede, înainte să treacă prea mult timp. Înarmat cu mult curaj şi cu sabia de lumină ce fusese a tatălui său, Luke fu aruncat în cel mai sălbatic război spaţial al tuturor timpurilor... şi se îndrepta spre o confruntare disperată pe staţia de luptă numită Steaua Morţii....

Luke Skywalker. Han Solo. Prinţesa Leia. R2-D2. 3-CPO. Darth Vader. Toţi prinşi într-o aventură care a incitat imaginaţia a nenumărate generaţii...

ISBN 973-7780-51-5
9 789737 780515